ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΧΟΛΙΑ.

HEPHÆSTIONIS ALEXANDRINI

ENCHIRIDION

DE METRIS ET POEMATE.

CUM SCHOLIIS ANTIQUIS

ET

ANIMADVERSIONIBUS

JOANNIS CORNELII DE PAUW.

TRAJECTI AD RHENUM,

Apud MELCHIOR. LEONARDUM CHARLOIS.

MDCCXXVI.

LECTURO
JOANNES CORNELIUS DE PAUW.

De Metris & Poëmate ita dilucide ac distincte scripsit Hephæstion, ut omnes, qui Artem præstantissimam colunt, eum maximi facere debeant. Quare cum hoc Enchiridion ejus factum esset perrarum, & quidam id manu sua jam describerent, quia typis excusum haberi non poterat, Libellum longe utilissimum denuo in lucem emittere decrevi. Ut Viri Eruditi sciunt, proavorum memoria Editiones prodierunt duæ. Harum priorem ab Aldo adornatam videre hactenus non licuit mihi: Solam igitur posteriorem, quæ nitidissima est & Hadriano Turnebo debetur, secutus sum, & quidem κατὰ πόδα, *retentis ipsis paginarum numeris & mutatis tantum iis, quæ Typothetarum sphalmata erant aperta. Cum autem in Contextu præterea & Scholiis non pauca essent ab Amanuensibus partim corrupta, partim loco suo mota, Animadversiones scripsi, quibus singulis ita prospectum, ut facile nunc ab omnibus intelligi possint. Latina etiam addidissem Græcis, sed obstitit Libelli indoles, quæ inspicienti statim se ipsa prodit. Vale Lector & his fruere. Dabam Trajecti Batavorum Ipsis Kal. Octobr. Anni* MDCCXXV.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, τραγικῶν λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΝ τῷ ἐγχειριδίῳ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΧΟΛΙΑ.

ΠΕΡΙ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Βραχεῖά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος, καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ, σύμφωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.

Τὸ βραχυνόμενον εἴρηκεν, ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ἢ σύμφωνα, ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, εἴρηται, ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΑΣ.

Μακρά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν τῶν καλουμένων διφθόγγων, οὕτως, ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον, ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικόν. οἷον, θὴς, θῶς, παῖς, καὶ ναῦς· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἄντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται.

Θέσει δὲ μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος, ἢ βραχυνομένου φωνήεντος, σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος, πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἢ ἓν διπλοῦν. γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους. ἤτοι γὰρ λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον,

„ Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε. καί,

„ Κἀκεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.
καὶ Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

„ Ω ξυμβουλεύειν χέρσ' ἄπο, νοῦς δὲ πάρα. καὶ Εμπεδοκλῆς,

„ Αλς ἐπάγη ῥιπῇσιν ἐωσμένος ἠελίοιο.
Η ἐν τῇ ἑξῆς ἐστὶ συλλαβῇ· οἷον,

„ Εκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν. ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν, μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν. αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναὶ, ὡς ἑξῆς εἰρήσεται.

Η λήγει μὲν εἰς ἓν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· οἷον, ἄλλος. Η εἰς διπλοῦν λήγει· οἷον, ἔξ.

Η τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην· οἷον, ἔξω.

Μακρὰ μὲν, σημείωσίς ἐστιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημείωσις συστελλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται, ἡ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον. οἷον,

λιτότατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγότατος·
ἡ δὲ βραχεῖα, εἰς δίχρονον συνεσταλμένον· οἷον,

ἁγιώτατος, ὀχυρώτατός, ἀγλαώτατος.

Τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύο συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, ταῦτά εἰσι κατὰ στοιχεῖον,

Ακραῖος, ἀνιαρὸς, ἀνίατος, ἄνισος, ἀπρόσιτος. Βούλιμος, βόθυνος, βρυχὴ, βριμὼν, βρίθω. Γλίφω, γλίχων, γρυπὸς, γρῖφος. Δύσπραγος, δυσπέρατος. Επάρατος, ἰθύνω. Θία, θυμός. Ιξος, ἰσχυρὸς, ἴφθιμος. Κυὸς, κηλὶς, κηπὸς, κριτὸς, κριθὴ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. Λῖπος, λιρὸς, λιμὸς, λῖτος, λύμη. Μανὸς, μῦθος. Νίκη. Ξυαγὸς, ξίνος. Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Πρᾶος, πῖον, περασαι,

ῥάσω, πρᾶγος, πυγὴ, πυρὰ, πυρός. Ῥάθυμος, ῥάων, ῥινὸς, ῥιγῶ, ῥυτός. Σιμὸς, σιλὼν, σίελφος. Τιμὴ, τρανὸς, τῦφος. Ὕλη. Φανὸς, φθίνω, φιμῶ, φλυαρῶ. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χύλος. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχή.

ταῦτα μὲν ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ἑτέρου καὶ ὀταῖος,

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Κοινὴ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν μακρῷ φωνήεντι, ἢ διχρόνῳ μηκυνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνῆεν· οἷον,

„ Ανδρα μοι | ἔννεπε | μοῦσα πο | λύτροπον, | ὃς μάλα | πολλὰ

„ Πλάγχθη· ἐ | πεὶ Τροί | ης ἱε | ρὸν πτολί | εθρον ἔ | περσε.

„ Τοῦ χέρα | ἐκ κεφα | λῆς ἐκ | καίδεκα | δῶρα πε | φύκει.

ῥᾶον μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη κοινὴ, εἴγε ἡ συλλαβὴ εἰς μέρος λόγου εἴη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῷ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ·

„ Οἶστρος | τοιαύ | της παρ | θένου | λοχεύ | εται.

ἐν δὲ ἰωνικῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Αδώνιδος τόδε,

„ Τίνα τῶν παλαι | ῶν ἰσοειδ | ῶν θέλετ' ἐσα | κοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ, Ανακρέοντος,

„ Ικου νῦν ἐ | πὶ Ληθαίου.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον οὕτως, ὡς τὸ τοῦ Ἀρχελάου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο εἰσχωρεῖν, ,, —Οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν ὁ Σοφοκλῆς, ,, Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν. καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων ἐλεγειακὸν, τὸ τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τοὔνομα ἐρεῖν ἔμελλεν.

,, Ἀμυ | χρὸν οὐ | νομ' ἔσ | σετ' Ἀρ | χελα | ΐδος.

διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὁμήρῳ συστέλλομεν τὴν

,, Πηνελό | πεια ἄ | λοχος.

Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον. ἐν γὰρ Ὀρέστῃ δράματί φησιν,

,, Ὁ Δι | όνυσ | σος αὐ | τὸς ἐ | ξώλη | θείη.

οὔθ' Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὐ μοι μέλει. ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ,

,, Τῆνα | λᾶς εἰς | πόντον ὁ | ρῶν ἅ | εἰδε τοι | αῦτα.

καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

,, Οἶδ' ἄρε | τὴν οἷός | ἐσσι, τί | σε χρὴ | ταῦτα λε | γεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις,

,, Οὐδέ τι | τοι πρὸς | θυμὸν, ὅ | μως γε μὲν | ὡς ἀδοι | άστως.

ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων,

,, Σοὶ καὶ | οὐσ' ὑπὸ | φῆται ἀ | νιπτόπο | δες χαμαι | εῦναι.

καὶ πάλιν,

,, Ἐδμέναι | οἷα σύ | ες χαμαι | εὐνάδες | αἰὲν ἔ | δουσιν.

ἴσως δὲ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ ἀπηρτίσθαι τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαὶ, ὡς μία ἡ χαμαὶ, ἀκούεται. τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ

τὸ

τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον

– ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – –
„ Εκτορ υἱ | ὲ Πριά | μοιο δα | ΐφρονος | οἷον ἔ | ειπας.

Κοινὴ) Κοινὴν τὴν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν. ποτὲ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, ποτὲ δὲ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἀποδοτέον· οὐ γάρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. ὅταν γὰρ ἡ χρεία καλέσῃ, ἢ μακρὰ, ἢ βραχεῖά ἐστιν. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται. Ρᾷον μὲν) Η γὰρ ἀνάπαυσις τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα, τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι. φησὶ δὲ ὁ μετρικὸς, ὅτι ἡ κοινὴ συλλαβὴ, ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου, καλλίστη ἐστίν. εὑρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου περιγραφομένη· Οἷστρος τοιοῦ) Κοινή ἐστιν ἐν μέσῳ τὸ τοι. ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. τὸ δὲ, Τίνα τῶν παλαιῶν, Σωτάδου ἐστὶν, ὃν ἀνεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνοιτο. Εν δὲ) ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἀπὸ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς, δύο βραχείας, τὴν τίνα, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς.

Αμυχρὸν) Ιαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ γὰρ Αρχιλάϊδος, καὶ τὸ Πηνελάοιο, τὸ λα ἐκτεταμένον ἐστί· γίνεται οὖν κοινή. Ο Διόνυσ.) Ιαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δὲ Υψηλᾶς, καὶ Οἶδ' ἀρετὴν, καὶ Σοὶ ναίεσ', δακτυλικοὶ ἤτοι ἡρωικοὶ ἑξάμετροι.

Δεύτερος ἐστὶ τρόπος, ὅταν βραχεῖ, ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· οἷον, ὅπλον, ἄκρον.

„ Πάτροκλέ μοι δειλῇ κεχαρισμένε---. ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη. ἀλλὰ τελέως μακρά. παραλάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ, τοῦ ν· οἷον, ἀμνός. τὸ δὲ σ, τοῦ μ· οἷον, ἐσμός· καὶ τὸ σ, τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ Αμάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ Πάσνης καὶ Ασνης. ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ ἐστὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις,

– ⏑ ⏑ | – – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑
„ Αλλότεε | ογνώ | μοις ἐπι | λήσμοσι | μνημονι | κοῖσι

καὶ παρ' Επιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

– ⏑ | – – | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – – | ⏑ ⏑ ⏑ | – –
„ Εὔυ | μνος καὶ | μουσι | κὰν ἔ | χοισα | πᾶσαν | φιλόλυ | ρος Ηχή.

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

,, Τως μὲν ὁ | Μνησάρ | χειος ἕ | φη ξεῖνος.

κἂν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβὴ, ἀλλ᾽ ἄντικυς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

,, Ἐκ μ᾽ ἐλά | σας ἀλ | γεων. Ἐκ ῥ ἄσα | μίνθυ | βάντες.

Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος, τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε·

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

,, Σκῆψιν | μὲν χεί | ρωνες ἐ | λήλυμεν | ὡς ὑπὸ | θήκας.

ἀντὶ ἐληλύθαμεν· ὅπερ ἐξηλέγξαμεν, ψεῦδος ὄν. πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ᾽ αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν· ὡς ἐν Κλεοβουλίναις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

,, Ἐστιν ἅ | κμων καὶ | σφῦρα νε | ανία | εὔτριχι | πώλῳ.

καὶ πάλιν ἐν Πανόπταις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

,, Κρανία | διστὰ φο | ρεῖν, ὀ | φθαλμοὶ | δ᾽ οὐκ ἀρι | θματοί.

καὶ πάλιν ἐν Ὥραις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

,, Οὐδὲ πρὸς | εἶδος ἄρ᾽ | ἦν οὐ | δὲν πέρσι | δόντι τε | κμαρτόν.

ἄλ-

ἄλλως τε καὶ τὸ ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν Κύκνῳ,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

„ Κύκνε | δὲ πρῶ | τα πρὸς | δόμους | ἐλή | λυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολούθως πρόσωπον,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

„ Τοιοῦ | δὲ φω | τὸς πρὸς | δόμους | ἐλή | λυτε

Δεύτερός ἐστι) Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπάρχωσιν. εἰκότως. τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστὶν ἀσθενὲς, ὡς κακόφωνον· τὸ δὲ δεύτερον, εὐόλισθον καὶ τρέχον. διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀφώνου, καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ τῆς μακρᾶς, καὶ γίνεται κοινὴ συλλαβή· ποιοῦσι δὲ κοινὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα, ἐπεὶ ἑκάστη συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπήν· ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίει ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινὴ συλλαβή. Ημίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Εὔυμνος) Τροχαϊκὸν γὰρ μέτρον· καὶ ἔδει τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαϊκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἀρτίαις· ἦν οὖν εὔυμνος τὸ υ μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν, γέγονε κοινή. Τὸ ἄφωνον) Ὥστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλονότι. οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητής φησι.

Εκ μ' ἐλάσας) Μακρὸν γὰρ ἔμεινεν ἡ ι, καίτοι ἐξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ, ἀλλὰ κατὰ διάστασιν. Φησὶ δὲ ὁ Ηλιόδωρος) Επιλαμβάνεται Ηλιοδώρου μὴ εἰρημένου ποιεῖν κοινὴν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον, τὸ μ ἐστὶν, οἷον ὄγμος, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα. Σκέψιν μὲν) Συνηγορῶν Ηλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. ἠδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε. κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπέφερε τὸ ἄφωνον καὶ ὑγρόν· ψεῦδος δὲ τοῦτο· ἀττικὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφῃρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτοῖς οὕτω λέγειν. Εστιν ἄκμων) Εν ταύτῃ γὰρ ὀφειλούσῃ βραχεῖα εἶναι ἐπιφέρεται τὸ μ. ἰδοὺ οὖν, ἀφώνου ὄντος καὶ πρὸ τοῦ μ, γίνεται κοινή. οὐκοῦν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ ἐλήλυθμεν ἡ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου, καὶ τοῦ μ.

Τρίτος δὲ τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ λέξεως ᾖ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρᾶς ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλὰ ἤτοι ἑνὸς ἢ μηδενός· ὡς ἐν τῷ,

ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι.

„ Οἵδε μὲ | χα ἰα | χοντες ἐ | πέδραμον | ἧες Α | χαιῶν.

„ Αὐτὰρ ἐ | πεὶ Δανα | ῶν γένε | το ἰα | χή τε θεό | φιν τέ.

Νέστορα

„ Νέστορα | δ' οὐκ ἔλα | θεν ἰα | χὴ πί | νοντά περ | ἔμπης.

„ Ἀλλὰ τά | γ' ἄσπαρ | τα καὶ ἀ | νήροτα | πάντα φύ | ονται.

„ Καὶ μὲν | οἱ Λύκι | οι τέμε | νος τάμον | ἔξοχα | πάντων.

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἡ κοινὴ ἔληξε, καὶ εἰς τὴν τοῦ ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν· αἱ γὰρ ἄλλαι, ὡς εἶπον, ἀρκτικαὶ ποδὸς ἦσαν· αὕτη δὲ, καὶ τοῦ ποδὸς, καὶ τῆς λέξεως ληκτική.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

Συνεκφώνησίς ἐστιν, ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἵδε. Η γὰρ δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ,

„ Ἡ οὐχ ἅλις | ὅττι γυ | ναῖκας ἀ | νάλκιδας | ἠπερο | πεύεις.

καὶ πάλιν,

„ Βουκόλ' ἐ | πεὶ οὔτε κα | κῷ σε | τ' ἄφρονι | φωτὶ ἔ | οικας.

Η βραχεῖα καὶ μακρὰ, εἰς μίαν μακράν.

„ Ἐπειδὴ | δ' εἰς νῆ | ας τε καὶ | ἑλλή | σποντον ἵ | κοντο.

καὶ πάλιν,

„ Πλέων ἐπὶ | οἴνοπα | πόντον.

Η δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακράν.

„ Νέα μὲν | μοι κατέ | αξε Πο | σειδά | ων ἐνὶ | πόντῳ.

Η δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν βραχεῖαν. ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ ἐν τῇ Ἰλιάδι,

„ Σείων μελί | ην Πηλιάδα | δεξιὸν κα | τ' ὦμον.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως· ὥσπερ Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ

σὺν

οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν τοῦ Ἀλκιβιάδου τὸ ὄνομα. φησὶ γάρ,

„ Καὶ νῦν | Κλεινίου | υἱὸν Ἀ | θηναῖ | ου στεφα | νώσω,
„ Ἀλκιβι | άδην | νέοι | σιν ὑ | μνήσας | τρόποις.
„ Οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,
„ Νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει' ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ, ἡρωικὸς ἑξάμετρος.

„ Η διανε | κῶς εὔ | δεις, οὐ | μὰν παρὸς | ἦσθα Κο | ρίννα.

καὶ παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς,

„ Ἀλλὰ τεὸν | οὔ ποτε | θυμὸν ἐ | νὶ στή | θεσσιν ἔ | πειθον.

τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα,

„ Ὠκ' ἐκα | τόγχει | ρον καλέ | σας εἰς | μάκρον ὄ | λυμπον. καί,
„ Θῖν' ἐφ' ἁ | λὸς πολι | ῆς ὁρό | ων ἐπὶ | οἴνοπα | πόντον.

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν. ἔστι δ' ὅπου καὶ βραχεῖα καὶ κοινὴ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται, ὡς ἐν τῷ,

„ Δενδρέῳ ἐ | φεζόμε | νοι ὄπα | λειριό | εσσαν ἱ | εῖσι. καί,
„ Χρυσέῳ ἀ | νὰ σκή | πτρῳ, καὶ ἐ | λίσσετο | πάντας Ἀ | χαιούς.

Συνεκφώνησις) Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πάνυ μετρικοῖς ἁρμοδιώτατον. πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετροι ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιίας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ

Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

εἰ κοινότητος λάβοι, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις· φασὶ μὲν γὰρ κοσμεῖν εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνῆεν λήξει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῇ οι συλλαβῇ τὸ δοι ἐπιφερόμενον, σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ ὑπὸ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθείη λόγῳ· συνεκφωνεῖ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδεῖος, μὲν θεοί. αὕτη ἡ συνεκφώνησις λέγεται καὶ συνίζησις. πάντως δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτι ἡ φωνὴ ὑποβλι-

ὑποβάλλουσα καὶ ὑποκλέπτουσά τι τῶν φωνηέντων, τὰς κακομετρίας ... τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γένηται ἀλληλάλληλος φορά, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ ὑφίζανειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ· οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος, τὸ θεοί, δισύλλαβον, ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε, τὸ δὲ οι προσενέγκουσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισυλλάβου πεποίηκε τοὔνομα, καὶ γέγονε θοι τρόπον τινά. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις συναλοιφῆς. κλοπὴ γὰρ ἐστι χρόνων αὕτη, γραμμάτων οὔσης τῆς συναλοιφῆς· ὅτι ἡ μὲν συναλοιφὴ, ὡς γράφεται, καὶ φαίνεται, οἷον, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα. οὐ γὰρ ὁλοκλήρως βαίνομεν, οἷον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'. ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς, οἷον,

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

κοινὸν δὲ ἑκατέρας τὸ παρατηρεῖν, μὴ σύμφωνον ᾖ μεταξύ. Ηφαιστίων δὲ παραλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον. Εν τῇ Ιλιάδι) Ιλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. ἔστιν οὖν τὸ παράδειγμα ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία, καὶ πηλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς λαμβανομένων. Η διαιρετικῶς) Ο πρῶτος ποὺς ἐστι τε τρισύλλαβος, τῶν διὰ ἀντὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. παραλέλοιπε δὲ ἡ διαίρεσις δύο μακρὰς ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐκ εὑρίσκεται. βραχεῖαν δὲ καὶ κοινὴν ἀντὶ μακρᾶς εὑρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

ΕΚ τῶν συλλαβῶν εἰσὶν οἱ πόδες· ὧν δισύλλαβοι μὲν δ. δίχρονος μὲν εἷς, ἐκ δύο βραχειῶν, ὁ πυῤῥίχιος υυ. τρίχρονοι δὲ δύο, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ τροχαῖος -υ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἴαμβος υ-. τετράχρονος δὲ εἷς, ἐκ δύο μακρῶν, ὁ σπονδεῖος --. Τρισύλλαβοι δὲ οἱ τούτων διπλασίονες, η'. τρίχρονος εἷς, ἐκ τριῶν βραχειῶν, τρίβραχυς, ὁ καὶ χορεῖος, υυυ. τετράχρονοι δὲ τρεῖς, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ δάκτυλος -υυ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ἀμφίβραχυς υ-υ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἀνάπαιστος υυ-. πεντάχρονοι δὲ οἱ ἴσοι τούτοις τρεῖς. ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, βακχεῖος υ--. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἀμφίμακρος -υ-, ἢ κρητικός. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, παλιμβάκχειος --υ. ἑξάχρονος δὲ εἷς, ἐκ τριῶν μακρῶν, μολοττός ---.

Τε

Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων τετραπλασίονες, ἑκκαίδεκα· ὧν τετράχρονος εἷς, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, ὁ προκελευσματικὸς υυυυ. πεντάχρονοι δὲ τέσσαρες, ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, παίων πρῶτος -υυυ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, παίων δεύτερος υ-υυ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, παίων τρίτος υυ-υ. ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, παίων τέταρτος υυυ-. ἑξάχρονοι δὲ ἕξ, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, υυ--. ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας ἀντίσπαστος υ--υ. ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος --υυ. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τροχαϊκὴ ταυτοποδία, ἢ διτρόχαιος -υ-υ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἰαμβικὴ ταυτοποδία, ἢ δίιαμβος υ-υ-. ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, χορίαμβος -υυ-. ἑπτάχρονοι δὲ τέσσαρες, ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ἐπίτριτος πρῶτος υ---. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ἐπίτριτος δεύτερος, ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ καρικός, -υ--. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἐπίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ ῥόδιος, --υ-. ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἐπίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μονογενής, ---υ. ὀκτάχρονος δὲ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σπονδειακὴ ταυτοποδία, ἢ δισπόνδειος----.

Οἱ πόδες) Πούς ἐστι ποιῶν ἢ ποσῶν σύνθεσις συλλαβῶν πρὸς εὐπρέπειαν. εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων ἢ πόλεων χρησαμένων. τὰ δὲ μέτρα ἀπὸ ποδῶν τινῶν εἰσὶ, τῶν ἐχόντων ἢ ἴσον λόγον, ἢ διπλασίονα, ἢ ἡμιόλιον. καὶ τοῦ μὲν ἴσου εἴη ἂν δάκτυλος -υυ. μία γὰρ μακρὰ καὶ δύο βραχεῖαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. τοῦ δὲ διπλασίονος τροχαῖος -υ. μακρὰ γὰρ τῆς βραχείας διπλασίων. τοῦ δὲ ἡμιολίου βακχεῖος υ--. βραχεῖα γὰρ καὶ μακρὰ πρὸς τὴν μακρὰν λόγον ἔχει τὸν ἡμιόλιον. τρεῖς δὲ παραυξήσεις ἔχουσιν οἱ δισύλλαβοι ἀπὸ διχρονίας μέχρι τετραχρονίας. Πυῤῥίχιος) Πυῤῥίχιος καὶ παρίαμβος καλεῖται, διὰ τὸ ἐν τέλει ἰάμβου ἀεὶ εὑρίσκεσθαι. Δάκτυλος) Ἐν ἴσῳ λόγῳ τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν μέτρον καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετράσημος· ἀπὸ ῥυθμοῦ δὲ ὁ δάκτυλος· Προκελευσματικὸς) Τὰ προκελευσματικὰ μέτρα εἰ εὑρεθείη, δηλονότι καὶ ἀναπαιστικά ἐστι. Παίων) Ο πρῶτος παίων καὶ ὁ τέταρτος ποιοῦσι τὸ παιωνικὸν μέτρον· οὐκ ἔτι δὲ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἐμπίπτει δὲ εἰς ἰωνικά.

ἰωνικά. τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ προειρημένα. οἱ εἰς Ἀπόλλωνα δὲ γράφοντες, τῷ ποδὶ τούτῳ τῷ παίωνι χρῶνται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος βραχεῖα γένηται, εὑρίσκεται παίων τρίτος· ἐὰν δὲ ὁ ἀπὸ μείζονος τὴν πρώτην βραχεῖαν ἔχῃ, ὁ δεύτερος παίων εὑρίσκεται. Ἑξ(άχρονοι) Ἀπὸ τῶν ἐξ ποδῶν τῶν ἑξαχρόνων τέσσαρα μέτρα γίνεται, τά τε ἰωνικά, καὶ τὸ χοριαμβικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν, ἅπερ καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετραδικὴ ἑξάσημος· ἐν γὰρ μέτρον τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τῆς κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς λαμβανομένης, γίνεται τὸ λοιπὸν χοριαμβικόν· καὶ τῆς δευτέρας λαμβανομένης, γίνεται τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν· καὶ τῆς τρίτης λαμβανομένης, τὸ ἀντισπαστικὸν γίνεται· καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. ὁ δὲ ἴαμβος γινόμενος μετὰ τῶν χοριαμβικῶν καὶ ἀντισπαστικῶν, τὸ ἐπίμικτον ποιεῖ· ὁ δὲ τροχαῖος μετὰ τῶν ἰωνικῶν ποιεῖ τὸ ἐπίμικτον μέτρον. Ἐπίτριτος) Ἐπίτριτος ἀριθμὸς λέγεται, ὁ ἀριθμὸν ἕνα ἔχων ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ τρίτον τούτου· οἷον ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία· ὅθεν καὶ ἐπίτριτοι πόδες.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἀκατάληκτα καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον ἔχει· οἷον ἐπὶ δακτυλικοῦ,

Δακτυλικὸς, εἴτ' οὖν ἡρωϊκὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος.

\- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪
„ Μῶσ' ἄγε | Καλλιό | πα θύγα | τερ Διός.

καταληκτικὰ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ.

ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

\- - | ∪ - | - - | ∪ - | ∪ - | ∪ -
„ Χαίροι | σα νύμ | φα, χαι | ρέτω | δ' ὁ γαμ | βρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ βρος τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς ἰαμβικοῦ κεῖται.

Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, ὁ τὸ μέτρον συνιστάς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἷον ἐπὶ δακτυλικοῦ.

δακτυλικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

\- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | -
„ Ἐν δὲ Βα | τουσια | δης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ δης συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται δακτύλου· ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων, τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ

παρὰ

περὶ δύο συλλαβὰς καλεῖται καταληκτικόν εἰς συλλαβήν.

Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ.

ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος.

υ - | υ - | - - | υ - | - -
„ Ἀγ' αὖ | τ' ἐς οἶ | κον τὸν | Κλεῖ | σίππω.

ἐνταῦθα γὰρ σίππω ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.

Ὑπερκατάληκτα δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ·

ἰαμβικὸς δίμετρος ὑπερκατάληκτος.

- - | υ υ - | υ - | υ - | υ
„ Εἶμ' ὦ | ς' ἀπὸ πυσ | σάλω | λυεῖ | σα.

τοῦτο μὲν οὖν συλλαβῇ πλείονι περιττεύει· δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον ἐπ' ἀναπαιστικοῦ.

ἀναπαιστικὸς μονόμετρος ὑπερκατάληκτος.

- - | υ υ - | υ υ
„ Ἀδ' Ἀρ | τεμις ὦ | κόραι.

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔχει τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἀνάπαιστός ἐστι μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

Ἰστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικὰ καὶ ἀναπαιστικὰ βαίνηται κατὰ συζυγίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ϛ. Κατάληκτον, ἕως μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, ὡς τὸ,

- υυ - υυ - υυ - υυ
Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἕως ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾷ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἕως ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ.

Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἕως ὁ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος εἴληφε πρὸς μονοσύλλαβον,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ

Μῶσ' ἄγε Καλλιέπα θύγα.

ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐξάνουσιν αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις, καὶ εἰδικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλάττωσις· ἀπὸ τούτου μὲν εἰδικοῦ ὀνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικόν. τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ', ὅτι ἐὰν ᾖ δισύλλαβος ὁ πούς, ὥσπερ καὶ ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· εἰ δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.

Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν. οἷον,

„ Ἄλλοι | μὲν ῥά θε | οί τε καὶ | ἀνέρες | ἱπποκο | ρυσταί.

„ Εὗδον | παννύχιοι | οι Δία | δ' οὐκ ἔχε | νήδυμος | ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ, μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, βραχεῖα.

Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων.

„ Ἡ μέγ' Α | θηναί | οισι φό | ως γενε | ἡνίκ' Α | ριστο-

„ Γείτων | Ἵππαρ | χον κτεῖ | νε καὶ | Ἁρμόδ | διος.

καὶ πάλιν Νικομάχου τοῦ περὶ ζωγράφων τὴν ἐλεγείαν πεποιηκότος.

„ Οὗτος | δή σοι ὁ | κλεινὸς ἀν | Ἑλλάδα | πᾶσαν Α | πολλό-

„ Δωρος· | γινώ | σκεις τοῦ | νομα τοῦ | το κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγίνετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην. οὐ γὰρ ἐνεχώρει. ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις,

„ Ἀλλ'

- -	υ υυ	υ -	υ -	υ -	υ υ
„ Ἀλλ' ἐ	χὶ δυνα	τὸν ἐ	στιν. ἐ	γὼ ἀλ	λο προ-
- -	υ -	- -	υ -	υ υ -	υ υ
„ βούλο	μαι βα	σάζει	σι τῆ	πόλεως	μέγα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΑΜΒΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Περιτταὶ χῶραι.

α	ἴαμβος υ- τρίβραχυς υυυ σπονδεῖος -- δάκτυλος-υυ ἀνάπαιστος υυ-	γ	ἴαμβος υ- τρίβραχυς υυυ σπονδεῖος -- δάκτυλος-υυ ἀνάπαιστος υυ-	ε	ἴαμβος υ- τρίβραχυς υυυ σπονδεῖος -- δάκτυλος-υυ ἀνάπαιστος υυ-

Ἄρτιοι.

β	ἴαμβος υ- τρίβραχυς υυυ ἀνάπαιστος υυ-	δ	ἴαμβος υ- τρίβραχυς υυυ ἀνάπαιστος υυ-	ς	ἴαμβος υ- τρίβραχυς υυυ ἀνάπαιστος υυ-

ΤΟ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τουτ' ἔστι πρώτην, τρίτην, καὶ πέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας, τοῦτ' ἔστι δευτέραν, τετάρτην, ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυῤῥίχιον, διὰ τὴν ἀδιάφορον· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα, ἤτοι ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον. ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται· οἷον,

ἰαμβικὸς δίμετρος ἀκατάληκτος.

υ -	υ -	υ -	υ -
„ Ἐρῶ	τε δὴ	τα κ' οὐκ	ἐρῶ.

καὶ

καὶ οὗτος ὅμοιος.

„ Καὶ μαί | νομαι | κοὐ μαί | νομαι.

τρίμετρα δέ, ὡς,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

„ Ἐστὲ | ξένοι | σι μει | λίχοις | ἔοι | κότες.

τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου,

ἰαμβικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος.

„ Δέξαι | με κω | μάζον | τα, δέ | ξαι, λίσ | σομαί | σε, λίσ | σομαι.

καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον ἀνακρεόντειον,

ἰαμβικὸς δίμετρος καταληκτικός.

„ Ὁ μὲν | θέλων | μαχέ | σθαι.

καὶ οὗτος ὅμοιος.

„ Πάρε | στι γὰρ, | μαχέ | σθω.

τρίμετρον δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου,

ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

„ Ὅμος | κακοῦ | δὲ γή | ρας | καθαι | ρεῖ.

τετράμετρον δέ, οἷον τὸ Ἱππώνακτος,

ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός.

„ Εἴ μοι | γένοι | το παρ | θένος | καλή | τε καὶ | τερει | να.

Ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ χωλὸν καλούμενον· ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα. διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον, ἴαμβον ἔχει, ἢ πυῤῥίχιον, διὰ τὸν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον, ἢ τροχαῖον· καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο ἰάμβους καὶ σπονδείους δέχεται, καὶ τρισυλλάβους τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παρα-

παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τό,

ἰαμβικὸν ἐπίσημον τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον χωλόν.

υ - | υ - | - - | υ - | υ - | - -
„ Ἀκοῦ | σαθ' Ἱπ | πώνα | κτος. οὐ | γὰρ, ἀλ | λ' ἥκω.

ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ τραχύτερος γίνεται, ὡς τό,

υ - | υ - | - - | υ - | - - | - -
„ Εἰς ἄ | κρον ἕλ | κων, ὥσ | περ ἀλ | λάντα | ψύχων.

ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μέτρων ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ ὁ ἴαμβος ἐδέξατο ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες ἐκοινώνησαν καὶ οὗτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ, δάκτυλος φημί, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος τοῦ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κωμικοῖς οὐ λίαν ἀντιποιουμένοις συμμετρίας, οὐκ ἔτι. τὸν δὲ τροχαῖον, ὃς ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, παρῃτήσαντο. εὑρίσκεται δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαιστος. τὸν γὰρ βίον οὗτοι μιμούμενοι, θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τρίσημον. ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδιοποιοί, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, συνεχῶς κέχρηνται.

Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος· ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος. ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος· ἴαμβος δὲ ὁ πᾶς ἐστὶ λοίδορος. ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ στωμυλεύεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἴδιον δέ, οὐ τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅπου ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ' αὐτὸν ἔστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει· ἀλλ' εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου, ἀμφίβραχυς, υ - υ, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη αὕτη, ποιήσει ἂν τὸν τέταρτον παίωνα υυυ-· εἰ δὲ βραχεῖα, προκε-

λυσμαῖκὸν ‿‿‿‿. τὰ δὲ ἄλλα περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μολοττὸς – – –, εἰ δὲ βραχεῖα, ἐπίτριτος – – – υ. πάλιν εἰ ἴαμβος παραλήξοι, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. Ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ,

υ –   υ – υ   – υ – υ – υ –   – –   υ – – – υ –

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε. Τίς σὰς παρήειρε φρένας.

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται. ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικά, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Περιτταὶ χῶραι.

α { τροχαῖος – υ; τρίβραχυς υ υ υ; δάκτυλος – υ υ }

γ { τροχαῖος – υ; τρίβραχυς υ υ υ; δάκτυλος – υ υ }

ε { τροχαῖος – υ; τρίβραχυς υ υ υ; δάκτυλος – υ υ }

Ἄρτιοι.

β { τροχαῖος – υ; τρίβραχυς υ υ υ; δάκτυλος – υ υ; σπονδεῖος – –; ἀνάπαιστος υ υ – }

δ { τροχαῖος – υ; τρίβραχυς υ υ υ; δάκτυλος – υ υ; σπονδεῖος – –; ἀνάπαιστος υ υ – }

ς { τροχαῖος – υ; τρίβραχυς υ υ υ; δάκτυλος – υ υ; σπονδεῖος – –; ἀνάπαιστος υ υ – }

ΤΟ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, ἴαμβον, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τούτους τε, καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστί, τὸ παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τρίβραχυν· καὶ ἐὰν ᾖ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον· οἷον τό,

„ Νῦν δέ | μοι στρο | τειχέ | ων, Θέλε | ος μο | λῶν Ἄ | ρης.

τείμε

τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον ἐστὶ τὸ Ἀρχιλόχου, ὅ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι

„ Ζεῦ πά | τερ γά | μον μὲν | οὐκ ἐ | δαισά | μην.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

„ Ἐρξί | η πῆ | δῆτ' ἄ | νολβος | ἀθρο | ίζε | ται στρα | τός.

Τοῦτο δὲ τὸ μέτρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ παρατελευταίου ποδὸς σπονδείου γενομένου.

„ Μητρο | τίμω | δεῦτέ | με χρὴ | τῷ σκό | τῳ δι | κάζε | σθαι·

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν· οἷον ἐστὶ καὶ τὸ Καλλιμάχου,

„ Ἔρχε | ται πο | λὺς μὲν | Αἰγαῖ | ον δι | ανή | ξας ἀ | π' οἰνη | ρῆς Χί | ου

Ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον ἰθυφαλλικὸν, ᾧ πρῶτος Ἀρχίλοχος μὲν ἐχρήσατο, συζεύξας αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ, οὕτως,

„ Οὐκέθ' ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα·

„ Κάρφε | ται γὰρ | ἤ δη·

οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος,

„ Ἑρμᾶς, | ὅπερ | Φεραῖ | ος αἰ | νέει | θεὸς Εἰμι | τῶ φυ | ἀλμα.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ἐστὶν ἐπίσημον· οἷον,

„ Οὐδ' Ἀ | μειψί | αν ὁ | ρᾶτε | πτωχὸν | ὄντ' ἐ | φ' ἡμῖν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρόν ἐστιν ἔνδοξον· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος.

„ Κλῦθί | μευ γέ | ροντος | εὐέ | θειρα | χρυσό | πεπλε | κοῦρα.

Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότατα ἐν αὐτῷ ταῦτά ἐστι. τῷ δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτοντι χώρας, ἥκιστα οἱ ἰαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ καὶ οἱ τραγικοί· οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ τῷ ἰαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῆς ἀρτίας ἀναπαίστῳ· ἑκάτερον γὰρ ἄλογον. οὔτε γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον ἐπὶ τῆς ἀρτίας χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῷ τροχαϊκῷ, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προειρήκαμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὥς τινες οἴονται. παράδειγμα τόδε·

τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν.

– ᴗ	– –	– ᴗ	– –	– ᴗ	– –	ᴗ ᴗ ᴗ	
„ Τῶν πο	λιτῶν	ἄνδρας	ὑμῖν	δημι	ουργοὺς	ἀπόφα	νῶ.

τῆς γὰρ κατακλεῖδος οὔσης ἀποφανῶ, δῆλον ὡς ὁ παρακείμενος πρὸς ἀπόφα, ἐστὶ τρίβραχυς, ὡς προείρηται.

Ακολούθως ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἥκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν. ἄμφω γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσί, τῆς καλουμένης τετρασήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθής ἐστιν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπὴς ἑκατέρα τομή. γένεσίς τε ἐστιν ἑκατέρου ἡ αὐτή. καὶ γὰρ τῷ ἰαμβικῷ εἰ προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβήν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχεῖαν, ἰαμβικόν. ἐπειδὴ ὁ ἴαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τὰς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας τὰς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τοὐναντίον· Τετρά(σημον) Σημασίαι οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται. Νῦν δέ μοι.) Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον εὐριπίδειον, ἢ ληκύθιον, ἁπλῶν ποδῶν τριῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Ληκύθιον δέ φασιν αὐτό, ἢ διὰ Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τό,

Θοαῖσιν ἵπποισι. Αἰ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν. βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον, ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρός, ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ Καλλίμαχος, μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει· Ζεῦ πάτερ) Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικόν, πέντε πόδας ἔχον καὶ συλλαβήν. ἀκέφαλον δέ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἴαμβον· ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβήν, ἴαμβος γίνεται. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λβ΄ χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἐφ' ἡμῖν δέχεσθαι.

Χωλὸν) Εἰ παραλήγει ὁ σπονδεῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον. ἡ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττή ἐστιν· ἑβδόμη γάρ. Ερχεται) Τροχαϊκὸν πεντάμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον κλεομάχειον, ποδῶν ἁπλῶν θ, καὶ μιᾶς συλλα-

συλλαβῆς. καλῶς δὲ εἶπε καίτοι ὄντι ὑπερμέτρω. ἔχουσι δέκα πόδας. εὑρίσκονται καὶ περιέχοντες, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ χρόνους. Καλεῖται)) Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικὸν, τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει· λέγεται δὲ ἰθυφαλλικὸν, ἐπειδὴ τούτῳ ἐκέχρηντο ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ. Οἱ δὲ κωμικοὶ) Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἰάμβου κατὰ τὰς ἀρτίας τὸν ἀνάπαιστον ἐλάμβανον οἱ κωμικοὶ, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ ἰαμβοποιοὶ σπανίως· οὕτω καὶ ἐνταῦθα δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττάς φησι χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμιλητικὸν, καὶ τὸ βούλεσθαι δοκεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον· τῆς γὰρ πρώτης τοῦ σπονδείου μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ἀνάπαιστος γίνεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὁ δάκτυλος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

χῶραι

α { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	γ { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	ε { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -
β { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	δ { δάκτυλος - υ υ / σπονδεῖος - -	ς { σπονδεῖος - - / τροχαῖος - υ

ΤΟ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δὲ, εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἴη, δάκτυλον ἕξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον, κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικὸν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μεμειωμένα, ἤτοι συλλαβῇ, ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. ἐπισημότατον δ' ἐστὶν ἐν αὐτῷ τό, τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἷον,

- υ υ | - υ υ | - - | - υυ | υυ υυ | - υ

,, Μῆνιν ἄ | ειδε θε | ὰ Πη | ληϊά | δεω Ἀχι | λῆος.

ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τοῦ λῆος, λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ. καὶ τὸ πεντάμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον σιμμίειον· οἷον,

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -

,, Χαῖρε ἄ | ναξ ἕτα | ρε, ζαθέ | ας μάκαρ | ἥβας.

καὶ τὸ τετράμετρον, εἰς δισύλλαβον καταληκτικὸν, ᾧ πρῶτος ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς.

,, Φαι-

„ Φαινέμε | νον κακὸν | οἴκαδ᾽ ἄ | γεσθαι.

ὕστερον δὲ Ανακρέων τέτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα ἄσματα συνέθηκεν.

„ Αδυμε | λὲς χαρί | εσσα χε | λιδοῖ.

„ Μνᾶσθ | δηὖτε φα | λακρὸς Α | λέξις.

Ταῦτα μὲν ὖν τὰ εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν παραδείγματα· τὰ δὲ εἰς συλλαβὴν, τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν ὖσιν τῶν συλλαβῶν Αρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῇ.

„ Εν δὲ Βα | τουσιά | δης. τῷ δ᾽ ἐφθημιμερεῖ Αλκμαν.

„ Ταῦτα μὲν | ὡς ἂν ὁ | δᾶμος ἅ | πας.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ, τὸ τετράμετρον Αρχίλοχος ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι αὐτὸ τῦ τροχαϊκῦ καλυμένυ ἰθυφαλλικῦ, ὕτως·

„ Οὐκ ἔθ᾽ ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα.

„ Κάρφε | ται γὰρ | ἤδη. Αλκμαν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τύτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε.

„ Μῶσ᾽ ἄγε | Καλλιό | πα θύγα | τερ Διὸς,

„ Αρχ᾽ ἐρα | τῶν ἐπέ | ων. ἐπὶ | δ᾽ ἵμερον

„ Υμνῳ | καὶ χαρί | εντα τί | θει χορόν.

ταῦτα μὲν ὖν κοινὰ δακτυλικά.

Τῦ ἡρωϊκῦ μέτρυ εἰσὶν ὀνομασίαι πέντε, Δακτυλικὸν, ἀπὸ τῦ ποδὸς τῦ ἀσυνέζοντος αὐτῷ. Ηρῷον, ὑπὸ τῦ τὰς πράξεις τῶν ἡρώων τύτῳ γεγράφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εὔζωνον τῦτο τὸ μέτρον ὡς καὶ οἱ ἥρωες. Πυθικὸν, ἀπὸ τῦ τὸ Πύθιον τύτῳ κεχρῆσθαι τῷ μέτρῳ. Επος, καθ᾽ ἐξοχὴν, ἀπὸ τῦ ἴσας ἔχειν τὰς βάσεις ἀλλήλαις, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι. Εξάμετρον, ἀπὸ τῦ ἀριθμῦ τῶν βάσεων.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Χῶραι

α. σπονδεῖος - - ἴαμβος υ - τροχαῖος - υ πυῤῥίχιος υ υ	β. δάκτυλος - υ υ γ. δάκτυλος - υ υ δ. δάκτυλος - υ υ ε. δάκτυλος - υ υ	ς. δάκτυλος - υ υ ἀμφίμακρος - υ -

ΤΑ δὲ αἰολικὰ καλούμενα, τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυῤῥίχιον· τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, δακτύλους πάντας. τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν, διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα, εἰς δισύλλαβον ἢ συλλαβήν. τὸ μὲν οὖν αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι.

υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | υ -
„ Κέλο | μαί τινα | τὸν χαρί | εντα Μέ | νωνα κα | λέσαι,

- - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ
„ Εἰ χρὴ | συμποσί | ας ἐπ' ὄ | νασιν ἐ | μοὶ γεγε | νῆσθαι.

Πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον.

υ - | - υ υ | - υ υ | - υυ |
„ Τίῳ | σ' ὦ φίλε | γαμβρὲ, κα | λῶς εἰ | κάσδω·

- - | - υ υ | - υ υ | - υυ |
„ Ορπα | κι βραδι | νῷ σε μά | λις' εἰ | κάσδω.

τὸ δὲ τετράμετρον.

υ - | - υ υ | - υ υ |
„ Θυρω | ρῷ πόδες | ἑπταόρ | γυιοι.

υ υ | - υ υ | - υ υ |
„ Τὰ δὲ | σύμβολα | πενταβό | εια

υ - | - υ υ | - υ υ |
„ Πίσυγ | γοι δὲ δέ | κ' ἐξεπό | νησαν.

Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται·

„ Ηρά-

„ Ηρά | μαν μὲν ἐ | γὼ σέθεν | ἄτε πά | λαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον·

„ Ερως | δ᾽ αὖτε μ᾽ ὁ | λυσιμε | λὴς δονεῖ,

„ Γλυκύ | πικρον ἀ | μάχανον | ὄρπετον.

„ Ατθὶς, | σοὶ δ᾽ ἐμέ | θεν μὲν ἀ | πήχθετο.

„ Φροντὶς | δ᾽ ἦν, ἐπὶ | δ᾽ Ανδρομέ | δαν ποτέ.

Εστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικὰ, ἅπερ ἐν μὲν τοῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δὲ αὐτῶν ἐπισημότατα, τὸ, τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον·

„ Καὶ τις ἐ | π᾽ ἐσχατί | αισιν | οἰκεῖς.

καὶ τὸ πρὸς τελεῖ, καλούμενον πραξίλλειον,

„ Ω διὰ | τῶν θυρί | δων καλὸν | ἐμβλέ | ποισα,

„ Παρθένε | τὰν κεφα | λὰν, τὰδ᾽ ἔ | νερθε | νύμφα.

Τίω σ᾽ ὦ) Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλου μεμειωμένον. τὸ δὲ βραδινῷ, ἀντὶ τοῦ, ῥαδινῷ ἐστι, πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς. Θυρωρῷ) Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυσὶ δακτύλοις μεμειωμένον· τὸ δὲ ἑπταθόργυιοι, ἀντὶ τοῦ ἑπταόργυιοι. Ηράμαν) Ο πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τετρασύλλαβοι, ποδῶν ιβ. καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον δεκατεσσάρων συλλαβῶν. πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος. Λογαοιδικά.) Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖ, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος· ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις· Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖ τὸ μέτρον, ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον· ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπάνιας δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς, καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. εἰσὶ δὲ αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν διαιρούμεναι, ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβήν, ἀκατάληκτος, καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβήν, βραχυκατάληκτος.

Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον.

„ Ὅτ' ἐγὼ | τὰ δίκαι | α λέγων | ἤνθουν | καὶ σω | φροσύνη | νε-
νόμι | στο

κέκληται δὲ ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί.

„ Χαίρετε | δαίμονες | οἳ Λεβά | δειαν | Βοιώ | τιον οὖ | θαρ ἀρού | ρης

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ. καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητής, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λογγῖνος, Οἱ τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον, Ὃν πρῶτος εἰσηγήσαθ' ὁ Ἀριστόξενος. καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεταί τινα τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα.

„ Τίς ἀλαζο | νείαν | πλείσταν | παρέχει | τῶν ἀν | θρώπων· | τοὶ μάν | τεις.

Τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἳ λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παραδείγματα.

„ Αἴεἴ ὦ | Σπάρτας | ἔνοπλοι | κῦροι | ποτὶ τὰν | Ἄρεως | κίνα | σιν.

ἔτι μὲν τοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος, ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος. εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων, τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

„ Τίνες αὖ | πόντον | κατέχου | σ' αὖραι | νέφος οὐ | ρανίον· | Ἰδέ
ὀδῶ | μαι.

ἐποίησε δὲ ἵνα στίχον καὶ σπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον.

„ Ὡς ἂν | μᾶλλον | τοῖς πη | δαλίοις | ἡ ναῦς | ἡμῶν | πεισθαρ | χῆ·

τῷ δὲ τετραμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὅλον ποιημάτιον ἔγραψεν.

„ Ἰσια | ἀγνὰ ἀ | π' εὐξεί | νων μέσα | τοίχων.

Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν, καλεῖται μὲν παροιμιακὸν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι.

„ Πότε δ' Ἀρ | τεμις οὐκ | ἐχόρευ | σε.

„ Καὶ κόρ | κορος ἐν | λαχάνοι | σιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἔπικαὶ, καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τούτου τοῦ μέτρου μόνον· ὥστε οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν τοῦτο μόνον καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο.

„ Σιγᾶν | νῦν ἅπας | ἔχε σι | γάν·

„ Καὶ πάν | τα λόγον | τάχα πεύ | σῃ·

„ Ἡμῖν | δ' Ἰθάκη | πατρίς ἐ | στι.

„ Πλέομεν | δ' ἅμ' Ὀδυσ | σεῖ θεί | ῳ.

πρῶ-

πρῶτος δὲ Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. τὸ γὰρ

υ υ | υ υ - | υ υ υ |
„ Ερασ | μονίδη | Χαρίλα | ε, ἑφθημιμερὲς ἀναπαιστικόν. ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παραδείγματός ἐστι δῆλον· καὶ σπονδείῳ,

- - | υ υ - | υ υ - |
„ Δήμη | τρί τε χεῖ | ρας ἀνέ | ξων.

ἀναπαίστῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἐπὶ δύο μόνων στίχων κεχρῆσθαι δοκεῖ.

υ υ- | υ υ - | υ υ - |
„ Ερεῶ | πολὺ φίλ | ταθ' ἑταί | ρων.

καὶ πάλιν,

υ υ - | - - | υ υ - |
„ Φιλέειν | συγνόν | περ ἐόν | τα

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα· τῷ δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποσέλλοιτο ἂν καὶ τὸ προκελευσματικὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον· οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ ἀριστοφάνειον,

υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ -
„ Τίς ὄρεα | βαθύκομα | τάδ' ἐπέσυ | το βροτῶν.

γίνεται γὰρ ἑκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαίστων λελυμένου εἰς τὸ προκελευσματικὸν, τετράμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα διαιροῦντες πυῤῥιχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἑκάστου ἀναπαίστου προκελευσματικοῦ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ καθαροῦ καὶ μὴ λελυμένου. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι λογαοιδικὸν οὕτω, κἀν τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· οὗ ἐστιν ἐπισημότατον, τὸ μετὰ τέτταρας πόδας αὐτὸν ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος. καλεῖται μὲν οὖν ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ, χρησαμένου αὐτῷ κατακόρως γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ.

υ υ- | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ- -
„ Λγέτω | θεός οὐ | γὰρ ἔχω | δίχα τῶν | δ' ἀείδειν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

- - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -
„ Νύμφαι | σὺ μὲν Α | στερίαν | ὑφ' ἅμα | ξαν ἦδε.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

υ - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -
„ Φιλῶ | τέρα δὲ | τι γὰρ οἱ, | Σικελὰ | μὲν Ἔννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον, πάντας ἀναπαίστους ἐφύλαξαν· Ἀλκμὰν δέ που καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

Ὥσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἰαμβικὸς, οὕτω καὶ ἀναπαιστικοῦ γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν. ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλῃς τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον ἔσται πάντως ἀναπαιστικόν. οἷον τὸ

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἀφελομένης τῆς τὸν συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -
Ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

Ὑπερκατάλ.) Ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ συζυγίαν εἰς μίαν συλλαβὴν καταλήξῃ· ἀκατάληκτος δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν· καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα, εἰς δύο συλλαβὰς λήξῃ. Βραχυκατάληκτος δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρον λήξῃ. Οἷ' ἐγὼ) Ἀναπαιστικὸν τὸ καλούμενον ἀριστοφάνειον, λεῖπον δύο συλλαβαῖς, ποδῶν ὂν ἑπτὰ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. δύο συλλαβαῖς λείπει τοῦτο, πρὸς τὸ γενέσθαι ἀνάπαιστον· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. Χαίρετε δαίμονες) Τετράσημόν ἐστιν, ἐκ δακτύλου καὶ ἀναπαίστου· εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν τοὺς δακτύλους τοῖς ἀναπαίστοις, οὐ γίνεται ἀναπαιστικὸν τετράμετρον. Καὶ Λόγγινος) Τοῦτο τινὲς μὲν, ὡς στίχον μετρήσαν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, οἱ τοὺς ἰάμβους· τινὲς δὲ λέγουσι εἰρῆσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγων. Οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν) Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ἡφαιστίων. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα, παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γράψαντες παροιμίας, κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, καὶ ἰαμβικῶν, καὶ ἐπικῶν οὐσῶν παροιμιῶν. ὡς γὰρ τὸ ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Ἀριστοφάνους μὴ εὑρηκότος, ὅμως τῷ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτῷ, ὀνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέλαβε· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην ὁ Ἡφαιστίων ἐμέμψατο. Καὶ ἰαμβικὸν) Καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος ἐποίησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἴαμβον· καὶ φησιν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον, ἴαμβος εὑρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι· οἷον,

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἴσα-

τροχαῖος, καὶ λοιπὸς ἴαμβος, καὶ ἀνάπαιστοι. Ἴαμβον ἔχει) Τοῦτό φησιν, ὅτι τὸ ἐρᾶν καὶ τὸ φιλεῖν, ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ἓν γινομένων, ἐρῶ, φιλῶ. καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις· ἐπεὶ διὰ τίνα αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαίστου ἐν ἀρχῇ; Ὑποστέλλεται ἂν) Ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτει, καθότι τοῦ ἀναπαίστου διαλυθείσης μακρᾶς, ὁ προκελευσματικὸς γίνεται. Εἰς τὸν προκελευσματικὸν) Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστική, καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς προκελευσματικῶν, καὶ τοῦ τελείου ποδὸς, ὄντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, τοῦτ' ἔστιν, ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. εἰκότως δὲ ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς λέγονται ὑπεῖξαι ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεὶς ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος. Ἔχον τὸν βακχεῖον) Εὑρήσεται ἓν πρὸς τῷ τέλει ἰαμβικὸς καὶ μία συλλαβή, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος. ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ ὅτε καταληκτικόν ἐστιν, εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιοῦται, τοῦτ' ἔστιν εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον. περαιοῦται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικόν· οἷον, δίμετρον μὲν τὸ,

- υ υ - | - υ υ
„ Ἰσοπόνοι | μάλακες. τρίμετρον δὲ, οἷον,

- υ υ - | - υ υ - | υ υ υ
„ Οὐδὲ λεὼν | τὼν ἀθένος οὐ | δὲ τροφαί. τετράμετρον δὲ,

- υ υ - | - υ υ - | - υ υ - | - υ -
„ Αἱ Κυθερεί | ας ἐπιπνεῖ | τ' ὄργια λαῶ | κωλένα.

ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι· τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μὲν τὰ ἐξ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους,

- υ υ - | υ - υ
„ Οὐκ ἔτος ὦ | γυναῖκες

- υ υ υ | υ - -
„ Πᾶσι κακοῖ | σιν ἡμᾶς

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑
„ Φλῶσιν ἑκα | σοι ἄνδρες.

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – –
„ Δεινὰ γὰρ ἔρ | γα δρῶσαι,

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – –
„ Λαμβανόμε | θ' ὑπ' αὐτῶν.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος,

– ⏑⏑– | – ⏑⏑ – | ⏑ – –
„ Δακρυόεσ | σάν τ' ἐφίλη | σεν αἰχμάν.

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς,

– ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑⏑ – | ⏑ – –
„ Δεῦτέ νυν ἁ | βραὶ Χάριτες | καλλίκομοί | τε Μοισαι.

Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ᾄσματος, ἐκ τετραβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν, τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – –
„ Ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς ὄλυμ | πον πτερύγεσ | σι κούφαις.

πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι,

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ –
„ Ἐκ ποταμοῦ | 'πανέρχομαι

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑
„ Πάντα φέρου | σα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ,

– ⏑ ⏑ – – | ⏑ – ⏑ –
„ Οἴδαμεν, ὦ | χαῖόν τ' ἰδών.

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑
„ Κοὐχί λέλη | θ' ἐμαυτόν. καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ

Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βάκχον συνέθηκε,

– ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑
„ Δαίμονες εὐ | υμνότατοι | Φοῖβέ τε καὶ | Ζεῦ Διδύμων | Γενάρχαι.

Φιλικὸς δὲ ὁ Κερκυραῖος εἷς ὢν τῆς πλειάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα.

„ Τῇ

„ Τῇ χθονίῃ | μυστικὰ Δή | μητρί τε καὶ | Φερσεφόνῃ | καὶ Κλυμέ- νῳ | τὰ δῶρα. τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φίλικος λέγων,

„ Καινογραφῆς | συνθέσεως | τῆς Φιλίκου | γραμματικοὶ | δῶρα φέ- ρω | πρὸς ὑμᾶς. ψεύδεται δὲ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἐν τῷ Πελέκει.

„ Ἀνδροθέᾳ | δῶρον ὁ Φω | κεὺς κρατερᾶς | μηδοσύνας | ἦρα ἰ- νῶν | Ἀθάνᾳ. κἀν τῇ Πτέρυγι,

„ Ἀδύσατε τ᾽ | γᾶς τε βαθυ | στέρνου ἄνα | κτ᾽ Ἀκμονίδαν | τ᾽ ἄλ- λυδις ἑ | δράσατα. πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ᾽ ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

Τὸ χοριαμβικὸν) Δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτι δὲ καταληκτικόν ἐστι, τότε τὸν πλευταῖον, βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον· γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρᾶς, εἰς δύο βραχείας, πεντεδάκτυλος, ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον τροχαϊκὸν καλεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρώτη μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. ὁ γὰρ χορίαμβος, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου σύγκειται, ἤγουν μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς. Ἐπίμικτον) Ἐπίμικτα καλεῖ, τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ, καθὸ καθ᾽ ἑαυτὸν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἁπλῶν ὄντες· εἰ δὲ καθ᾽ αὐτὸν μικτὸς, ἄλλο προσλαβὼν, ἐπίμικτος ἔσται. Ἰσοπόσοι) Τὸ Ἰσοπόσοι μείρακες, χοριαμβικὸν δίμετρόν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλονότι τὸ χοριαμβικόν· μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ μονοποδίαν. ἐπεὶ γὰρ οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἁπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος (διπλοῦς γὰρ ἐστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου) οὐ δύναιντο κατὰ μονοποδίαν μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίημεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικὸν, τὸ Ἰσοπόσοι μείρακες, δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ

αὖθις τροχαίαν καὶ βραχείας συλλαβῆς πρόσληψις. οὕτω μὲν οὖν, ὅταν ὡς ἁπλῶς αὐτὰς θεωρῶμεν. ἐπεὶ ἔν γε τῇ συνθέσει, ἄλλως ἔχει περὶ αὐτάς. αὐτίκα γὰρ τό, Ισοπόνοι μείρακες, ἐστι χοριαμβικὸς ὁ πρῶτος πούς· ὁ δὲ τελευταῖος περαιοῦται εἰς δάκτυλον. ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρά ἐστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖά ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλεῖδα. ὁ γὰρ δάκτυλος ἀντὶ τῶν τελευταίων μακρῶν, χοριάμβου ἐστίν· οὕτως ἐστὶ κἀνταῦθα τὸ μείρακες. Οὐδὲ λεόντων) Τὸ οὐδὲ λεόντων ὁμοίως, ὡς τὸ φασί, ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. Λευκολίνου) Ὁμοίως καὶ τὸ λευκολίνου, ἀμφίμακρος ἀντὶ δακτύλου· εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἡ κατάκλεις, τῶν πρώτων, χοριάμβων ὄντων. Γυναῖκες) Πρῶτος, χορίαμβος· καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος, ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τοῦτ' ἐστιν, οὕτως ὡς ἔχει, ἀμφίβραχυς. Τρίμετρα δὲ) Τὰ τρίμετρα, δύο ἔχοντι χοριάμβους, καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τρίμετρον χοριαμβικόν, Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμὰν πτολέμιστρον, Δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι. Ἀναπέτομαι) Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, υυυυ-, λύσις ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας, καὶ χοριαμβικῆς· ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς, κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας· χοριαμβικῆς δὲ, τῆς πρώτης μακρᾶς διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἑξῆς οὔσης βραχείας. γίνεται οὖν τῆς ἀναπέτομαι λέξεως τὸ πέτομαι, τρίβραχυς, τῆς μαι συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας· καὶ πάλιν ἐκ τοῦ δὴ πρὸς ὄλυμπον τοῦ χοριάμβου, διαλύεται ἡ δὴ μακρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τρίβραχυς, καὶ μένει τὸ ὄλυμπον, ἰαμβικόν.

υ υ υ υ - - υ υ - - υ υ - υ - -
Ἀναπέτομαι, δὲ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

υ υ υ υ υυ υυ υ υ -
Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Εἷς ὢν τῶν πλειάδες) Ἑπτὰ γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστιν οὗτος ὁ Φιλικός. ἐπὶ Πτολεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φιλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης. Ἐν τῷ Πελέκει) Σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς. ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκεως συντέθειται. μακρὸν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ, καὶ Σφαῖρα, καὶ Ὄρνις, συγγράμμα καλούμενον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ ἀντισπαστικὸν, τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην, κατὰ τὸ πρότερον πόδα, εἰς τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα· τὰς δ' ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικὴν·

βικὴν·

βικήν· ἐὰν δέ πυ ἀναμίσγηται τῶν ἰαμβικῶν, ὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν ἰαμβικῶν ἑπομένην. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος πὺς εἰς τρίβραχυν. καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν·

„ Κλύειν μαίε | τε, —— „ Τὸ ἐγχωέι | ον.

ἑφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον·

„ Ανδρες πρόσχε | τε τὸ | νῦν

„ Εξεύρημα | ἡ και | νῶ,

„ Συμπτύκτοις ἀ | ναπαί | στοις.

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον γλυκώνειον, αὐτοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό.

„ Κάπρος ἠνί | χ᾽ ὁ μαινόλης,

„ Οδόντι σκυ | λακοκτόνῳ.

„ Κύπριδος θά | λος ὤλεσε.

δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον σαπφικὸν, ἐννεασύλλαβον, ἢ ἱππωνάκτειον· οἷον,

„ Καὶ κνίσῃ τι | νὰ θωμί | σας.

Τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν πρώτην ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἑξῆς ἄλλας ἰαμβικὰς, καλεῖται φαλαίκειον· οἷον,

„ Χαῖρ᾽ ὦ χρυσό | κερως βαβά | κτα γάλ | λων·

„ Πᾶν Πελασγι | κὸν Ἄργος ἐμ | βατεῦ | ων.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου,

- υ - υ | υ - - υ | υ - υ -
,, Ηλθες ἐκ πε | ράτων γᾶς, ἐ | λεφαντίναν

υ - - υ | υ - - υ | υ - υ -
,, Λαβὰν τῶ ξί | φεος χρυσο | δεταν ἔχων.

τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν ἕτερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, ἀλκμαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον· οἷον,

- - υ - | - - - υ | υ - υ -
,, Κόλπῳ σ' ἐδέ | ξανθ' αἱ ναὶ Χά | ριτες Κρόνω.

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν, ἐστὶ τὸ τοιοῦτον.

υ - - υ | υ υ - - υ | υ - - υ | υ - |
,, Καταθνάσκει | Κυθέρῃ' ἁβρὸς | Ἄδωνις. τί | κε θεῖ | μεν.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - |
,, Κατατύπτεσθε | κόραι καὶ κα | τερύκεσθε | χιτῶ | νας.

τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, καλεῖται πραξίλλειον· οἷον,

- - - υ | υ - υ - | - - - υ | υ - |
,, Ηρίστησα | μὲν ἰτρίου | λεπτοῦ μικρὸν | ἀπὸ | κλάς.

- - - υ | υ - - - | - - - υ | υ - |
,, Οἴνου δ' ἐξέ | πιον κάδδον· | νῦν δ' ἁβρῶς, ἐ | ρόεσ | σαν

- - - υ | υ - υ - | - - - - | υ - |
,, Ψάλλω πηκτί | δα τῇ φίλῃ, | κωμάζων παι | δὶ ἁ | βρῇ.

πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν· ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. ἔστι δὲ πυκνὸν, καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ, ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου.

υ - υ - | υ - - υ | υ - υ - | υ - |
,, Γλυκεῖα μᾶ | τερ οὔτοι δύ | ναμαι κρέκειν | τὸ ἱ | στὸν

υ - υ - | υ - - υ | υ - υ - | υ - |
,, Πόθῳ δαμεῖ | σα παιδὸς, βρα | δινὰν δι' Ἀ | φροδί | ταν.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, καλεῖται σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον· ᾧ τὸ τρίτον ὅλον

λον Σαπφοῦς γέγραπται· πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ἄσματα.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - | υ -
„ Νύμφαις τοῦ Δι | ὸς ἐξ αἰγι | όχω φασὶ | τετυ | γμέναις.

Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ - |
„ Τὸν συγνὸν Με | λανίππου φό | νον, αἱ πατρο | φόνων ἔρε | βοι.

ὅπερ καλεῖται σιμμιακόν. ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο.

υ υ - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ -
„ Κρονίδα βα | σιλῆος γέ | νος Αἴαν, τὸν | ἄριστον πό | δ' Ἀχιλλέα.

Τὸ ἀντισπαστικὸν) Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, υ - - υ, ἢ ἐπίτριτον δ, - - - υ, ἢ παίωνα β, ἢ διτρόχαιον· τοὺς δὲ μέσους, ἀντισπαστικοὺς ἰαμβικούς, τὴν δὲ τελευταίαν, ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικόν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα, εἰς τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα. Ἐὰν δὲ πρὸς) Τοῦτό φησιν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν τίθεται ὁ ἀντίσπαστος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβική, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα. υ - - υ, υ - υ -, υ - - υ. τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ εἰσι κῶλα δέ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς. Ανδρες) Ἐκ Κορινθίους, ὡς κατὰ ἁπλοῦν δὲ πόδα βαίνειν, ἐφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν, καὶ συλλαβῆς· ἔστι δὲ ὁ πρῶτος ποὺς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ βραχείας· ἤτοι ἀντίσπαστος· εἶτα ἴαμβος καὶ συλλαβή. Καὶ κτίστη) Μίαν διποδίαν, συλλαβὴ ἐπὶ τοῦ ὑπερκαταλήκτου εὑρίσκεται. εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι, καὶ συλλαβή. Χαῖρ' ὦ) Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται φαλαίκειον· δέχεται δὲ ἕνα ἀντίσπαστον, ἤτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβήν.

- - - υ υ -
Χαῖρ' ὦ χρυσόκερως· καὶ τὰ ἑξῆς Ηλθες) Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἀσκληπιάδειον· ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνην ἔχον ἰαμβικήν, τὴν τετάρτην. πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, Τὸ μὲν καταληκτικόν· τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐστήριξε τὸ ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπάστου, καὶ δύο ἰάμβων τελείων· ἀκατάληκτον γάρ ἐστι. καὶ τὸ ἑξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ ἐκ δύο ἰάμβων. Κόλπῳ σ') Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται ἀλκμαϊκόν, δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς· τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ Κόλπῳ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστική, καὶ αὕτη ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα. σπονδεῖον γάρ. Καταθνάσκει) Τὸ τετράμετρον καταληκτικόν ἐστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν

ἁπλῶν

ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ἐστὶ τὸ Οἴνῳ, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή. Γλυκεῖα) Δύο ἴαμβοι, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἴαμβοι, συλλαβή, καὶ τὸ ἑξῆς τοιοῦτον.

Νύμφαις) Ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης. Τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι· ἀκατάληκτον γάρ. Τὸν συγγὸν) Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται σιμμίειον, ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. ἐπεὶ γὰρ τῶν ὑπερκαταληκτων, τίθεται συλλαβὴ μία· εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μία συλλαβή. Αχιλλέα) Ἐξ ὁλοκλήρου, τὸ Ἀχιλλέα, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίζησιν τὸ Ἀχιλλέα, ἵνα γένηται καταληκτικόν· εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ, τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή, εἰ καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἴαμβοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον. ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι καθόλου, σπανίως εἰς τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπὲς εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ τέλους οὖσαν· ἔστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἑφθημιμερῆ μὲν, τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο.

„ Αδ' Ἄρτεμις | ὦ κόραι, φεύ | γοισα τὸν Αλ | φεόν.

καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον κλεομάχειον, ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἀρτίων χωρῶν ἐμπίπτουσι, καὶ οἱ χορίαμβοι.

„ Τίς τὴν ὑδρί | ην ὑμῶν | ἐψόφησ'. ἐ | γὼ πίνων.

καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα πραξίλλεια. ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς·

„ Πλήρης μὲν ἐ | φαίνετ' ἁ σε | λάνα·

„ Αἱ δ' ὡς περὶ | βωμὸν ἐστά | θησαν.

τὰ δὲ

τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα, διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς. τὰ μὲν γὰρ, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως· οἷον,

„ Κρῆσσαι νύ πο | θ' ὧδ' ἐμμελέ | ως πόδεσσιν
„ Ὤρχεῦνθ' ἀπα | λοῖς, ἀμφ' ἐρό | εντα βωμόν.

ἔνια δὲ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν· οἷον,

„ Τελεσωλέτερ'. | οὐ γὰρ Ἀρκά | δεσσι λώβα.

Τῶν δὲ τετραμέτρων, ἐπισημότατόν ἐστι βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον σωτάδειον· τοῦτο δὲ κατὰ τὰς τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαϊκὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαίστου καὶ πυρριχίου, ἢ τὴν ἐκ τετραβράχεος καὶ τροχαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ἢ τὴν ἐξ ἓξ βραχειῶν.

„ Ἥραν ποτὲ | φασὶ, Δία | τὸν τερπικέ | ραυνον.

καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα, διαφόρως συνέθεσαν. καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δὲ αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἷον,

„ Εὐμορφοτέ | ρα Μνασιδί | κα τᾶς ἀπα | λᾶς Γυρίννω
„ Ἀσαροτέ | ρας, οὐδ' ἅμα | πώρανα σέ | θεν, τυχοῖσαν.

παρατηρεῖν δὲ χρὴ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν, καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις.

„ Πόας τέρεν | ἄνθος μαλα | κὸν, μάτεισαι.

ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ, τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς.

υ - υ υ | - υ - -
„ Δέδυκε μὲν | ἁ σελάνα,

- - υ - | - - -
„ Καὶ πληϊάδες, | μέσαι δὲ

- - υ υ | - - - -
„ Νύκτες παρὰ δ' | ἔρχεθ' ὥρα·

υ - υ υ | - υ - -
„ Εγὼ δὲ μό | να καθεύδω.

Εφθημιμερῆ μὲν) Τὸ ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος· ἡ δὲ καταληκτὶς, τροχαϊκή. Οἱ μολοσσοὶ) Εἰκότως δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν οἱ μολοσσοί. τοῦ γὰρ μολοσσοῦ ὑπάρχοντος κατ' ἀρχὰς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτὸν, εὑρίσκοντο πέντε μακραὶ ἐφεξῆς. καὶ ἀρρυθμία πολλὴ ἐγίνετο τοῦ δὲ μέτρου, ὁ ἐπιφέρει, ὁ πρῶτος, ἰωνικὸς, καὶ μολοσσὸς, εἶτα διτρόχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός. τὸ γὰρ, ἐω ἡμῶν, καὶ τὸ, γω πίνων, μολοσσοὶ ἀντὶ ὁλοκλήρων ἰωνικῶν εἰσιν· ἡ γὰρ τελευταία μακρὰ διαιρεμένη εἰς δύο βραχείας, ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν ζυναισεθεισῶν, ὁ μολοσσὸς γίνεται· ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον κλεομάχειον. τὸ δὲ ἐψόφησε, διτρόχαιος· εἰσὶ γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς· τὸ αὐτὸ πλῆξις ἐψόφησεν εἶτα ἀμοιβαῖον, ἐγω πίνων· κατὰ πτῶσιν καὶ ἀπόκρισιν. Πλήρες) Ιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὁ καλεῖται πραξίλλειον· βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸ τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν. Ανακλάσεως) Διότι λυομένων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχειῶν· τοῦ δὲ τροχαϊκοῦ λελυμένου, γίνεται ὁ τρίβραχυς. συγχυθεὶς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων, λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενουσῶν, ἐξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἐξ βραχεῖαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ τροχαϊκοῦ, γεγόνασιν. Ηδη) Ιωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὁ καλεῖται σωτάδειον, ἐκ τριῶν ἰωνικῶν, καὶ ἑνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς, εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον. Ασσαροτέρας) Τὸ ἀσσαροτέρας, δεύτερος παίων. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς, τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μήμεαταις, ἀμυνδεκιαισιν. Πόας) Ιωνικοῦ γὰρ ὄντος, ἡ πρώτη, βραχεῖα ἀπελείφθη, ἢ τὸ ἔχει δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαϊκήν. Παραλαμβάνουσι) Τοῦτ' ἔστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἁπλῶν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. Παραλαμβάνοντες) Οπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστὶ, παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἐπιπλοκῆς, ἤτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν, καὶ τροχαϊκῶν· τὸ μὲν ἁ σελάνα, ἐπίσημος ἐστι τροχαϊκή. τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος· μακρὸν γὰρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον α. ἔστιν οὖν τὸ, ἁ σελάνα, ἐπίτριτος δεύτερος, τοῦ α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς διποδίας οὕτως, ὥστε τῆς πρὸ τῆς τροχαϊκῆς, ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἐστι, τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸ καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον· ἔσθ' ὅτε δὲ, ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον· τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ, ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν, ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς· ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος, ἐπὶ τῶν ἀρτίων· καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὥσπερ Ἀλκμᾶνι·

υ υ - - | υ υ - -
„ Εκατὸν μὲν | Διὸς ὑιὸν,

υ υ - - | υ υ - -
„ Τάδε Μῶσαι | κροκόπεπλοι.

Σαπφοῖ δὲ,

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - -
„ Τί με Πανδι | ονὶς, ὠρά | να χελιδὼν,

Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε,

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - - | υ υ - -
„ Εμε δειλὰν | ἔμε πασαν | κακοτάτων | πέδ' ἔχοισαν.

Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν· οἷον ἐστὶ τὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτὶ,

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - - | υ υ -
„ Τὸ γε μὴν, ξεί | νια δοῦναι | λόγος, ὥσπερ | λέγεται,

υ υ - - | υ υ - - | υυ - - | υ υ -
„ Ολέσαι καὶ | ποτὲ μιν ὀ | ξεῖ χαλκῷ | κεφαλάν.

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ·

υ υ - - | υυ - - | υ υ - - | υ υ -
„ Αδ' ἀνάγκας | θ' ἱεροῦσιν, | καθαρεύειν | φεράσομεν.

Τοῦτο

Τοῦτο μέντοι καὶ γαλλιαμβικὸν, καὶ μητρῳακὸν, καὶ ἀνακλώμενον καλεῖται. ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη διὰ τὸ, πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν Μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα, καὶ παλιμβάκχειον καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι παρὰ τὰ καθαρὰ, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα δῆλα.

- - - | υ υ - - | υ υ - - | υ υ -
,, Γαλλαὶ Μη | τρὸς ὀρείης | φιλόθυρσοι | δρομάδες,

- - υ υ | υ υ - - | - - υ υ | υ υ -
,, Αἷς ἔντεα | παταγεῖται | καὶ χάλκεα | κρόταλα.

Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ᾄσματα συνέθηκε.

υ υ - - | υ υ - υ | - υ - υ | - -
,, Μεγάλῳ δ' ἦυ | τέ μ' Ἔρως ἔ | κοψεν ὥστε | χαλκεὺς,

υ υ - - | υ υ- υ | - υ - υ | - -
,, Πελέκει, χει | μερίῃ δ' ἔ | λουσεν ἐν χα | ράδρῃ.

Τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον,

υ υ - υ | - υ - - | υ υ - -
,, Προσεδέξά | μην ὄναρ, Κυ | προγένεια,

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι, ἑτέρως ἐσχημάτισται.

υ υ - υ | - υ - - | υ υ - -
,, Ἀπὸ μοι θα | νεῖν γένοιτ'· οὐ | γὰρ ἂν ἄλλη.

υ υ - υ | - υ- - | υ υ - -
,, Λύσις ἐκ πό | νων γένοιτ', οὐ | δ' ἅμα τῶνδε.

Τὸ δὲ καταληκτικόν·

υυ - - | - - - υ | υ -
,, Διονύσου | σαῦλαι Βασσα | ρίδες.

Τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι,

υ υ - υ | υ υ - υ | υυ - υ | - υ - -
,, Παρὰ δ' ἦυτε· | πυθόμαν δὲ | κατέδυν ἔ | ρωτα φεύγων.

Τῷ δὲ καθαρῷ ἑφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ.

υυ - - | υ -
,, Ποῖ τὰν μα | τέρ' ἔφα.

Δεύτερον

Δεύτερον) Τουτέστι τρίτον παίωνα· γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων, γίνεται ὁ μολοσσός. Τό γε μὴν) Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβῇ, διὰ τὸ καταληκτικόν, τοιοῦτον καὶ τὸ μεθ' αὐτό, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ, ἃ δ' ἄναξ, οὐδέτερόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἃ ἵνα. Ἀνακλώμενον) Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν· οὔτε γὰρ ἡ ἐσχάτη τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὖσα γίνεται βραχεῖα, οὔτε δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρά εἰσιν. ἴσως δὲ περὶ τῶν ἑξῆς ὁ λόγος· γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλονται, ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματι, φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοι δὲ, ἱερεῖς εἰσι Δήμητρος. Γάλλαι) Ὁ πρῶτος, μολοσσός ἐστιν· εἶπε γὰρ, ὅτι δέχεται μολοσσὸν ἐν ταῖς περιτταῖς. αἱ δὲ ἑξῆς ἰωνικαί· δηλονότι ἐπιμιγνύουσι τὰ προειρημένα τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων, τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸ πρῶτον, μολοσσόν· περιττὴ γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἑξῆς, ἰωνικὰς καθαράς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοσσὸν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν μετὰ τὰς δύο μακράς, εἰς μίαν λαμβανομένων· αἷς ἴδια καὶ ἔστιν· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ, χάλκεια χαλκῆ. ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, διὰ τὴν ποιὰν τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν, ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμοὺς μελῶν γίνεσθαι. Μεγάλω) Ταῦτα μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα. ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν, ἀντὶ μακρᾶς. εἴρηται δὲ κατ' ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς, ἐὰν πεντάσημος ὁ ἐστι, παιωνική, ὡς ἡ, κόψεν ὥστε, τροχαϊκὴ συζυγία οὖσα, ἔχει τὴν πρὸ αὐτῆς τὴν, τὸ μ' ἔρως ἐ, παιωνικήν· τὸ δὲ ἑξῆς τὸ, προσελεξάμαν, δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον, πρὸς τὰς τροχαϊκάς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. ἔστι γὰρ ἡ μὲν πρώτη συζυγία, προσελεξα, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα, μαν ὄναρ κυ, μακρᾶς γινομένης, διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ περὶ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας· βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίει τὸ ἰωνικὸν κοινῆς δὲ συλλαβῆς γινομένης τῆς κυ, διὰ τὸ ἄφωνον εἶναι καὶ ἀμετάβολον. τὰ ἑξῆς ἔστι, ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. Διονύσου) Ὁ δεύτερος στίχος μολοσσός ἐστιν ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν· ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ δὲ παιωνικὸν, εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε κρητικὸν, καὶ τὸ βακχειακὸν, καὶ τὸ παλιμβακχειακὸν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιίαν. τὸ δὲ κρητικὸν, ἐπιτήδειον· δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους παίωνας· καλεῖται δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν, κρητικὸν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ,

„ Εγειρε Μοῦσα, κρητικὸν μέλος. εἶτα ἐπιφέρει,

– ∪ – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ – | – ∪ –
„ Χαῖρε δὴ | Μοῦσα, χρονί | α μὲν ἥ | κεις ὅμως

– ∪ – | ∪ – – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Δ' ἦλθες, οὐ | πρὶν ἐλθεῖν | ἴσθι σαφές· | ἀλλ' ὅπως.

ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν τὸ κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. οὕτω γοῦν τὸ πολυθρύλητον τετράμετρον συντεθέασιν, οὗ παραδείγματα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν·

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Ω πόλι φί | λη Κέκροπος, | αὐτοφυὲς | Ἀττική,

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Χαῖρε λιπα | ρὸν δάπεδον, | οὖθαρ ἀγα | θῆς χθονός.

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Ω μακάρι | Αὐτόμενες | ὥς σε μακα | ρίζομεν.

τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι· φησὶ γοῦν οὕτως·

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Φημὶ δὴ βιο | τοῖσι πολύ | πλεῖστα παρέ | χειν ἐγώ,

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Καὶ πολύ με | γισ' ἀγαθά· | ταῦτα δ' ἀπὸ | δείξομεν.

ὅμως δ' ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα.

∪ ∪ ∪ – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Εν ἀγορᾷ | δ' αὖ πλάτανον, | εὖ διαφυ | τεύσομεν.

ἐν δὲ ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε.

– ∪ – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Μήτε Μοῦ | σας ἀνακα | λεῖν ἑλικο | βοστρύχους,

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
„ Μήτε Χάρι | τας βοᾶν | ἐς χορὸν Ο | λυμπίας.

„ Εν-

– υυυ | –υ – | –υυυ | –υ –
„ Ἐνθάδε γὰρ | εἰσιν, ὥς | φησιν ὁ δι | δάσκαλος.

Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἐν τοῖς ποιήμασι τοὺς πλείστους κρητικοὺς παραλαμβάνειν.

– υ – | – υ– | – υ – | – υ –
„ Μᾶτερ ὦ | πότνια | κλῦθι νυμ | φᾶν ἀβρᾶν

– υ – | – υ – | – υ υυ | – υ –
„ Δῶρί κυ | μοκτύπων | Ἡρα ἀλί | ων μυχῶν.

καὶ πάλιν,

– υ – | – υ – | – υ – | – υ –
„ Σοὶ μὲν εὖ | ιππος, εὖ | πῶλος, εὖ | χέσπαλος·

– υ – | – υυυ | υυ – υ | – υ –
„ Δῶκεν αἰχ | μὰν Ἐνυά | λιος εὔσκο | πόν γ' ἔχειν.

ἐν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε ἀμφοτέρας τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς λύσεις τὸ ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας, ἐφ' ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς παρατελευταίας κέχρηται.

υ υυ υυ | υυ υυυ | υυυυυ | υυυ–
„ Σέ ποτε Διὸς | ἀνὰ πύματα | νεαρὲ κόρε | νεβροχίτων.

συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας· εἶτα τελευταῖον, τὸ κρητικόν.

υ υυ – | υυ υ – | υυ υ – | – υ –
„ Θυμελικὰν | ἴθι μάκαρ | φιλοφρόνως | εἰς ἔριν.

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ τετραμέτρου· ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπάγειν κρητικόν· τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν, ἀφ' οὗ καὶ Θεοπόμπειον καλεῖται.

– υ υυ | – υ υυ | – υ υυ | – υυυ | – υ –
„ Πάντ' ἀγαθὰ | δὴ γέγονεν | ἀνδράσιν, ἐ | μῆς ἀπὸ συ | νουσίας.

δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον. διὰ τὸ τεσσαρακον-

ἴασμον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος, ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων.

„ Αφροδί | τα μὲν οὐκ | ἔστι, μάρ | γος δ' Ερως | οἷα παῖς | δή

„ Ακρ' ἐπ' ἄν | θη καβαί | νων· ἃ μή | μοι θίγης | τῶ κυπαι | ρίσκω.

δεδήλωται δὲ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ.

„ Ω πόλι | κλειτὲ δ', ἀλ | λ' ἀγνοή | σειν μὲν οὐ | σ' ἔλπομαι.

τὸ δὲ βακχειακὸν, σπάνιόν ἐστιν· ὥστε εἰ καί που ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεται.

„ Ο ταῦρος | δ' ἔοικεν | κυρίζειν | ἵν' ἀρχὰν,

„ Φθάσαντος | δ' ἐπ' ἔργοις, | προσπηδή | σεταί νιν.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν, καὶ ὁμοιοειδῶν μέτρων.

Τό, τε κρητικὸν) Ο πρῶτος παίων, τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακρὰν, ποιεῖ τὸ κρητικὸν, τουτέστι τὸν ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελὼν, ποιεῖ τὸ βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελὼν, ποιεῖ τὸ παλιμβάκχειον. Μολοποιίαν) Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ δύο βραχειῶν πάλιν, ἀρρυθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρίσκεται· ἐπὶ μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου διπλασίων ὁ λόγος γίνεται. Λύσεις) Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες, λύονται εἰς τοὺς παίωνας. ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν πρῶτον παίωνα· ἡ δ' ἐσχάτη, τὸν τέταρτον. Ω πόλι φίλη) Ολοι παίωνες πρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς κι ἐν τῷ, λη Κέκροπος, τῆς τελευταίας μόνης τὸ κρητικὸν ἐχούσης. ἔστι δὲ τὸ μέτρον, παιωνικὸν τετράμετρον. Εν ἀγορᾷ) Τὸ γὰρ, Εν ἀγορᾷ, τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο· τοὺς δὲ τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας. Ες χορὸν) Πάλιν τὸ, τας βοᾶν, κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέτρῳ, καὶ τὸ, εἴσιν ὡς, κρητικόν. ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί. Μᾶτερ) Ολοι κρητικοὶ, τοῦ πότνια τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὸ κατέμιξε, λαμβανομένης, ἐπὶ δὲ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφώνων ἐπιφοράν. Σέ πόλι) Ιδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις, ἐκ τοῦ πεντεβράχεος· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τὸ νι πάλιν, ἐν τῷ, νεβροχίτων, ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης. Ωδὲ) Επὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅτι ἔφη ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησι τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον.

Δύναται

Δύναται) Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ εἰ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπίπτοιεν, ὅ, τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχεῖος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον, τριάκοντα χρόνων· πεντάκις γὰρ ἕξ, τριάκοντα· ἴσως τοῦτο δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων, κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ καθ' ἕτερον, καὶ ἕως λβ. ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν, ὡς ἔχοντα ἓξ χρόνους, οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον, ὑπερπίπτοντα τὸν λ. πλὴν σημείωσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν, διαφέρει παρὰ τὰ ἄλλα μέτρα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, κατὰ ἀφαίρεσιν, τὰ ἀντιπαθοῦντα αὐτοῖς μέτρα τίκτει· ὥσπερ τὸ ἰαμβικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ βραχείας, τίκτει τὸ τροχαϊκόν· τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μακρᾶς, τίκτει τὸ ἰαμβικόν· τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. τὸ μέντοι κρητικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μακρᾶς, ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ μονοειδὲς αὐτό. αὔξεται δὲ τοῦτο, καὶ μέχρι ἑξαμέτρου. Μονοειδῶν) Μονοειδῶν, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων. ἐκεῖνα γὰρ, ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν. Ὁμοιοειδῶν) Ὁμοιοειδῶν, ὅτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα· οἷον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ φερεκράτειον, τὸ γλυκώνειον· ὁμοίως καὶ τὰ τῶν ἄλλων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΣ.

ΤΗΣ δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα. ἐπιχοριαμβικὸν μὲν οὖν, σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον.

\- υ - υ | - υ υ - | υ - -

„ Ποικιλόθρο | ν' ἀθάνατ' Α | φροδίτα,

τοῦτο, τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα, ἐξ ἰάμβου, καὶ τῆς ἀδιαφόρου. ὥστε εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα, περὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν, πῇ μὲν, βραχεῖαν γινομένην, πῇ δὲ μακράν. θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τὸ

„ Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,

πρόκειται· θάτερον δὲ,

\- υ - - | - υ υ - | υ - |

„ Ἀλλά τυιδ' ἐλ | θ' αἴποτε, κατ' | ἔρω | τα.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

ϐαϐα. ϐαϐα. αϐ. ϐϐαϐ. ϐϐαα. ϐαϐα.

ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίωνι, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν εὕρημα· εἰ καὶ εἰ Σαπφικὸν

φικὸν καλεῖται·

„ Χαῖρε Κυλλά | νας ὁ μέδων· | σὲ γάρ | μοι.

τοιούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφὴν, εἶτα ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον χοριαμβικὸν πενθημιμερὲς, συνεμπίπτον τῷ δακτυλικῷ τῷ εἰς δεύτερον τροχαῖον· οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

„ Πότνια Θυ | μέν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστιν ἐπιχοριαμβικόν· ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον πινδαρικὸν ἐνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην, ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ, ὁμοίως τῷ σαπφικῷ, χοριαμβικὴν, καὶ ἰαμβικὴν καταλεῖδα· οἷον,

„ Ὁ Μουσαγέ | τας με καλεῖ | χορεῦ | σαι·

„ Ἄγοις ὦ κλυ | τὰ θεράπον | τα Λα | τοῖ.

Ἐπιωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ καταλεῖδα, ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου.

„ Ὦναξ Ἀπολ | λον παῖ μεγά | λω Δι | ός,

„ Μέλαγχρος αἰ | δῶς ἄξιος | ἐς πό | λιν.

ὥστ᾽ εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα· κανόνα δὲ, τοιόνδε.

αβαβ. ββαα. βααβ. ββαβ. ββαα. βαβ.

αβαβ. αβαα. βαα. ββαβ. βααβ.

τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον· οἷον,

„ Ἰόπλοκ᾽

„ Ἰόπλοκ' ἀ | γνὰ, μειλιχό | μειδε Σαπφοῖ.

ὁ κανὼν οὗτος,

αβαβ. ββαα. βαβα. ββαβ. αβαα. βαβαβ.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ τρίτην, τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τοῦ ἀδιαφόρου καταληκτικὰ· οἷον,

„ Τοιοῦτος εἷς | Θήβας πάϊς, | ἁρματέσσι | χήμε | νος.

„ Μόλις μὲν Εν | νη, λεπτὸν ε | χοισ' ἐπ' ἀτρά | κτῳ λί | νον.

Ἀπ' ἐλάσσονος δὲ ἐπιωνικὸν τρίμετρόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει, ἰαμβικὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὰς δὲ ἑξῆς δύο, ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαρὰς· οἷον,

„ Πεδαστὸν αἰ | γὰρ Ἀπόλλων | ὁ λύκιος.

„ Ἰνὼ σάλας | ὁ μέδοισαν | ἀπυμάσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος·

αβαβ. ααββ. ααββ. ββαβ. ααββ. ααββ.

καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ, ἤτοι ἑξάσημος, ἢ ἑπτάσημος, ποιεῖ τὸ τοιοῦτον· οἷον παρὰ Σαπφοῖ,

„ Ἔχει μὲν Ἀν | δρομέδα κα | λὰν ἀμοιβάν·

„ Σαπφοῖ τί τὰν | πολύολβον | Ἀφροδίταν.

κανὼν δὲ αὐτοῦ ὅδε,

αβαβ. ααβα. βαββα. ββαβ. ααβα. βαββα.

Ἀνα.

Ἀνακλώμενοι) Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τινι βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος, λειπούσης χρόνον (παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον) ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ Ἀφροδίταν. ἑπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκήν· ἔχει δὲ οὕτως, ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ· ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας, ὀφείλουσα εἶναι μακρά, βραχεῖα ἐστίν· ἡ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρά ἐστιν, ἥτις ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν νοεῖται.

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

ΓΙΝΕΤΑΙ δὲ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνωνται στίχου. πρῶτος δὲ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται. τῇ μὲν γὰρ ἐποίησεν, ἐκ τοῦ ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς, καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ·

„ Ἔρασ | μονίδη | Χαρίλα | ε, | χρῆμά | τοι γε | λοῖον.

τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν. οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' ὅλου κέχρηται ἑφθημιμεροῦς, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ κώλῳ δύο· οἷον,

„ Ἀστῶν | δ' οἱ μὲν, | κατ' ὄπι | σθεν | ἦσαν· | οἱ δὲ | πολλοί.

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις.

„ Χαῖρ' ὦ | μέγα Χρει | ογέλως | ὦ | μιλε | τῆς ἐ | πίβδαις,
„ Τῆς ἡ | μετέρας | σοφίας | κρι | τὴς, ἄ | ριστε | πάντων·
„ Εὐδαί | μον' ἔτι | κτέ σε μή | τηρ | ἰκρί | ων ψό | φησις.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίμετρον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις· τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. καὶ μέντοι καὶ τοὺς σπονδείους παρῃτήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ,

μέσῳ, οἱ μετ' αὐτὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ προσοδιακόν, τὸ ἐξ ἰωνικῆς, καὶ χοριαμβικῆς, τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείου ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς,

„ Αὐτὰ | δὲ σὺ Καλ | λιόπα.

Τοῦ προσοδιακοῦ, ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον· τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω διαιροῖτο, εὑρήσει τὴν προσοδιακῷ ἐφαρμόζον. ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχῃ τὸ πρῶτον, τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους. τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας προσθεὶς τῷ σπονδείῳ, ποιήσεις ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, οἷον ἑξῆς χοριαμβικόν· δύναται δὲ κἂν ἀπὸ ἀναπαίστου, κἂν ἀπὸ δακτύλου ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικόν, ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παραλαμβάνεσθαι, ἑξῆς χοριάμβων γινομένων· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ,

„ Ἐρασ | μονίδη | Χαρίλα | ε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παίωνος δευτέρου, ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεοικὸς τῷ προσοδιακῷ γίνηται τὸ ἀναπαιστικόν. παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γίνηται τὸ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος, καὶ ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ·

„ Ἀστῶν | δ' οἱ μὲν, | κατόπι | σθεν.

τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸ ἑξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ, ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, μὴ ἐμπίπτοι. ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι.

„ Ἐρέω

„ Ερέω | πολὺ φίλ | ταθ' ἑταί | ρων. | τέρψε | αι δ' ἀ | κέων.

„ Φιλέειν | συγνέν | περ ἐόν | τα, | μηδὲ | διαλέ | γεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι. φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχρημένος. δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ἴαμβον περιΐσασθαι· ἡ δὲ φαντασία τοῦ ἀναπαίσου γέγονε, διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε, τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις, πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Αρχίλοχον· Κρατῖνος δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς Αρχιλόχοις,

„ Ερα | σμονίδη | Βάθιπ | πε, | τῶν ἀ | ωρο | λείων.

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Αρχιλόχου τὸν Ερασμονίδη. ἓν μὲν δὴ τοῦτο, τῶν παρ' Αρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων· ἄλλο δὲ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰθυφαλλικοῦ· οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

„ Οὐκ ἔθ' ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα, | κάρφε | ται γὰρ | ἤδη.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας, διὰ τὸ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον, καὶ κρητικός· οἷός ἐστιν οὗτος,

„ Καὶ βήσ | σας ὀρέ | ων δυσ | παιπάλους, | οἷος | ἦν ἐφ' | ἥβης.

τοῦτο παρὰ μὲν τοῖς νεωτέροις, πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ.

„ Τόν με πα | λαιστρί | ταν ὅμο | σας θεὸν, | ἑπτά | κις φι | λήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς Σερίφοις, οὐκ ἔτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

„ Χαίρε-

„ Χαίρετε | πάντες | θεοὶ πολύ | βωλον, | πονἴ | αν Σέ | ελφον.

τρίτον δέ ἐςι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον, ἐκ δακτυλικῦ πενθημιμερῦς, καὶ ἰαμβικῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου.

„ Ἀλλά μ' ὁ | λυσιμε | λὴς | ὦ ταῖ | ρε δά | μναται | πάθος.

ἔνδοξόν ἐςιν ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐςὶν ἐκ δακτυλικῦ πενθημιμερῦς, καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν Ἀλκαῖος, ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή.

„ Ἦρ' ἔτ | Διννομέ | νῃ | τῷ τυρ | ῥακή | ῳ.

„ Τ' ἄρμενα | λαμπρὰ κέ | α | τ' ἐν μυρ | σινή | ῳ.

κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν.

„ Θεσ' ἐλέ | πος μὲν Α | ρης, | φιλέει | μὲν αἰχ | μάν.

τὸ δὲ ἀντεςραμμένον τούτῳ, ἰαμβέλεγος καλεῖται· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον· διεσπαρμένως δέ·

„ Πρῶτον | μὲν δ' | εὐ | λον Θέμιν | οὐρανί | αν.

„ Κείνων | λυθέν | των | σαῖς ὑπὸ | χερσὶν ἄ | ναξ.

γίνεται δὲ καὶ τετραπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον πλατωνικὸν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο, δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ· τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις.

„ Χαῖρε πα | λαιογό | νων | ἀνδρῶν | θεα | τὰ | ξύλλογε | παντοσό | φων.

ἀντεςραμμένον δέ ἐςι τούτῳ τὸ πινδαρικὸν καλούμενον.

„ Ὀς καὶ | τυπεὶς | ἀ | γνῶ πελέ | κει τέκε | το | ξανθὰν | Ἀθά | ναν.

„ Σοφοὶ | δ᾽ ἦ καὶ | τὸ | μηδὲν ἄ | γαν ἔπος | αἴ | νησαν | περισ | σῶς.

Μηδὲ ἄγαν) Ὥσπερ τὰ ἐλεγεῖα. τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου, πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἥνωται ἐν τῷ μέτρῳ, οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα, ξδ. τὰ γὰρ ὀκτὼ μέτρα τοῖς ὀκτὼ μέτροις, τουτέστιν ἑαυτοῖς ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ, ταῦτα γίνεται. ἀπὸ τῶν ἑξασήμων μὲν, λς. ἑξάκις γὰρ τὰ ς, λς. τῶν δὲ τετρασήμων, τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, εἶτ᾽ ἐν κδ. ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Ἔτι καὶ θάτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μέν ἐστιν, ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ, ὀκτώ, οἷον ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα, χοριαμβικοῖς, ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ, κδ, ἀντιπαθῆ κδ, ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκθλιβομένης, τὸ ὅλον ἓν ποιεῖ, Ἀχρειόγελως· ἐν γὰρ τῷ λως, ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἐφθημιμερές ἐστιν, ἐν τῷ ὁ, καὶ ἔστι μετὰ τὸ, ὁμιλε. Ἡμιολίου) Ἡμιόλιον εἶπε, τοὺς τρεῖς ἁπλοῦς πόδας, ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου. Ἐφθημιμερῆ) Ἐφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπαρτίζειν τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἁπλοῦς πόδας καὶ συλλαβήν. Οἱ δὲ μετ᾽ αὐτόν) Ὅ ἐστιν, οὐκ εἰς τὸ ἐφθημιμερὲς τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ᾽ ἢ πρὸ, ἢ μετά. εἰ ἦν πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου, ἐγίνετο ἐφθημιμερές. Εὐδαίμον᾽) Εὐδαίμον᾽ ἔληξε, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος· ἡ κτι, συλλαβὴ, μὴ λήξασα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος. Ἐνταῦθα γὰρ) Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἐφθημιμερεῖ, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ τῇ πρὸ αὐτοῦ, πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἡ τομὴ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε. Δύναται δὲ) Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον· οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαίστους· καὶ ὁ α σπονδεῖος, δυνάμει ἀνάπαιστός ἐστι, καὶ ὁ ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα· δύναται δὲ τὸ κα, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, αὐτὰ δὲ σὺ, καὶ ἑξῆς χορίαμβος· ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν. Αὐτὰ δὲ) Δύο συλλαβαὶ, τὸ αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος, ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος. Τοῦ προσοδιακοῦ) Ἔσθ᾽ ὅτι γὰρ καὶ ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ, καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακοὶ καλοῦνται, ὥσπερ Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν·

– – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ ∪ ∪ – –

Ὦ δέσποτα. καὶ πάδε νῦν ἄκουσον ἃ λέγω σοι.

ἐφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν, τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμικται, καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν, καὶ χορίαμβον, ὅσπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδός, ποιεῖ ἀναπαιστικόν. τὸ ἑξῆς, Τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους, βούλεται δεῖξαι τὸν ἀνάπαιστον ᾠκειωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ· ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι, ἐὰν ᾖ ὁ πρῶτος πὺς σπονδεῖος, οἱ δὲ ἑξῆς ἀνάπαιστοι,

παισι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν· καὶ λοιπὸν ὁ ἑξῆς, εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν, καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου. Κἂν ἀπὸ δακτύλου) Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδείου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἑξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷόν ἐστιν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν - υ υ. γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικὸς, τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς, καὶ τεσσάρων βραχειῶν - υ υ υ υ - υ υ -, τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου· καὶ γίνεται πρῶτος παίων - υ υ υ. λοιπὸν ὁ ἑξῆς, εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου· πάλιν ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ᾖ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικὸς, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ γίνεται δεύτερος παίων, υ - υ υ, καὶ ὁ ἑξῆς χορίαμβος, ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς, καὶ τοῦ ἀναπαίστου. διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτε· ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἴαμβος τῷ ἀναπαίστῳ. ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἑφθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου λήξασαν, τὸ μετ' αὐτὸ, ἰαμβικὸν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

- -   υ υ -   υ υ -
Καὶ τὸν δ' ἀπαμει βόμενος πρὸς
υ -   υ υ -   υ   υ -
Ἔφη πόδας ὠ κὺς Ἀχιλ λεύς·
- -   υ υ -   υ υ -
Καὶ τὸν δ' ἀπαμει βόμενος προς.

λοιπὸν τὸ ἔφη, ἴαμβος· τὸ δὲ πόδας ὠ, ἀνάπαιστος. καὶ, κὺς Ἀχιλλεὺς, ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται. Δύναται δὲ τις) Δύναται, φησί, τις βιάσασθαι, καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων, Ἀστῶν, οἱ μὲν κατόπισθεν, ἄχρι δύο σπονδείων. ἀστῶν δ' οἱ μὲν, καλόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἑφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον, μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἑξῆς, χορίαμβος. χορίαμβος ἐστὶ, τὸ, μὲν κατόπισθεν, ἀλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος. Τρίτην διαφορὰν εἶναι) Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον, ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ οἱ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιοῦντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιοῦντες. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν) Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἀρχιλοχείῳ· δοκῶν οὖν τοῦτο μιμεῖσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος τῶν ἀωρυλλείων· ἀωρύλλειοι, οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειπόμενοι, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι. Τετραποδίας) Τὸ ἐκ δακτυλικῆς, τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων, καὶ τριῶν τροχαίων. Ὁ τελευταῖος) Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος, ὥσπερ ἐν τέλει στίχος· στίχοι γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴγε δύο συνειρημέναι εἰσὶ, καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. Ἀσυνάρτητον) Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων. Ἔνδοξον) Ἔνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον, ἐπισύνθετον δὲ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον, ἀσυμ-

 φώνων

φώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. Ἀντεστραμμένον) Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος, ἐκ τῶν ποιῶν τούτου δὲ, ἐν συνεχείᾳ. τὸ πρῶτον γάρ ἐστιν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ συλλαβῆς. τὸ δὲ δεύτερον, ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι, καὶ συλλαβή, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι, καὶ δύο συλλαβαὶ, καὶ τέσσαρες δάκτυλοι, καὶ δύο συλλαβαί. τὸ μὲν β, διπλάσιον. εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν. τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟΥ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγεῖον, ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος, ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ πρότερον, κινουμένους ἔχει τοὺς δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους γίνεσθαι, ἢ σπονδείους· ἢ τὸν μὲν πρῶτον, δάκτυλον· τὸν δὲ δεύτερον, σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον, σπονδεῖον· τὸν δὲ δεύτερον, δάκτυλον. παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον, τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· τὸ δὲ πρότερον, οὐκ ἔτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο δακτύλων συνεστήκοι· οἷον,

– υ υ | – – | | – υ υ | – υ υ |
„ Νηΐδες | οἱ μοῦ | σης | οὐκ ἐγέ | νοντο φί | λαι.

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν, ποιεῖ ἐλεγείαν· τὸ δὲ πρότερον, οὐχ. ὥστε αὐτὸ, ποτὲ μὲν, τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· ποτὲ δὲ, τρεισκαιδεκασύλλαβον εἶναι. καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου, ἓν σχῆμα.

– υ υ | – υ υ | | – υ υ | – υ υ |
„ Παίσατε, | τῶν δ' ἐτέ | ων | ἡ δεκὰς | οὐκ ὀλί | γη

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν·

– – | – – | | – υ υ | – υ υ |
„ Τίκτε | σθε, βρον | τῶν | δ' οὐκ ἐμὸν | ἀλλὰ Δι | ὸς,

τοῦ δὲ τρεισκαιδεκασυλλάβου, δύο σχήματα. ποτὲ μὲν, πρῶτος ὁ δάκτυλος·

– υ υ | – – | | – υ υ | – υ υ |
„ Νηΐδες | οἱ μού | σης | οὐκ ἐγέ | νοντο φί | λει.

ποτὲ

ποτὲ δὲ δεύτερος·

„ Ρέζειν | καὶ σεφέ | ων | ὥαδε | τῷ Παρί | ῳ.

δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσαι πεπλημμελημένον· οἷον τὸ Καλλιμάχου,

„ Ἱερὰ, | νῦν δὲ Δι | ο | σκουρίδε | ω γένε | ή.

ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου εὐριπιδείου· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοβάκχοις.

„ Δήμη | τρος ἁ | γνῆς καὶ | Κόρης | τὴν πα | νήγυ | ριν σέ | βων.

ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ.

„ Εω̃ | ος ἤ | νίχ' ἱπ | πότας | ἐξέ | λαμψεν | ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ·

„ Ενε | σ' Ἀπόλ | λων τῷ | χορῷ, | τῆς λύ | ρης ἀ | κούω·

„ Καὶ τῶν | Ερώ | των ἤ | σθόμην, | ἔστι | κ' Αφρο | δίτα.

ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως, κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν τετρακαταληκτικόν.

„ Εστι | μοι κα | λὰ πά | ϊς χρυ | σέοι | σιν ἀν | θέμοι | σιν.

„ Εστι | μοι κα | λὰ πά | ϊς | χρυσέ | οισιν | ἀνθέ | μοισιν.

„ Εμφε | ρὴ ἔ | χοισα | μορ | φὰν κλε | ΐς ἀ | γαπη | τά.

„ Αν-

- υ | - υ | - - | υ - | υ - | - υ | - υ
„ Ἀντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ, οὐ | δὲ Λυ | δίαν | οὐδ' ἐ | ρανάν.

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὲς ἔχον μορφὴν, κλεὶς ἀγαπητὰ, δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ περὶ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς.

- υ | - υ | - υ |
„ Ἐστὶ | μοι κα | λὰ πά | ϊς,

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

- υ | - υ | - υ | - υ
„ Χρυσέ | οισιν | ἀνθέ | μοισι.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

- υ | - υ | - - | υ - |
„ Ἀντὶ | τὰς δ' ἐ | γὼ οὐ | δὲ Λυ | δίαν,

καὶ βραχυκαταλήκτου,

- υ | - υ | - υ
„ Πᾶσαν | οὐδ' ἐ | ρανάν.

Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς, ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν.

- υ υ - | υ - | υ - | - υ | - υ | - υ
„ Τὸν λυροποι | όν ἠ | ρόμην, | Στράτιν | εἰ κο | μίσει.

τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, τὸ καλούμενον κρατίνειον. ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς.

- υ υ - | υ - | υ - | - υ | - υ | - υ |
„ Εὔιε κισ | σοχαῖ | τ' ἄναξ | χαῖρ' ἐ | φασκε | Φαντί | δης.

- υ υ - | υ - | υ - | - υ | - υ | - υ |
„ Πάντα φορη | τὰ, πάν | τα τολ | μητὰ | τῷδε | τῷ χο | ρῷ.

- υ υ - | υ - | υ - | - υ | - υ | - υ |
„ Πλὴν ξενίου | νέμοι | σι, καὶ | Σχοινί | ωνος, | ὦ Χά | ρων.

τὸ μὲν

τὸ μὲν οὖν κρατίνειον, τοιοῦτόν ἐστι. πολυσχημάτιστον γὰρ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ κωμικοί. τοὺς γὰρ σπονδείους τοὺς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς, παρὰ τάξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὔπολις δὲ, ἐν τοῖς Αστρατεύτοις, καὶ ἀτακτότατα συνέθηκε τὸ εἶδος. πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

„ Ανδρες ἑταῖ | ροι δεῦ | ρ᾽ ἤδη | τὴν γνώ | μην περ | ίσχε | τε,

„ Εἰ δυνατὸν, | καὶ μὴ | 'ν μεῖ | ζον πρά | τουσα | τυγχά | νει.

πῆ δὲ τοιαῦτα,

„ Καὶ ξυνεχῶν | νόμον | ἀεὶ | τοῖς ἀγαθοῖς, | φάγροι | σιν.

ὥσθ᾽ ὅλον αὐτὸν χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον ἀνακρεοντείῳ τῷδε,

„ Σίμαλον εἶ | δον ἐν | χορῷ, | πηκτίδ᾽ ἔχον | τα κα | λήν.

πῆ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι. καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ καταληκτικῶν διμέτρων, δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης ἑνώσας, σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ Κοριαννοῖ.

„ Ανδρες πρόσχε | τε τὸν | νοῦν, Εξευρήμα | τι καὶ | νῷ,

„ Συμπτύκτοις ἀ | ναπαί | στοις.

καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν, δικατάληκτον Καλλίμαχος,

„ Δήμη | τρι τῇ | Πυλαί | ῃ | τῇ τοῦ | τον ἐκ | Πελασ | γῶν.

ὅπερ προέταξεν ἐπισύνθετον, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ ἰθυφαλλικοῦ τοῦδε,

„ Αρχέβι | ος τὸν | νηὸν ἐ | δήματο, | ταῦθ᾽ ὁ Ναυ | κράτι | της.

καὶ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο, ἡ Σαπφὼ πεποίηκε.

„ Δεῦρο | δηῦτε | Μοῖσαι | χρυσέ | ον λι | ποῖσαι.

καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ἣν αὐτὴ πεποίηκα,

„ Ὄλβιε γάμ | βρε, σοὶ | μὲν | δὴ γάμος, ὡς | ἄραο | ,

„ Ἐκτετέλε | στ᾽, ἔχεις | δὲ | παρθένον, ἂν | ἄραο | .

καὶ ὁ πᾶς συνῆψε τὴν λέξιν.

„ Μελίχροος | δ᾽ ἐπ᾽ ἱ | μερ | τῷ κέχυται | προσώ | πῳ.

τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον) αὐτὸ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, Οὐχ ἑψόμεσθα φίλοι, διπλασιάσῃ τις, ποιεῖ ἐλεγεῖον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος, καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάσῃ τις, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγεῖον. ἐὰν γὰρ ἔχῃ τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται. οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον. ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾖ, δυνατὸν δίο εἰπεῖν, οὐ πάντως. δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισημειῶσαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ, βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγεῖον· εὑρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἐν τῷ διπλασιάζειν, τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας. Διοσκουρίδιον) Η γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς, οὐκ ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. λήγει γὰρ εἰς τὸ, Διο· τὸ δὲ ὅλον μέρος, εἰς τὸ Διοσκουρίδιον. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν) Πρώτη ἀντιπάθεια, ἡ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις, πρὸς τοὺς δισυλλάβους, ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ᾽ ἔστι τῶν ἁπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνωνται. οἷον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου, ὁ ἀπὸ μακρᾶς τροχαῖος παραληφθείη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχῆς δακτύλου, καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχεῖος, καὶ ἑξῆς ἔχων δύο μακρὰς παραληφθείη. ἔστι δὲ ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις, οἷόν ἐστι τὸ ἀναπαίστοις· ὡς εἶναι μὲν τελείων μερῶν τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ περιούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικὸν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων. Ευ[illegible], ἠνίχ᾽) Ενδεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἑφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἑξῆς ὅμοιον, καὶ τὸ γ. Ομοίως κατὰ τὴν πρώτην) Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει, τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων· τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἳ εἰσιν ἐναντίοι. Γίνεται τροχαϊκὸν προκαταλ.) Ολον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἐστι, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, προκαταληκτικὸν, διὰ τὸ, κατὰ τὸν δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἑξῆς ὑπόκειται. Χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν) Εαν εἰς τὸ χρυ, σέοισιν) ἡ τομὴ, εὑρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἴαμβοι, καὶ συλλαβὴ, καὶ ἡ τομὴ οὐ λήγει εἰς λέξιν·

ἐκο

ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γένηται εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὑρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν· τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰάμβων. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Ἐμφορεῖ ἔχουσα μεταθεῖναι διὰ τὸ τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης ἐν τῷ παῖς. ἤδη γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τέτμηται. Ἐξ ὑπερκαταλ.) Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ πλειότητος περιττῶν συλλαβῆς, εἰ δισύλλαβοι εἶεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι, καὶ δύο. Καὶ βραχυκαταλήκτου) Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὑρίσκεται τὸ ἑφθημιμερές, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ λυσιποιὸν) Ἔστι γὰρ χοριάμβος, καὶ δύο ἴαμβοι, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικὸν, ἴσως τοῦ κωμικοῦ. Τοὺς γὰρ σπονδείους) Οἷον ἐν ταῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδεῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτοι δ' ἐν ταῖς περιτταῖς θέσεσι καὶ τὸ ἰαμβικόν· οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις θέσεσιν. Ἐν ταῖς μέσαις) Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἐν τῇ τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ. Ἀνδρὸς ἑταίρου) Ἐν τῷ ἰαμβικῷ, σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἡδύς. Δεῦρ' ἤδη. καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, ἐς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ, τὴν μέσην, ἥ ἐστι τὴν γνώμην. Καὶ ξυνεχλυόμην) Τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς ἀνακρεόντειον, ἔχουσι, τὸ μὲν α χοριάμβον, εἶτα δύο ἰάμβους· καὶ πάλιν, χοριάμβον, καὶ τροχαῖον, καὶ συλλαβὴν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπάστων ἀντίσπαστος δὲ ἐστιν, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, καὶ βραχείας. εἴρηται δὲ, ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τὰς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὥσπερ ἐνταῦθα. τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀναπαίστων, περὶ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά. Δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης) Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν, δικατάληκτον εἶπε. Σύμμικτον ἀνάπαιστον) Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ' ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φερεκράτης, μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαίστῳ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον. Ἄνδρες πρόσχετε τὸν) Ἡ γὰρ τελευταία, τὸ τὸν νοῦν, καταληκτικὴ ἀντισπαστική ἐστιν, ὅ ἐστιν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχεῖαν, ἧς λείπει. υ--υ. Δεῦρο δεῦτε) Χοριαμβὸς καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερές. πῶς τι δὲ τοιαῦτα παρατίθεται. δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκά εἰσι. Φανερὸν οὖν ὅτι, ἐὰν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκά, εὑρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. Ἰαμβ. κατακλεῖδα) Οὐκ ἔστι γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου, εἰς τὴν κατακλεῖδα τὴν ἰαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ἡμιστιχίῳ.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα κατ' ἐπιλογισμὸν οὐδένα, πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ παράδοσιν δὲ ἄλλως τῶν χρησαμένων ποιητῶν· τούτων δ' ἐπισημότατά ἐστι τάδε· τό πριάπειον, οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' ὅτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περαιοῦσιν, ἐάν τε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, ἐάν τε ἀπὸ τροχαίου,

καλὰ τὸ δεδομένον, ἐάντε ἀπὸ σπονδείου· οἷον παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ.

„ Οὐ βέβηλος | ὦ τελεταὶ | οὐ νέου Δι | ονύσου,
„ Κἀγὼ δ' ἐξ ἄδου | ἐργεσίης | ὠργιασμέ | νος ἥκω,
„ Οὐδὲ ὤν Πη | λουσιακὸν | κνεφαῖος πα | ρα τέλμα.

ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων, τὰ τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον, ἐν τοῖς Κορίννης,

„ Καλὰ γέρεια | εἰσομένα,
„ Ταναγρίδεσσι | λευκοπέπλοις.
„ Μέγα δὲ, μὴ γέ | γαθε πόλις,
„ Λιγουροκωτί | λης ἐνοπῆς. ὧδε καὶ τόδε,
„ Καὶ πεντηκόν | θ' ὁ ὑψιβίας.

ἔτι δὲ ἐν πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασι,

„ Δουράτεος ὡς | τ' ἐφ' ἵππω | κατὰ μὲν βρε | μόμενοι,
„ Πόλιν δ' ἐπρά | θομεν,
„ Προφανὴς Γλυ | κοῦ δέλης ἄ | δων,
„ Πελέκεσι δο | νεῖται.

Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικὸν, τὸ καλούμενον ἐπιωνικὸν, πολυσχηματιστον συνέθεσαν· μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ, ἀταξία πολλὴ, ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' Εὐπόλιδι, ἐν Χρυσῷ γένει,

„ Ὦ καλλίστη | πόλι πασῶν, | ὅσας Κλέων | ἐφορᾷ.

„ Ὡς

- - - - | ∪ ∪ - - | ∪ - ∪ - | ∪ ∪ -
„ Ὡς εὐδαίμων | πρότερόν τ' ἦ | θα, νῦν δὲ μᾶλ | λον ἔστη.

καὶ τὸ Εὐπολίδειον τοῦτο, τὸ καλούμενον χοριαμβικὸν, πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τροχαϊκὰς παρὰ τάξιν ποιοῦσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν· οἷον,

- - - - | - ∪ ∪ - | - ∪ - ∪ | - ∪ ∪
„ Εὔφρανας ἡ | μας, ἀποπέμ | π' οἴκαδ' ἄλλον, | ἄλλοσε.

∪ - - ∪ | - ∪ ∪ - | - ∪ - - | - ∪ -
„ Ὁ σώφρων τὲ | χ' ὡ καταπύ | γων, ἄρισ' ἡ | κυσάτῳ.

καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ, τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ, πολυσχημάτιστόν ἐστιν. ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις, ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν, παραδείγματα παρατιθέμενοι. Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος, ἑξῆς.

Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται, ὅταν παρὰ τοὺς ὡρισμένους τόπους τίθενται οἱ πόδες. οἷον αἱ ἄρτιαι τῶν ἰάμβων δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον· ὅταν οὖν τις τῶν κωμικῶν, θείη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον, ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ ἰαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυσχημάτιστον· ἴδε δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα, περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν, καὶ ἑξῆς, περὶ ἀπεμφαινόντων· συγκεχυμένον δέ ἐστιν, ὅταν συζυγία τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἐν τινὶ μέτρῳ, κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κεῖται πούς, οἷον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὑρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βάσει σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ἐν περιττῇ. τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος, μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος. Κατ' ἐπιλογισμὸν) Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν, καὶ τῶν ποδῶν συγχύσειαν. Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) Οἷον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων διαφόρων ποδῶν θέσιν· σχήματα γὰρ ἔλεγον, τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν, καὶ τῶν χρόνων σύνθεσιν. Τὸ πριάπειον) Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον ἀκατάληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷον,

- - - ∪ ∪ - ∪ - - - - ∪ ∪ - - ∪
Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀπόκλασμα.

Ἰαμβικὴ τῇ δευτέρᾳ) Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διίαμβος, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβὴν μακρὰν ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν. Τοῦ παντὸς μέτρου) Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος. ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον, τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα. πάλιν οὖν μακρᾶς γενομένης ἡ τελευταία, καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα, τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ. Οὐ βέβηλος) Εἰς τὸ Οὐ βέβηλος ἐστὶ πρῶτον ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· δεύτερον χοριαμβος.

ρίαμβος τρίτον, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα, τέταρτον ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβήν, Διονύσου· τὸ δὲ, κἀγὼ, σπονδεῖός ἐστι. Καὶ ἔστι τὸ γλυκώνειον) Τὸ καθαρὸν γλυκώνειον, ἀντισπαστικόν ἐστι, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἷον, Κατὰ πατρὸς ἡνίχ' ὁ μαινόλης. Καλὰ γέρεια εἰσορῶσι) Ὁ πρῶτος λέλυται εἰς τρίβραχυν· καὶ ἔστιν ἡ συζυγία, καλὰ γέρεια· εἶτα, εἰσορῶσι, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰν, εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον καὶ τὰ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως. Καλὰ γέρεια εἰσορῶσι, ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος ὁμοίως, ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις καὶ τὸ τρίτον ἐστι, μέγα δὲ, μὴ γέγαθι καὶ τὸ τέταρτον, λιγηροκωτίλης καὶ τὸ πέμπτον, καὶ πεπόηκεν ὁ ὑψηλίας. παρασιωπῆσαι δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ κόλον· τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει. Λιγηροκωτίλης) Βοιωτικὴ, ἡ δὲ ὁ προσθήκη, καὶ βραχεῖα μέν, εἰ γυν. πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τρίβραχυν ἀνελύθησαν· διὸ καὶ πεπονσυλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσιν, ἀσυνήθως τῷ ἀντισπαστικῷ· ἡ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσχημάτιστον ἐποίησε. Πόλιν δ' ἐπραθόμεν) Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα. ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος. ἀναστρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ, πόλιν δ' ἐπραθόμεν, ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν. τὸ δὲ, προφανὴς, ἀντίσπαστος, καὶ χορίαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ, πελίκεσσι δονεῖται, ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος. Καὶ τὸ κρατίνειον) Τὸ καθαρὸν κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι, καταληκτικὸν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικήν· τὴν δευτέραν, ἰαμβικήν· τὴν τρίτην, τροχαϊκήν· τὴν καταληκτίδα, τροχαϊκήν· καὶ ἐν ταῖς ἰαμβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδείους, πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιοῦσιν, οἷα ἐστιν ἡ παράβασις ἥδε, Ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσέχετε. ἡ πρώτη, χοριαμβική, ἄνδρες ἑταῖ· ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ οὖσα, ἐν τῇ ἀρχῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ροι δεῦρ' ἤδη· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα, ἐν τῇ τελευτῇ, ἔχει τὸν σπονδεῖον, τὴν γνώμην προ· καὶ λοιπὸν ἡ καταληκτικὴ τροχαϊκὴ, σέχετε. Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει. ὁ πρῶτος χορίαμβος, εἰ δυνατὸν· ὁ δεύτερος, ἐν ἰαμβικῇ γνησίᾳ, καὶ μή τι μεῖ· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα ἐν τῇ τελευτῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ζον πράττουσα· ἡ καταληκτικὴ πάλιν τροχαϊκὴ, τυγχάνει. ἐξῆς ὁμοίως ταῖς ἰαμβικαῖς, καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς, παρὰ τάξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεὶς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ συναρτήτῳ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ,

Η

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΤΩΝ ποιημάτων, τὰ μέν ἐστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικά, τὰ δὲ μικτά, τὰ δὲ κοινά. Κατὰ στίχον μὲν, ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου, καὶ τῶν ἐποποιῶν ἔπη· καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου, ἢ κόμματος, ὡς τὸ καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον. Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος, τὴν οἱ φασὶ τεκόντες· καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου. Συστηματικὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων, εἰς ἓν σῶμα παραληφθέντα, καταμετρεῖται, ἢ συμπληροῦται. Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον· μέρος δὲ, συστηματικόν. Κοινὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν, καταμετρεῖται· αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα, ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφοῦς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ διστιχίας· αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία, ὁμοία ἐστὶ κατὰ σχέσιν. Ἃ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ μὲν ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτά, τὰ δὲ κοινά. Κατὰ σχέσιν μέν ἐστιν, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος· καλεῖται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα, ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι. Ἐξ ὁμοίων δὲ, ὅσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχῆς, οὔτε ὑπὸ στίχου, οὔτε ὑπὸ συστήματος κατα-

με-

μετρούμενα. Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλησιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης, ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν, ἰαμβικὰ, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

Ἴσθμια, δίς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην·
Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστοδάμας θρασὺς, Ἀλεῖος πάλᾳ.

Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει κατὰ σχέσιν· μέρος δέ τι ἀπολελυμένων, ἢ ἐξ ὁμοίων. Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδέαν γέγραπται τοῦ συστήματος· δύναται δὲ, καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα, κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι· τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Πάλιν δὲ ἕκαστα τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. Τὰ μὲν οὖν μονοστροφικά εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται. * ἐὰν δ' ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικά· ἐὰν δὲ ἐν μέσῃ, μεσῳδικά. ταῦτα μὲν οὖν, καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δ' ὑπὲρ ἓξ ἐπάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. ἤτοι γὰρ περιῳδικά ἐστιν, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι· ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιίαι ὅμοιαι ὦσι, καὶ αἱ ἐν μέσῳ, ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι. Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει· τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς περιόδους, ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει. τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.
Ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ θέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὸν αὐ-

τίω

κατὰ τάξιν παραβάλλεται ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους, τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους, τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους, τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, οὕτω. ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ, τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια. Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστὶν, ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδέαν, ἐκ τε ἐπῳδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν, ἢ κατὰ περικοπήν. Κοινὰ δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδέαν τὴν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον εἰ μονοστροφικῶς γραφὲν, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΣΑΦΕΣΤΕΡΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, οὔτε μεῖζον τεσσάρων· τὸ δὲ ἔλαττον ὂν δύο συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχῃ τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται κῶλον· ἐὰν δὲ ἐλλείπῃ, κόμμα. Σύστημα δέ ἐστι μέτρων συναγωγὴ, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία· καὶ οἱ ἐπῳδοί. τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν. Ὄντων δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν τούτων μίξιν ὑφίσταται, τά τε μικτὰ, γενικὰ προσαγορευόμενα, καὶ τὰ κοινὰ συστηματικά. Καὶ μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγῳδίαι, καὶ αἱ παλαιαὶ κωμῳδίαι. μέρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφοῦς. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο στίχων παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ πε-

ἐντὸς, καὶ σύστημα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι· πάλιν δὲ, τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δυάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὸν ποιητὴν, κατὰ τύχην τινὰ, ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι. Δεδειγμένου δὲ ἡμῖν τί τέ ἐστι στίχος, καὶ τί κόμμα, καὶ τί κῶλον, καὶ τί σύστημα, ὅμως παρέντες ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν.

- - - υ | υ - -
„ Ἡ παῖς ἡ κα | τάκλειστος,

- - - υ | υ - -
„ Τὴν οἱ φασὶ | τεκόντες,

- - - υ | υ - -
„ Εὐναῖς ὁ | αερσμοὺς,

υ - - υ | υ - -
„ Ἔχειν ἴσον | ὀλέθρῳ.

Τῶν δὲ κατὰ στίχον, τὰ μέν ἐστι μικτὰ, τὰ δὲ οὔ. Καὶ μικτὰ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμῳδίαι. πῆ μὲν γὰρ τετράμετρα ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι πῆ δέ τρίμετρα εὑρίσκεται· Τὰ δὲ ἄμικτα, ὡς αἱ τοῦ Ὁμήρου ῥαψῳδίαι. Τῶν δὲ κατὰ σύστημα γεγραμμένων, τὰ μὲν ἐστι κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικὰ, τὰ δὲ κοινὰ συστηματικά· περὶ ὧν ἐροῦμεν. Κατα σχέσιν μὲν οὖν ἐστὶν, ἃ δουλεύων ἀνταποδόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιητὴς γράφει· Ἀπολελυμένα δὲ, ἃ εἰκῆ γέγραπται, καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου· Μετρικὰ δὲ ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα·

- υυ | - υυ | - υυ | - υυ | - υυ | - -
„ Ἴσθμια | δὶς Νέμε | α, δὶς Ὀ | λύμπια | ἐστεφα | νώθην,

- - | υυ - | - υ υ | - υ υ |
„ Οὐ πλά | τεϊ νι | κῶν σώματος, | ἀλλὰ τε | χνᾳ,

„ Ἀρι-

„ Ἀριστόδη | μος θερα | σὺς Α | λαῖος | πάλαι.

τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὁμήρου. οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται. Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου· ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾖ, οὐκ ἐστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή,

„ Ἐμὲ δειλᾶν | ἐμὲ πασᾶν | κακοτάτων | πόδ' ἔχοισαν.

ἄπειρος μὲν γὰρ ὤν τις, φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπεὶ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας γεγραμμένον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ᾄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. ἐστι δέ τινα τὰ ἐξ ὁμοίων οὕτω πεποιημένα, οἷον, τὰ Ἑρμείου, παιωνικὰ ὄντα.

„ Ἐπτάμυδις | τελάκοντα | βασιλεῦς | σχεδόν. καὶ τὰ ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ.

ΥΠΟΛΕΙΠΕΤΑΙ δὲ ἡμῖν, περί τε τῶν καταμίκτων συστηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συστηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν, ὅτι μικτὰ μέν ἐστι συστηματικὰ, ὥσπερ εἴτις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου, καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας. Κοινὰ δέ ἐστι συστηματικὰ, τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ τοῦ, Ἐμὲ δειλᾶν ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων.

ἄπειρος μὲν γὰρ ὢν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως, ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν εἶναι τὸ ᾆσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεδειξάμεθα. Τῶν δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. Μονοστροφικὰ μὲν οὖν εἰσὶν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος. Ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους, τὰ μέν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται, δηλονότι, ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ, οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι. γίνεται γὰρ, ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον, ὡς τάγε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται· προῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων. μεσῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται· παλινῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοιά δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά εἰσιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι· περιῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις. Κατὰ περικοπὴν δὲ ἐστιν ἀνομοιομερῆ, ὁπόταν ἐκθέμενος ὁ ποιητὴς ὁπόσα δήποτε συστήματα διάφορα, ἐπαγάγῃ ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περικοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ, ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις· τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας, ἢ πάσας. Ἀντιθετικὰ δέ ἐστιν, ὁπόταν ὁ ποιητὴς γράφῃ ὁπόσα δή ποτε κῶλα, ὡς ἀνόμοια, καὶ ὡς βούλεται· εἶτα τούτων ἀνταποδῷ, τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, σπανιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἔστιν οὕτω πεποιημένα, ἐν τῷ ἐπι-

γεγραμ

γεγραμμένῳ Ωῷ. Μικτὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν ποίημα, ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν εἴδους, οἷον, λόγου χάριν, τό, τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικόν. Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, καθάπερ τὸ α, Ανακρέοντος ᾆσμα,

„ Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε,
„ Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
„ Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, καὶ τὰ ἑξῆς.

κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν, ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ, καὶ τὸ ᾆσμα ἐστὶ μονοστροφικόν· δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἴς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων, ἢ τῶν πέντε. Δεδειγμένου δ' ἡμῖν, τίνα ἐστὶ τὰ ἀπολελυμένα, φαμὲν εἶναι εἴδη τούτων, τά τε ἄστροφα καὶ τὰ ἀνομοιόστροφα, καὶ ἄτμητα. Αστροφα μὲν οὖν ἐστὶ τὰ τηλικαῦτα μεγέθους ὄντα ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι αὐτὰ ὑπονοητικά. Ανομοιόστροφα δέ ἐστιν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατὰ ἄλλο τι ἐπιφώνημα. διαιρεῖται δὲ, ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον. Ατμητα δέ ἐστι, τὰ τηλικαῦτα, ὥστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τι τεκμήριον ὑπάρχειν τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ τετμηκέναι, μήτε βραχυκαταληξίαν, μήτε τι ἕτερον τῶν διοριζόντων τὰ ποιήματα, οἷον ἐφύμνιον, ἢ ἀναφώνημα. Τῶν δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ μέν ἐστιν ἀπερίγραφα, τὰ δὲ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους. Απερίοριστα μὲν, ὁπόσα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα, ἢ περίοδον, περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὅμοιά ἐστι. Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους ἐστὶν, ὁπόσα ἐξ ὁμοίων συνεστῶτα ἔχει καταληξιν, ἢ βραχυ-

καταληξίαν μεταξὺ, οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεί· οἷον μάλιστα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν τοῖς παρῳδοῖς τῶν χορῶν. ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα ἀναπαιστικὰ λόγου χάριν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν εὐθὺς ὅμοια μὲν, καὶ ἀναπαιστικὰ, οὐ μέντοι τῶν ἴσων συζυγιῶν. Ἔστι δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα ἐφύμνια, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιόν τι εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιηταὶ ταῖς στροφαῖς· οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἰήιε παιὰν, καὶ, Ὦ διθύραμβε. ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον καλεῖται τὸ ποίημα· οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ,

„ Ὕψοι δὴ τὸ μέλαθρον, Ὑμήναον,
„ Ἀέρρατε τέκτονες ἄνδρες, Ὑμήναον,
„ Γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἄρει.

Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ προστιθέν τι ἐπιφέρηται, οἷον,

„ Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
„ Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

καὶ ἔτι,

„ Εὖτοι πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο.
„ Ἐν δὲ Βατουσιάδης·

ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς Ἀνακρέοντι,

„ Ἀρθεὶς δ' ἠῦτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης,
„ Ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

ὥσπερ δὲ ταῦτα εὑρίσκεται, οὕτω γένοιντο ἄν τινες καὶ μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μέν τι μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ᾖ τεταγμένον. Ἔστι δέ τινα, καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικὰ, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ· τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ, καὶ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται·

οἷον

εἶον καὶ τὸ Βακχυλίδου,

» Ἦ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς.

καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,

» Σὺ δ᾽ ἐν χιτῶνι μόνῳ, παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

ὅταν μὲν οὖν βραχέα ᾖ τὰ ἐπιφθεγματικὰ, τοῦτο πρόσεστιν αὐτοῖς μόνον· ἐὰν δὲ ᾖ καὶ τηλικαῦτα, ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιητοῦ στροφὴν, ἐπεζεῦχθαι δὲ, τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων· εἶτα πάλιν, ταῦτα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές.

Ἔστι δέ τις ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ ἡ καλουμένη παράβασις, ἥτις, ἐὰν τελεία γράφηται, ἔστιν αὐτῆς εἴδη ἑπτά. καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὰν εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀντιπρόσωπον ἀλλήλοις στάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον· καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες, ἔλεγόν τινα. τὰ δὲ εἴδη τῆς παραβάσεώς εἰσι ταῦτα, κομμάτιον, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς ὠνομάσθη. φησὶ γὰρ ὁ Εὔπολις, Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον οὗτο. δεύτερον δὲ εἶδός ἐστιν, ἡ ὁμωνύμως τῷ γένει καλουμένη παράβασις· καὶ τρίτον, τὸ μακρὸν προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φαμὲν εἶναι ἐπιμηκέστερον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι, ἐδόκει εἶναι μακρότερον. ταῦτα μὲν οὖν ἐστιν ἀπολελυμένα· ἕτερα δέ ἐστι τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα τό, τε μέλος, καὶ τὸ ἐπίῤῥημα, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ιϛ ἦν στίχων, καὶ τῷ μέλει ἀντίστροφον· καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίῤῥημα, ὅπερ ἦν τῶν ἴσων κώλων τῷ ἐπιῤῥήματι.

Στίχος ἐστὶ) Ἰστέον ὅτι τὸ μέν ἐστι μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. μετρεῖται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ᾽ αὐτοὺς τὰ μέτρα. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. Διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρουμένου, νῦν περὶ μόνου μετρουμένου διδάσκει, ὅ ἐστι περὶ ποιήματος. Ἑξαμέτρου πρός τι.) Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγεῖον, ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφοράν. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων) Ἀνόμοιοι δέ εἰσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀναπαιστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐκ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικοὺς ἔχει στίχους· ἃ δὲ χορικὰ, τὰ ἐκ κώλων συγκείμενα. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις, κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένα, ὥσπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματα· πρόσεστι καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ ἐν ταύτῃ, ὥσπερ εἰ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα ἀλλήλοις εὑρήσεται.

Καὶ

Καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν) Οὔτε γὰρ ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ δύναμιν δὲ διῄρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Καὶ τοῦ δυνατοῦ τὴν ποιητικὴν) Τοῦτο πρὸς τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, ᾧ οὐ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον. Κατὰ στίχον γεγράφθαι) Επειδὴ στίχος μόνος δὲ, κόμματα λέγει ἑξῆς καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατακεχωρισμένα δὲ κατὰ στίχον γεγράφθαι. Η τάξις ἡ κατάκλειστος) Δίμετρα, ὡς εἰσὶ καταληκτικὰ ταῦτα τὰ κομμάτια. Τῶν δὲ κατὰ σύστημα) Τὸ σύστημα ἐκ στίχων καὶ κομμάτων καὶ κώλων γίνεται. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ) Τοῦτο ἓν εἶδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τοῦ προειρημένου· ὥστε κατὰ μίξιν, τήν τε κατὰ στίχον, καὶ συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν. Α εἰκῇ γέγραπται) Ως ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τῶν ἐν αὐτοῖς μέτρων ὅρον οὐκ ἐχόντων, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυναμένων ᾄδεσθαι, δίχα ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχηδὸν γράφεσθαι· οὔτε ἀνακύκλησιν, ὥστε κατὰ σχέσιν γράφεσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγὴν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ισθμια δὶς, Νεμέα δίς. δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἴαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα. Οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐστῶν) ἀλλ' ἀτάκτως ὅπου ποτὲ τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν. οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ. μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἴαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ. Εξ ὁμοίων δέ ἐστι) περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημειώκατο. τῶν γὰρ μέτρων, τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ, καὶ τὰ δὲ ὅμοια· τὰ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται. περίοδος δέ ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰάμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολούθων μενόντων καὶ τῶν ἑξῆς· οἷον, καὶ τὸ προσοδιακόν ἐστιν. Η συζυγίας, ἢ περιόδου) Περίοδός ἐστι ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταρίθμησις. ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν, ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἁπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ περιόδου, τουτέστι τριῶν ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίαις καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστροφῆς· ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἑνὸς τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἑξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὔσης τῆς αὐτῆς ποσότητος. περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περικοπὴ, ὡς ἐν τῷ παρ' Αλκαίῳ ᾄσματι. ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική. Επτάμυδις τριάκοντα) Τοῦτο παιωνικόν ἐστι, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνηρημένην, Επτάμυδις τριάκοντα. ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος πούς, τὰς τελευταίας συνελὼν, καὶ κρητικὸν ποιήσας, ἐκ τοῦ καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν μακρὰν μίαν· ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παίωνα, κοσμα βασιλεὺς σχεδόν. Υπολείπεται δὲ ἡμῖν) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ τρία ᾄσματα· τὰ δ' ἐν σχέσει, ὡς εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδήν. ἑκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν, κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν. ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ παιωνικοῦ σύγκειται, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ· εἴ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς ᾠδὰς, οὔσας συστηματικάς, εἴποι ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκεῖσθαι· καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχὴ,

– – υ – – – υ υ – υ

Ω͂ναξ Απολλον παῖ μεγάλου Διὸς, ἐπιωνική· τῆς δὲ δευτέρας,

– υ υ – – υ υ – υ –

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδων. σὲ γάρ μοι, ἐπιχοριαμβική·

Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσὶν ὑποπεπτωκότα,

πλοκότα, τό τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τὸ κατὰ σχέσιν ἐξ ὁμοίων. ἄπειρος μὲν οὖν φύσιν εἶναι ᾆσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι· τῇ δὲ ποιότητι ἐναλλάττειν· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ γὰρ ὅμοιον, τῶν πρός τι· τινὶ γὰρ ὅμοιον. περιλίθεμεν γὰρ καὶ τὸ ἀνόμοιον· καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἕκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα, ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι. οὐ γὰρ δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά. Περιῳδικὰ δὲ) Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικά, ἑκάτερον ἕν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. Κατὰ περικοπὴν δὲ) Ὥστε, εἰ τύχοι, γράψαι περικοπὴν κώλων καὶ στίχων λς, διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεταί τις· καὶ ἐπάγεσθαι ὅμοια μὲν λς, τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν συστήμασι τρισίν, ἢ ὅσοις βούλεται ὁ ποιῶν, κωλικοῖς, ἢ στιχηροῖς· οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις. πάλιν, ἀλλήλοις μὲν ἀνόμοιά ἐστιν· ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον εἰ τύχοι, δύο περικοπαί, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν, ἀνομοιομερές. τοιαῦτα δέ ἐστιν ἐν δυάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσεσιν· οἷον τὸ μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα ἑξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἐστὶν ἀνόμοια· ἀλλ' ἐπαγομένου αὖθις τοῦ τε ἀντιστρόφου τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος γινομένου, τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρεφουσῶν ἀλλήλαις, τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, καὶ τὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικόν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατά ἐστιν. Εν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ) Οἷον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἴδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ περιῳδικόν, καὶ ἐπῳδικόν, καὶ τἄλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ ταυτόν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθήσεται μικτὸν κατὰ σχέσιν.

α Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε,
β Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
γ Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
δ Ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
ε Δίνῃσι θρασυκαρδίων
ϛ Ἀνδρῶν ἐγκαθορᾷ πόλιν
ζ Χαίρουσ'. οὐ γὰρ ἀνημέρους
η Ποιμαίνεις πολιήτας.

Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος) Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, οἷον τὸ τρίτον, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον. Ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι) ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων· ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφὰς διαιρεῖσθαι, καίτοι εἰκῆ γεγραμμένα, * ἀλλ' οὐδ' ἐν τὸ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος ἀμοιβαῖον, ὥσπερ Ἠλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμνιον, τὸ ἐπαδόμενον μέτρον τῷ προκειμένῳ· ἢ κατὰ ἐπῳδόν, τὸ ἐπαδόμενον μέτρον τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ Φεῦ φεῦ, Ἰοὺ ἰού· ἔστι τοιοῦτον, ἐπρόστροφον προειρημένου τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλος· ἔστι δύνασθαι διὰ πισότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ ἐναντίον τῇ ἀντιστρόφῳ τοῦ τηλικούτου μεγέθους.

γέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονοητικὰ, βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου ἐπιφορᾷ. τοῦτο γὰρ ὡσπερεὶ τεκμήριόν ἐστι μακροῖς ἐπενεχθέν. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου· οἷον, βραχέος κώλου ἐπιφορᾷ· οἷον, οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δὲ μονόμετρα καταληκτικά· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιρούμενα, καὶ δι' ἴσων γένοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν. Εν ταῖς παρόδοις) Οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τοῦ χοροῦ ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος. Τῶν ἴσων συζυγιῶν) Οἷον τῶν ἰσοκώλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ σχέσιν· μέχρι δὲ τοῦ ἐνταῦθα διαίρεσις. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια ταῦτα, καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. μὴ μετὰ στροφὴν· οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσῳδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ. Πάτερ Λυκάμβα) προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός. ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον. Οταν δὲ ἔμπαλ) οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται. Οταν περιέχῃ μέτροι) Ως τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια. διαφόρως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι, πρὸς τὰς στροφὰς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὔ.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

ΤΑ σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται. λέγομεν δὲ ὁποῖά ἐστιν, ἥτε παράγραφος ——, καὶ ἡ κορωνὶς ⸎, καὶ ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῆ <, καὶ ἡ ἔσω >, καὶ ὁ ἀστερίσκος ※, καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτον· παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ παράγραφος· εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος, ἡ κορωνίς. ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, ἡ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῇ, ἡ κορωνὶς, καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἡ διορίζει τά τε ὅμοια, καὶ τὰ ἀνόμοια. ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει, ὁ ἀστερίσκος τίθεται γνώρισμα τοῦ τετελειῶσθαι τὸ ᾆσμα· ἐπεὶ ἡ κορωνὶς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπῳδῶν. καὶ μάλιστα εἰώθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται, Σαπφοῦς τε καὶ Ανακρέοντος, καὶ Αλκαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ Αλκαίου, ἰδίως κατὰ μὲν τὴν ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν ἀριστάρχειον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῇ. ἡ δὲ διπλῆ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμι-

κοῖς

κοῖς καὶ τραγικοῖς, πολλή· παρὰ δὲ τοῖς λυρικοῖς, σπανία. καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται· ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα, ὧν τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησαν ἑπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ, ἑτέρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς ταῖς ἑτέραις, τίθεται ἡ διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι. τούτοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισί, περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινά, καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπεται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς, καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξύ τῆς τε στροφῆς, καὶ ἀντιστρόφου· ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφή, ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δέ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ στροφῆς, ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἔσται τινὰ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους ἀναπαιστικὰ γεγραμμένα, ἃ δὴ καὶ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἑκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἡ παράγραφος· τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων ἑπτά, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος, τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ· οὐδὲν ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται· ἐὰν δὲ ἐνῇ τὰ ἀνακλώμενα, τό, τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους, καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται, ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι, ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος, ἡ ἔξω νενευκυῖα. εἰώθασι τοίνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ μεταξὺ ἰαμβείων τινῶν γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ὁπόσας οὖν στροφάς, εἶτα πάλιν περάναντες δι' ἰαμβείων τὸ προκείμενον, κατὰ συνέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο τίθενται διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχάς, ἔξω βλέπουσα· ἡ δὲ μετὰ τὸ τέλος, ἔσω νενευκυῖα, δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλεπούσης, ὅτι ἀνταποδίδοται αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδομένοις, πάλιν μὲν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς,

παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχάς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅλα ἀνταποδίδοται.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ, ΣΧΟΛΙΑ.

ΜΕΤΡΟΝ ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεως σύνταξις αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κριτήριον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστὶ φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τι καὶ συστέλλουσα ἡ φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβάς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή. Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν ἦλθε Φίλιππος, μέχρι τοῦ Ἐλάτειαν, ἐστὶ στίχος ἡρωικός· ἀλλὰ μὴν καὶ ἰωνικὸν ὅταν λέγῃ, Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβων γιγνομένων παρ' ἡμῖν. τοῦτο γὰρ ἄντικρυς ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὁμοίως τῷ, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς γυρίνω. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ. ὕλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβῇ, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς. καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων πορείας ῥυθμοῖς ἐσημειώθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ ὀρνίθων πτερίσματα. μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς· ἔτι διαφέρει, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν, καὶ βραχύν, καὶ κοινόν· ὁ δὲ ῥυθμός, ὡς βούλεται, ἕλκει τοὺς χρόνους. πολλάκις δὲ καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. καὶ γὰρ τὴν συμμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπών, Μέτρον ἄριστον· λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν, καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα, καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν. μέτρον δὲ καὶ πᾶν τὸ μὴ πεζόν, ὡς ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος πεζά, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. μέτρον καὶ τὸ εἶδος ἑκάστου, ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον ἰαμβικόν, καὶ μέτρον ἰωνικόν. μέτρον καὶ στίχος ἕκαστος, ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ, ἤγουν στίχους· μέτρον καλοῦμεν καὶ τὴν διποδίαν, ἥτις καὶ συζυγία, ὡς ὅταν τὸ ἰαμβικόν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλοῦμεν μέτρον· καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσι. καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, τοῦτ' ἔστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ· συλλαβὴ δέ, πόδα· ποὺς δὲ συζυγίαν· συζυγία δέ, στίχον· στίχος δέ, ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρον προσαγορεύεται. Ὡς παρὰ τὸ στείω στεῖρον, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον.

Παρ' Ὁμήρῳ ἡ πρὸς συλλαβή, ὅταν λέγῃ, Πρὸς οἶκον Πηλῆος, ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Ο ΜΕΝ τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος. οἱ δέ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες· καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων, οὗτος·

Οὔ μοι - υυ αἰτίη - υυ ἐσσί, θε - υυ οἱ νύ μοι - υυ αἴτιοι - υυ εἰσί - -.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων ἐστὶν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον· τὸ δὲ ἡγούμενον, ἓν τῶν ἀφώνων· οἷον,

Πάτροκλέ - υυ μοι δει - - λῆ πλεῖ - - στον κεχα - υυ ρισμένε - υυ θυμῷ - -.

Τέλειος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἷον,

Νέστορα - υυ δ' οὐκ ἔλα - υυ θεν ἰα - υυ χὴ πι - - νοντά περ - υυ ἔμπης - -. καὶ πάλιν,

Οἱ δὲ μέ - υυ γα ἰά - υυ χοντες ἐ - υυ πέδραμον - υυ υἷες Ἀ - υυ χαιῶν - -.

Τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν φύσει, φαίνεται ἐν τῷ, Οὔ μοι αἰτίη ἐσσί· ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ, Πάτροκλέ μοι δειλῇ· ὁ δὲ βραχὺς, ἐν τῷ, Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. σημείωσαι δὲ, ὅτι κἂν τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, λήγῃ δὲ ἡ πρώτη εἰς φωνῆεν, κοινὴν ποιεῖ συλλαβήν· οἷον,

Ἀλλὰ τά - υυ γ' ἄσπαρ - - τα καὶ ἀ - υυ νήροτα - υυ πάντα φύ - υυ ονται - -.

Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ,

Οἱ δὲ μέ - υυ γα ἰά - υυ χοντες ἐ - υυ πέδραμον - υυ υἷες Ἀ - υυ χαιῶν - -. καὶ

Νέστορα - υυ δ' οὐκ ἔλα - υυ θεν ἰα - υυ χὴ πι - - νοντά περ - υυ ἔμπης - -.

Δεύτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξείας. αὕτη οὖν ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχειῶν ἢ βραχυνομένων διχρόνων, μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ,

Τρῶες - - δ' ἐῤῥί - - γησαν ἐ - υυ πεὶ ἴδον - υυ αἰόλον - υυ ὄφιν υ υ.

ἰδοὺ ὁ τελευταῖος πούς, πυῤῥίχιος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ ο, ἀντὶ τροπῆς παρείληπται, τῆς ὀξείας μηκυνούσης τὸ ο, καὶ οὐκ ἀκαίρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ, καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διατυπώσει τοῦ χαρακτῆρος ἑαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν. ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπικειμένη ἐπάνω βραχείας, μηκύνειν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη, καὶ μετακειμένη, δύνασθαι τῇ βραχείᾳ χρόνον χαρίζεσθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ,

Ἡ ναύ - - τησι τί - υυ ρας -. Ἡ ρας συλλαβὴ, βραχεῖα οὖσα, διὰ τῆς προκειμένης ὀξείας ἐμηκύνθη. Μετακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους,

Αἴσιμα - υυ παρει - - πὼν ἀπὸ - υυ ἔθεν - - ὤσατο - υυ χειρί - υ.

τὴν ἀπὸ βραχείας οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἔθεν ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν, τὸ λεγόμενον λαγαρὸν, ἀπαθὴς, ὡς οἷόν τε, γέγονε, διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδὸς, μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος, τὸ λαγαρόν.

γρόν. τοῦ γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμιᾶς τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας. Τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἔθον, ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη· καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἑνὶ μόνῳ ἔξεστι κεχρῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης· αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ λέγεται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης, ἐκ δύο τόνων συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνων θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τονικὴν δύναμιν. αὕτη τοίνυν περισπωμένη, τῇ πρὸ αὐτῆς, ἢ τῇ μετ' αὐτὴν, δύναμιν χαρίζεταί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Πάντη ἐ-υυ ποιχόμε-υυ νοι, πρὶν--αὖτ' ἐν--χερσὶ γυ-υυ ναικῶν--.

τοῦ γὰρ πριν τὸ ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Οἰκοῦ--ας ἄλο-υυ χόντι φί-υυ λω-.

πάλιν γὰρ τὸ ας συστελλόμενον, διὰ προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. αὕτη τοίνυν ἡ δασεῖα, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη, τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Ἕως ὁ--ταῦθ' ὥρ--μαινε κα-υυ τὰ φρένα-υυ καὶ κατὰ-υυ θυμόν-υ.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν ε ἐν ἀρχῇ, οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ ως ὁ, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ ο, μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη, ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διαπεινομένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος. προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος τουτουὶ στίχου,

Ἔλπομ' ἐ-υυ λέσθαι ἐ-υυυ να μὴ--ῥέξομεν-υυ ὧδε-υ.

τοῦ γὰρ ενα τὴν να συλλαβὴν βραχεῖαν οὖσαν, ἡ ἐπὶ τοῦ ι, δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν. ἀλλ' εἴποι τις ὅτι τὸ μὴ ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν να συλλαβήν.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μείζονα· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων. οἷον τὴν ως, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ σ. πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυν χρόνον. Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ λος συλλαβὴ ἡ ἐν τῷ καλὸς, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ φίλος. γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται. διὰ τὸ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. πάλιν ὀξυτονουμένη συλλαβὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προσαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τὸν τῆς συλλαβῆς τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης, καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον Ζεύς τε, καί τι χαλιφρονέουσα.

Ὑγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

Ἰστέον

Ἰστέον δὲ ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαρεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἑξῆς συλλαβήν· ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῷ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ δασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὕρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, αὕτη κοινῆς συλλαβῆς ἡ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὕρηται φωνῆεν.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

Συνίζησίς ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν· δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,

Ἡ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ η, καὶ τὸ ου, ἀμφότερα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν συλλαβὴν μακρὰν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. τῆς κε, καὶ α, συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακρὰν συναιρεμένων. τοῦτο δέ τινες οὔ φασιν εἶναι συνίζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἡ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

Ἀλλὰ πῶς οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν. ἐνταῦθα γὰρ ἡ τε, καὶ ον συλλαβὴ, εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ον, καὶ ου, εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἔχει τὸ ἢ ἄνω χερῆσις, καὶ ἐν τῷ, Ὑμέων οἵπερ ἴασι, τῆς με, καὶ ων, εἰς μίαν μακρὰν συναιρεμένης. Καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, τῆς ε, καὶ ῳ, εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, Δαέρων γαλόων, τῆς δα, καὶ ε, εἰς μίαν μακράν. ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ,

Δαὴρ αὖτ' ἐμός. Αὐτοκασιγνήτην καὶ δαέρα. Ἡ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. δύναται γὰρ καὶ οὕτω [illegible] συνίζησις τοῦ ῳ, καὶ ε, εἰς μίαν βραχεῖαν. ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ ῳ, κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦσι πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως. ἡ μὲν γὰρ ὡς γράφεται, οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις οὐχ ὡς γράφεται, ἐκφωνεῖται· ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν, τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖται· διὸ δὲ συνίζησις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἔκ τινος μείζονος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθεζομένους συμβαίνοντος· ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Πούς ἐστι ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχείας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς, ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχείας. τινὲς δὲ οὕτως ὡρίσαντο, πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα· οἱ δὲ οὕτως, πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν κρίσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων, ἢ πέντε, ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. ὕλη δὲ

ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητι τε καὶ ποιότητι εὐκρινῶς κινούμεναι. αἱ γὰρ δύο συλλαβαί, βραχεῖά τε καὶ μακρά, ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι, τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτελοῦσι. πᾶν γὰρ διφυὲς ἑτέρῳ διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἴπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ, ποιεῖ. Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἁπλοῖ πόδες τέσσαρες, ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι. μετ' αὐτοὺς δὲ εἰσὶν οἱ τρισύλλαβοι, ἁπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτὼ δὲ τοὺς πάντας ἀπαριθμούμενοι. καὶ ἁπλοῖ μέν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλάβων γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων αὐτοῖς. ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαί, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ; δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ποιοῦσι. δὶς γὰρ τὰ δ, ὀκτώ. ἐκκειμένων γὰρ τῶν δισυλλάβων, τοῦ τε πυῤῥιχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, ἑκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυῤῥιχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον ποιεῖ· ἡ δὲ μακρά, τὸν δάκτυλον· τῷ δ' ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· τῷ δὲ τροχαίῳ, ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βακχεῖον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν. οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείως τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται· διὸ καὶ ις, εἰσί. τετράκις γὰρ τὰ δ, δεκαέξ. καὶ γὰρ ὁ πυῤῥίχιος, ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος, τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἴαμβον δέ, τὸν τέταρτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δέ, τὸν διίαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον. ὁ δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δέ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον. ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον· ἐφ' ἑαυτὸν δέ, τὸν δισπόνδειον· ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλάβων, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδίαν, ἢ καὶ συζυγίαν. ποσοῦνται τοίνυν οὕτως, οἵ τε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτώ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ις, εἰς κη. καὶ μέχρι μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἱστῶσι τοὺς πόδας· καὶ εἴπου δὲ εὑρεθῇ πεντασύλλαβός τις, λυομένης, φασί, τῆς ἔν τινι τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεται τοῦτο· ἄλλοι δέ φασι τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀποτελεῖν λβ, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. ὥσπερ γάρ, φασίν, οἱ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ις, τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας ἑκατέρας προσλαμβάνοντες, τοὺς λβ, πεντασυλλάβους ποιοῦσιν. οἷς ὀνόματα μὲν οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. αὐτίκα γάρ, Ἠλεῖ θοαῖς ἵπποισι, δύναται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. ἰαμβικῶς μέν, τὸν μὲν α, πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, ἤτοι δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δέ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον, τὸν δὲ β, ἀνάπαιστον ἰσοδυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ, πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι.

ποιοῦσι ξδ΄ καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ, συγκροτούμενοι εἰς ρκδ. ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ, ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, ἐφ' ἑαυτοὺς πολλαπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, ρμδ, ποιοῦσι· καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν πρώτην μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβ, εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντεθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ, γίνονται. πολλαπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ· καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ. ις, ἔσω τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. δῆλον τοῦτ' ἐστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς, ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. ὥσπερ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι, τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιπαρατιθέμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὔρυθμόν τι καὶ ἐναρμόνιον. λέγεται δὲ τὸ τοῦ ποδὸς ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας. καὶ ἐστὶ πηδαλίου νηός. καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον μέρος, τὸ πρὸς τῇ νηΐ, πούς κέκληται. ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἐθνῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ' ἑκάστῳ δηλώσομεν.

Ἔστι μὲν πρῶτος ὁ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχυτατός ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυρρίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύρρου παρωνομάσθαι φασι. πρώτῳ γὰρ τούτῳ ἐκ τοῦ Δωρίου ἵππου πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ παρίαμβος, ἐπεὶ περὶ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται. ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου. ἄλλοι δὲ καὶ ἡγεμόνα φασὶν αὐτόν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ καταπυκνὸν γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικά, ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παράδειγμα τα,

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδεσμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὸν καθεμένα. ὁ προκελευσματικός.

Δεύτερος ἴαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτε ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νήερ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς ἔφαμεν, παρεμυθήσατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ᾄσματα ἐν τοιούτῳ ῥυθμῷ προσενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος Ἰάμβης καλουμένης, ᾗ πλωιζούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππῶναξ, καὶ ἁψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλωεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

Ἄνθρωπ' ἄπελθε τὴν σκάφην ἀνατρέπεις. Ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ ἰβάζειν, τοῦτ' ἔστι, λόγους μετὰ πικρίας λέγειν, ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

Τρίτος ὁ τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵτινες ἐν τῷ τρέχειν ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεούς, τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρῶντο, πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτων συνίσταντο τῶν μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ μολοττός, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοττοῦ τοῦ υἱοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἰπόντος ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· τρίμακρος δέ, ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων, μολοττὸς κέκληται. τοὺς γὰρ μεγίστους οἱ παλαιοὶ μολοττοὺς ἐκάλουν. Τρίτος ὁ δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων. ἀπὸ γὰρ μείζονος ἁρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους πρόεισιν· ἢ ἀπὸ τῶν Δακτύλων, οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρῆτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα εἱλεῖσθαι· οἱ δέκα ὄντες, καὶ τούτῳ τῷ μέλει ᾄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, τὸν Κρόνον ἠπάτων. καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἡρῷον, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἡρώων καὶ πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ὁ ἀνάπαιστος, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀνέστροφος δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικός, ὅτι ὑπερκειμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἕκτος ὁ ἀμφίμακρος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν μακράς, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ ἰωνικός· τὸ μέν, ὅτι ὑπὸ Κρητῶν εὑρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δέ, ὅτι πρὸς τὰ ἰωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται. Ἕβδομος ὁ βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβάκχειος. Ὄγδοος ὁ παλιμβάκχειος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακός, καὶ πομπευτικός, διὰ τὸ ἐν προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τετρασυλλάβων μνείαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοχρονοῦμεν. τίνες εἰσὶν οὗτοι. πρῶτος ὁ προκελευσματικός, οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυρριχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, δισπόνδειος, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος ὁ δίιαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλληλος ἴαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία. Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος, ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Πέμπτος ὁ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικός, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυρριχίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἕκτος ὁ ἀπὸ μείζονος ἰωνικός, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ περσικός· ἰωνικὸς μέν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέχρηντο· περσικὸς δέ, διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς Περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι.

Ἕβδο-

Ἕβδομος ὁ ἀντίσπαστος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βακχεῖος κατὰ ἴαμβον. Ὄγδοος ὁ χορίαμβος, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ καὶ βάκχειος κατὰ τροχαῖον. ἑφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρές εἰσι παίωνες, κοινῷ μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ μόνην συλλαβὴν ἔχοντες, ἕκαστος μακράν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. περιερχομένης δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τόπου χώρας, διαστέλλεται ἕκαστος τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. ἔστι τοίνυν πρῶτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγκείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιῶσι ὕμνοις παραλαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ διδυμαῖος, ἢ κυρητικὸς, ἢ δελφικὸς, ἢ δρόμιος. τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς. ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικός. Ὁμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι ἐπίτριτοι, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς, ἢ δόχμιος. δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. τρίτος, ὁ ἐκ δύο μακρῶν βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ περιοδικός. τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα. ὁ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικόν, ἤγουν τὸ ἡρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν. ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν, οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

Κατάληξις καὶ ἀπόθεσις ταυτόν ἐστι. Καταληξίδα φησὶ τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, τὸ καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστὶ μιᾶς· πενθημιμερὲς δὲ καλεῖται, ὅτι τὰ δύο ἥμισυ ἀναλυόμενα πέντε μέρη ποιοῦσιν. ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα συλλαβαὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ συλλαβὴν πεπληρῶσθαι τὴν συζυγίαν. καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβήν, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρος κατάληξις γένηται.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ.

Ἐπιπλοκή ἐστι τοῦ μέτρου τὸ ἀνάπαλιν γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα γίνεται· εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλο-

καὶ κατὰ μέν τινας καὶ ἄλλαι πλείω· αἱ νῦν ἀναγκαιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἑξάσημος τετραδική. καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἴδη δύο, τό, τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό, τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἑξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό, τε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικὸν, τὸ ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἰωνικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ᾽ ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει· ἐροῦμεν δὲ καὶ ἑκάστης τὸ ἴδιον. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἴδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικὸν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τετράσημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἴδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό, τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. καὶ ἡ ἑξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται. ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἁπλῶν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική. ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἑξάσημος τετραδική· μεταπίπτει δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη τόνδε τὸν τρόπον· ἐκτίθημι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε,

Ιω Καίκε Μύσιαι τ᾽ ἐπιῤῥοαί. τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκὸν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν. καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. οὐ μόνον δ᾽ ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται. φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθείην κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν.

Νῦν ἰὼ Καίκε Μύσιαι τ᾽ ἐπιῤῥοαί. συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέκεσθαι. ταῦτα περὶ τρισήμου δυαδικῆς. Η δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἴδη γεννᾷ, δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. κληθείη δ᾽ ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικὸς,

Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Τούτου τὴν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν, τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἐὰν τὰς ἑξῆς ἀφέλοις βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικὸν τὸ εἶδος γίνεται, Οτε Ιλιόθεν. τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ περὶ τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακρὰν εὑρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοὶ τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. ἐὰν μέντοι ὁ ἡρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συγκαταμεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει. ἐν γὰρ ταῖς ἁρμοζούσαις προσθέσεσί τε καὶ ἀφαιρέσεσι, τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε,

Ως εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Εκτωρ. ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεὶς βραχείας δύο, Ο δὲ ὡς εἰπὼν πυλέων. διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ ταύταις ἔσθ᾽ ὅτε καὶ δύο; μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἁπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως διεσήμαινε, τί καταληκτικὸν καὶ ὑπερκαταληκτικόν· καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλ-

δισυλλαβίαν ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὔπω κἀνταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κατὰ δύο. ἔτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ. πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν, τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν ἴσῳ λόγῳ διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ, καλεῖται μὲν τετραδικὴ, ἐπειδὴ τέσσαρα εἴδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, καὶ ἰωνικὰ δύο. ἑξάσημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἑξάχρονός ἐστιν. ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον. ἐκτίθημι μέτρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα. τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν, στεῖ δ' ἐπὶ γῆς. ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐπὶ γῆς δεν. ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν ἀντισπαστικὸν, πὶ γῆς δένδρε. εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος, γῆς δένδρεα. οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί. τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἡρωικοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο. ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε. σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι. καὶ ἔστιν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη τῶν ε, χωρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β, γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἔστι τὰ δύο, δὶς τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνεται ις. δὶς γὰρ τὰ ὀκτὼ, ις. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε, καὶ γίνονται λβ. δὶς γὰρ ις, τριάκοντα δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸ ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον, σπονδεῖον· ἡ δευτέρα τρεῖς, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον· ἡ τρίτη, πέντε ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρᾳ· ἡ πέμπτη, πέντε. καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ. πολλαπλασιάζω τὴν α, ἐπὶ τὴν β. πεντάκις τὰ γ, ιε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ. πεντάκις ιε, γίνονται οε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ. τρὶς οε, σκε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε. πεντάκις τὰ σκε, αρκε. ὥστε εἶναι τὰ τριμέτρου ἰαμβικοῦ σχήματα, αρκε. διὰ τί οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; ὅτι πάντως ἐστὶν ἴαμβος. κἂν γὰρ πυρρίχιος ᾖ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἴαμβός ἐστιν. ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωικοῦ δὲ ὁμοίως.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, κατὰ μὲν τὸ ἐπιφανέστατον αὐτοῦ μέχρι τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὑρεῖς κόμματα, καὶ μέχρι τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. δέχεται δὲ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἴαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἴαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἴαμβον μόνον, ἢ πυρρίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, τὸ ἐξ

ἔχον πόδας, ἢ χώρας ἰαμβικὸν, καθὸ κατὰ διποδίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. ὑφίσταται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρου κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἵπερ καὶ πάντων. καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστιν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικὰ, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

Μονόμετρον μὲν ἐστιν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο,

Φεῦ φεῦ. λείπει γὰρ ὅλος ποὺς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ακατάληκτον δὲ τοῦτο,

Φεῦ φεῦ ἰώ. Καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

Αραρεν. εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Υπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

Πάτερ Λυκάμβα. ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ·

Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

Ηλιε θοαῖς ἵπποις. λείπει γὰρ ὅλος ποὺς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ακατάληκτον δὲ, ὡς τοῦτο,

Ερῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ. Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τοῦτο,

Ο μὲν θέλων μάχεσθαι. μιᾶς γὰρ συλλαβῆς λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι. Υπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Εσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δή. μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω. λείπει γὰρ ὅλῳ ποδί. Ακατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

Ηκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καρδίας. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

Ογμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ. Υπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σάς. λείπει γὰρ ὅλῳ ποδὶ πρὸς τετράμετρον.

Ακατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι λίσσομαί σε, λίσσομαι. πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δ, διποδίας.

Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε,

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. λείπει γὰρ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον.

Υπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτλαν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε.

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς παρήειρε. Ακατάληκτον δὲ,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς παρήειρε φρένας; Καταληκτικὸν δὲ τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς φρένας σ' ἀφεῖλεν; Υπερκατάληκτον δὲ οὐκ εἶπεν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον σπανιώτερόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸ ἰαμβικὸν ἐπὶ πλεῖον τῶν λ3, χρόνων ἀνέχεσθαι.

Εστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικὸν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυρρίχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ διαφορεῖ κατὰ τὰς παραλήξεις, πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἰαμβικὸν συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλεῖδα, ἤτοι τὴν βάσιν σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς·

λαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, ἢ σπονδεῖον· ἴαμβον μὲν, ὡς τόδε,

Ἀκούσατ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω. σπονδεῖον δὲ, ὡς τοῦτο,
Ἐπ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων. καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τοσαῦτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἔστιν, ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυρρίχιον. δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον, τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον. ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν. ἢ ἀπὸ Ἰάμβης, οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι· καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθεῖσθαι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κακόν. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος,

Ἥτ' ὀλίγη μὲν, λέγων, πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ ἕξ, ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρίχιος. μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται. εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον. Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι δ', τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πως ἰδίως λεγόμενος, ἰαμβικός. καὶ ἐστὶ τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἕνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον,

Ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα Διόνυσος, ὃν τίκτει ποτ' ἡ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον,

Καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν. ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

Ἡ δ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον. ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τόδε;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

Τὸ μὲν ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ τὸ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην, ἴαμβον ἢ πυρρίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς

τὸ

τὰ κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶν εἴκοσι· τὰ δὲ δύο, κυκλικά. καὶ ἐπειδὴ ἔχουσι, οἱ μὲν εἴκοσι ἀνάπαιστον, καὶ δύο ἰάμβους, καὶ περιττὴν συλλαβήν· οἷον,

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον. καὶ.

Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου. τὸ δὲ τούτων κυκλικὸν σύγκειται ἐκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυρριχίου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἤτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις, τὸν μείζονα· οἷον,

Ἀριστῆς εὐστεφάνου αὔλακα δρέψας, Ἁγίων προσιδάμου κόσμου αἰῶν. καὶ,

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κῆρυξ. τινὲς δὲ συμπλέκουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἐφθημιμερῆ, τουτέστι κατὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπορος ἦεν. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος, εἴτε ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει, ἐκ δισυλλάβων ἕξ· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἰάμβου· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυρριχίου· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυρριχίου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου, διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομάς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. ἐπισημότατα δ' αὐτοῦ τό, τε δίμετρον καταληκτικόν, καὶ ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικόν, ὅ τινες καὶ ἀκέφαλον ἴαμβον καλοῦσιν, ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπει κατ' ἀρχὰς ἰαμβικὸν τρίμετρον εἶναι· καὶ ἔτι τὸ τετράμετρον.

Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο,

Ζεῦς με. ἀκατάληκτον, Κάρφεται γάρ. καταληκτικόν, Ζεῦ πάτερ. ὑπερκατάληκτον, Ἔρχεται πολύς.

Δίμετρον δέ, βραχυκατάληκτον μέν, Κάρφεται γὰρ ἤδη. ὃ καὶ ἰθυφαλλικόν. ἀκατάληκτον δέ, Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε. καταληκτικὸν δέ, Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων; ὃ καὶ εὐριπίδειον. Ὑπερκατάληκτον δέ,

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε νῦν.

Τρίμετρον δέ, βραχυκατάληκτον μέν, ὡς τοῦτο,

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχόν. Ἀκατάληκτον δέ,

Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θοῦρος Ἄρης. Καταληκτικὸν δέ, ὃ καὶ ἴαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι,

Ζεῦ πάτερ γάμου μὲν οὐκ ἐδεσπάμην. Ὑπερκατάληκτον δέ,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαίου διανύσας.

Τετράμετρον δέ, βραχυκατάληκτον μέν,

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχὸν οὐδ' ἐν ἡμῶν. Ἀκατάληκτον δέ.

Ἐλθέ μου γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα. Καταληκτικὸν δέ,

Ἐρξίη,

Ἐρξίη, πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. Ὑπερκατάληκτον δὲ,

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε νῦν κόρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διαφύξας, ἀπ' οἰνηρᾶς δέ. Ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τοῦ τέλει τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ, πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ σπονδείου,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διαπλήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου. Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

Μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκά. ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη, πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. χορεῖον,

Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἑξ. ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστι κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον. ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει. τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέπιπτεν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρός τι τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν εἰς τὴν συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Ὑμεῖς μὲν θεοί. Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται, καὶ ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ,

Οὐλομένην ἢ μυρί'. Ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι. Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ᾧ Ἀλκμὰν κέχρηται,

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ ἀρχιλόχειον,

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι. Ἀκατάληκτον δὲ, τὸ ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ διμοιρον ἔπους λέγεται,

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν,

Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον σιμμίειον,

Χαῖρε ἄναξ ἑταῖρε, ζαθέας μάκαρ ἥβας. Ἀκατάληκτον δὲ,

Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος. Ἑξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ἐκ τῶν ὁμηρικῶν οὐκ ἔχομεν· εἴποι δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζον τοῦ πεντεμέτρου ἀκαταλήκτου. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη.

Ακατάληκτον δέ, σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ,

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ ΑΙΟΛΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ἀσχύτως τὰς κοινῶς τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς προθέσεις· τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. ὑφίσταται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις διμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα. τῶν μὲν οὖν ἄλλων παραδείγματα οὐκ ἔχομεν· τετραμέτρων δὲ καταληκτικῶν εἰς δισύλλαβον, τὸ,

Θεραπαῖ πόδες ἑπτόρογυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεντεβόεια.
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Ακαταλήκτων δὲ,

Ερος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον,
Ατθις, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
Φροντίς δ' ἦν, ἐπὶ δ' Ανδρομέδαν ποτῇ.

Πενταμέτρου δὲ καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον,

Τίῳ σ' ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω;
Ορπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω

Ακαταλήκτου δὲ, τοῦ καὶ σαπφικοῦ καλουμένου, ὃ καὶ τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβόν ἐστι,

Ηράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν Ατθι πάλαι ποκά.

Εξαμέτρου δὲ καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον, τὸ,

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΟΥ.

Λογαοιδικὸν δὲ καὶ αὐτὸ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· καὶ τὸ μὲν πρὸς δυσὶ δακτύλοις τροχαϊκὴν ἔχοντος συζυγίαν, καλουμένου δὲ ἀλκαϊκοῦ, παράδειγμα, τὸ,

Καί κεν ἐπ' ἐσχαπχισιν εἰκεῖς.

Τὸ δὲ πρὸς τρισὶ, καλουμένου πραξιλλείου, τὸ,

Ω διὰ τῶν θυρίδων καλῶς βλέποισα. Παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

ἡ δὲ τροχαϊκὴ συζυγία ἐνταῦθα, ἢ διτρόχαιός ἐστιν, ἢ ἐπίτριτος β.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ Η ΗΡΩΙΚΟΥ.

Τὸ Ηρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται· κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον, καθαροὺς μέν τοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους· καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ,

Πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. ἀπήρτισαι γὰρ, εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ἐ. ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ,

Οὔτοί μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἐν

τὸ

τὲ τῇ μοι συλλαβῇ, δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίῃ· ἀπηρτισμένοι γάρ εἰσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. ἡρωικὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ· χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὁ μὲν παλιμβάκχειος τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα ἡ αὐτὴ ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος, οἷον,

Πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον,

Οὔτοι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωικοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξαμέτρου στίχοι.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΥ.

Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωικῶν στίχων εἰσὶν ἑπτά· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ πολιτικόν. κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστι, τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

Ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Περιοδικὸν δέ ἐστι, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον, καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Βουκολικὸν δὲ, τὸ κατὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον,

Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδετο.

Σαπφικὸν δέ ἐστι, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον,

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Ὑπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον μέρος λόγου, οἷον,

Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειον δέ ἐστι, τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον,

Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε.

Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἷον,

Ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ λογοειδεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

Πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε. Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν. τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον σιμμίειον, τὸ,

Ἱστία ἁγνὰ ἀπ' εὐξείνων μέσατοίχων. Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. ἀναπαιστικὸν δὲ τε-

τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἐπὶ τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ,

Τίς ἔρια βαθύκομα τάδ' ἐπίστατο βροτῶν.

Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ· ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. ἔστι δὲ ἐπισημότατον αὐτοῦ, τὸ καλούμενον ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαίστους· οἷον,

Ἀγίτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν. Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

Φιλοτέρα ἄρξε γὰρ ἡ Σικελὰ Ἔννα. ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμὰν καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

Γίνονται δὲ ἔπη χωλὰ, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἔνδειαν. ἑκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατὰ τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ. ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ προκέφαλος καὶ ἀκέφαλος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός· ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασὶ, καὶ ὁ μείουρος· ὃν καὶ πάθη τῶν στίχων φασί.

Προκέφαλος οὖν ἐστὶν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ,

Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο. καὶ ἐν τῷ,

Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

Ἀκέφαλος δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπῃ χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ ἐν τῷ,

Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα. λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

Προκοίλιος δὲ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ,

Θάρσησας ῥέξειν δηΐων ἀμφιστήθεσσιν. πλεονάζει γὰρ ἐν δηΐων ἡ ι. χρόνῳ δὲ, ὡς ἐν τῷ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ καὶ, χρόνος.

Λαγαρὸς δὲ, ὃν ἔνιοι καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ,

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα. ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ ο χρόνος ἢ συλλαβή.

Δολιχόουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ· οἷον,

Αἰπόλιον καὶ χάριεν περὶ ξανθὴν βάλλετ' ἐχῦναι. πλεονάζει γὰρ τῇ ι συλλαβῇ.

Μείουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. τούτων μὲν οὖν τῶν ἓξ τρόπων, ὅσοι δύνανται, ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς, ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη. ζητήσειε δ' ἄν τις περὶ τῶν τοιούτων,

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. καὶ τῶν,

Πλειόνες κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή. προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσίν. ὅτι γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. φημὶ μὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλλείπουσι χρόνῳ ἢ συλλαβῇ. κεφαλὴν γὰρ ὅπως καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας χώρας ἐκπέ-

ση, καὶ ἀντ᾽ αὐτοῦ βραχεῖα τεθῇ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης τὸ ἔπος γίνεται. καὶ τούτων τῶν προτεθέντων στίχων, ὁ μὲν,

Πλείονές κε μνηστῆρες, δυνάται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τὴν πλει, καὶ ο, συλλαβῆς εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ,

Ζεφυρείη πνείουσα. φασὶ δὲ ἔνιοι καὶ περὶ τούτου, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον, ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν, Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ᾔδετο τῇ τοῦ δασέος φ, ἐκφωνήσεως, πλεῖον τι ἰσχυούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος. ὡς καὶ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλεῖόν τι νέμειν. τὸ αὐτό φασι καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείη. ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν καὶ ταύτην τὴν ζε, συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος φ, ἐπαγωγήν, ὡς καὶ ἐν τῷ ὄφιν. ἀλλ᾽ ἡ ρει, συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον περιβαλεῖν. οὐ γὰρ δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μή τις τὴν ρει, συλλαβὴν διὰ τοῦ ι, φήσειε γράφεσθαι. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ βορέης τὴν βο, καὶ ρε, συλλαβήν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν βο, συλλαβὴν τοῦ ρ, ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γίνεσθαι συλλαβήν. Ἀκέφαλος οὖν πάντη ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ,

Ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. καὶ ἐν τῷ,

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα. οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως, οὔτε διὰ κοινῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. τούτοις ὅμοιόν ἐστι καὶ τό,

Ἐπίπονος βέβληται βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Εἰσὶ δὲ καὶ εἴδη στίχων ἕξ· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχύς, μαλακοειδής, κακόφωνος καὶ λογοειδής. Ἰσόχρονος μὲν οὖν ἐστιν, ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τό,

Τὼ δ᾽ ἐν μέσσῃ νηὶ ξυμβλήτην ἀλλήλοιν.

Ἀπηρτισμένος, ὁ διάνοιαν αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ· οἷον,

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Τραχὺς δέ ἐστιν, ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἷον,

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

Μαλακοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς· οἷον,

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

Κακόφωνος δέ ἐστιν, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν· οἷον,

Φῆρα ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

Λογοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον, Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Ἐπίχαρμος μνημονεύεται) Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.

Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοί, οὓς πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος· οὐχ ὁ ποιητής, ἀλλ᾽ υἱὸς Ὁμήρου τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος.

Τῶν ἀωρολείων) Ἀωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, τουτέστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι, συνελθόντες, τινὲς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέν τι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωικῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διαιρεῖται πενθημιμερῆ. εἰς μέσον λόγου ἀπαρτιζόμενα μετὰ τὴν τομήν. πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς. ἐπιδέχεται δὲ οὖν μετὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεωρουμένης, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέσον λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου. οἷον,

Νηΐδες αἱ μύσης οὐκ ἐρύοντο φίλοι. ταύτης γὰρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ μύσης. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστίν, ὅτι καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. τῶν δὲ οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, περὶ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῶν ἀπλανῶν σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν.

ΔΙΑΓΡΑΜ-

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ.

- Πόδες
  - δισύλλαβοι
    - δίχρονος, πυρρίχιος υ υ θεός.
    - τρίχρονοι
      - τροχαῖος - υ Φοῖβος.
      - ἴαμβος υ - γέλως.
    - τετράχρονος, σπονδεῖος - - ἥρως.
  - τρισύλλαβοι
    - τρίχρονος, τρίβραχυς υ υ υ δόλιος.
    - τετράχρονοι
      - δάκτυλος - υ υ ἥλιος.
      - ἀμφίβραχυς υ - υ Ομηρος.
      - ἀνάπαιστος υ υ - πολεμῶν.
    - πεντάχρονοι
      - βακχεῖος υ - - νοήμων.
      - ἀμφίμακρος - υ - ἡγεμών.
      - παλιμβάκχειος - - υ Ηφαιστος.
    - ἑξάχρονος, μολοττὸς - - - Ηρώδης.
  - τετρασύλλαβοι
    - τετράχρονος προκελευσματικὸς υ υ υ υ φιλόσοφος.
    - πεντάχρονοι
      - παίων πρῶτος - υ υ υ Στησίχορος.
      - παίων δεύτερος υ - υ υ Ονήσιμος.
      - παίων τρίτος υ υ - υ Κλεόβουλος.
      - παίων τέταρτος υ υ υ - Δορυμέδων.
    - ἑξάχρονοι
      - ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος υ υ - - Διομήδης.
      - ἀντίσπαστος υ - - υ Αλέξανδρος.
      - ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος - - υ υ Δημήτριος.
      - διτρόχαιος - υ - υ Αρχίδημος.
      - δίιαμβος υ - υ - Ανακρέων.
      - χορίαμβος - υ υ - Εὐφορίων.
    - ἑπτάχρονοι
      - ἐπίτριτος πρῶτος υ - - - Αριστείδης.
      - ἐπίτριτος δεύτερος - υ - - Εὐρυμήδης.
      - ἐπίτριτος τρίτος - - υ - Δημοσθένης.
      - ἐπίτριτος τέταρτος - - - υ Καλλίξενος.
    - ὀκτάχρονος, δισπόνδειος - - - - Ηρακλείδης.

Τρίβραχυς ἢ χορεῖος. Αμφίμακρος ἢ κρητικός.
Διτρόχαιος ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Δίιαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία.
Επίτριτος δεύτερος, ἢ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ἢ καρικός.
Επίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ ῥόδιος.
Επίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μονογενής.
Δισπόνδειος, ἢ σπονδειακὴ ταυτοποδία.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

- Ποιήματα
  - συστηματικὰ
    - ἀπολελυμένα.
      - ἄστροφα.
      - ἀνομοιόστροφα
        - ἑτερόστροφα.
        - ἀλλοιόστροφ.
      - ἄτμητα.
    - μικτὰ συστηματικά.
    - κατὰ σχέσιν
      - μονοστροφικά.
      - ἀντιθετικά.
      - ἐπῳδικὰ
        - ἐπῳδικὰ ἰδίως.
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἀντίστροφος,
          - ἀνόμ. ἐπῳδός.
          - ὅμ. { στροφὴ, ἀντίστροφος,
          - ἀνόμ. ἐπῳδός.
        - προῳδικά.
          - ἀνόμ. ἐπῳδὸς,
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἀντίστροφος.
          - ἀνόμ. ἐπῳδος,
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἀντίστροφος.
        - μεσῳδικά.
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς. ἀνόμ. ἀντίστροφος.
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἀνόμ. ἀντίστροφος.
        - (ταῦτα ἐν τριάδι.)
        - περιῳδικά.
          - ἀνόμ. { ἐπῳδος, στροφὴ, ἀντίστρ. } ὅμ. ἐπῳδός.
          - ἀνόμ. { ἐπῳδὸς, στροφὴ, ἀντίστρ. } ὅμ. ἐπῳδός.
        - παλινῳδικά.
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἐπῳδὸς } ὅμ. ἀντίστροφος.
          - ὅμοί. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἐπῳδὸς } ὅμ. ἀντίστροφος.
        - (ταῦτα ἐν πεντάδι.)
      - κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ.
      - μικτὰ κατὰ σχέσιν *
      - κοινὰ κατὰ σχέσιν.
    - κοινὰ συστηματικά.
    - ἐξ ὁμοίων
      - ἀπεριόριστα.
      - κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους.
  - κατὰ στίχον.

* τὰ μετρικὰ ἄτακτα omittuntur.

ὥσπερ δὲ γίνεται τριὰς ἐπῳδικὴ, καὶ τετρὰς, οὕτω καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον.

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Σελ. σίχ.
2, 2 κείμενος μάκ.
3, 12 χαῖρε, ἑκκαιδεκάδωρα
6, 17 γρ. νεανία
8, 15 γρ. Επειδὴ νῆάς.
ἐκ τοῦ Ιλιάδ. ψ.
9, 8 οἶσθα
12 γρ. Ωχ', καί, καλέσασ' ἐς
10, 31 γρ. ἢ κρηλικός.
11, 18 γρ. ὀκτάχρονος
12, 22 Χαίροις ἁ νύμ.
ἴσως, ὦ νύμ.
13, 10 ἴσως, πασσάλω
15 Α ἢ Αρ
16, 8 γρ. Δέξαι *
17, 7 ἄκρον ἥκων
γρ. αἰλλᾶντα
18, 6 γρ. ἐφερέσω
19, 8 ἴσως, Μὴ πεντίμα,
καί, δῆτ' ἐμὲ
18 ἴσ. Ερμᾶ, καί, τοῦ
20 γρ. Αμειψίαν †
ἀλλ. πτωχὸν ὄντ'
ἔν' ἡμῶν
23, 21 ἴσως, ἐπτόρυγγοι
22 ἴσ. σάμβαλα
23 ἐξεπόνασαν
25, 5 διαιρουμένου
26, 5 γρ. αὖραι, νέφος
οὐράνιον τόδ'
30, 2 γρ. δρῶσαι Λαμ.
5 ἐφίλασεν
17 ἴσ. Οἶδα μὲν,
καί, τί δρῶν.
19 βράγχον
32, 26 Φιλίσκος, Σωσιφάνης
33, 5 τὸ ἐγχ.
14 γρ. ὤλεσε
17 ἴσως, θυμήσας
34, 6 τετρασυλλάβου
9 γρ. χρόνῳ
35, 7 γρ. ἀρισόποδ'
37, 16 ἴσως, οὐδ' ἀμ'
ὀπώρας σέθεν
19 ματοισαι
38, 2 γρ. μέασαι δὲ
Νύκτες ‡
39, 13 ἴσως, Εκατον, ἵν'
ἢ κύριον ὄνομα.
15 ἴσως, ὡραῖα, ἢ
ὡραῖα ἐπιρρηματικῶς.
40, 14 ἂν ἄλλη, ἢ, ἐν ἄλλῃ
20 πυθόμανδρον
21 γρ. ὡς σίχον τό,
Σικελός, κομψὸς ἀνὴρ
43, 5 γρ. ἤ ῥα
44, 3 ἴσως, παίσδει, ἀντὶ
τοῦ παίζει

N

* ita edidimus. † ita in ipso contextu nunc. ‡ ita hæc nostra Editio.

7 γρ. τ' ἄλ
10 κυρίζειν
45, 26 ἴσως αἰπόκα, ἤ, αἰπόλε κατ'
29 γρ. Ἀλκαίῳ, καὶ
47, 8 ἁρμάτεσσι χ' ἡμέτερος.
48, 10 γρ. παραλαμβάνεται
21 ἴσως, ὅμιλε τοῖς
49, 3 εἰς τρίτον
9 περισιθεὶς
21 τὸ πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συλλαβὴν μολοσσὸν ποιεῖ
50, 8 ἀσφυλλείων
55, 14 Ἔνεστι πολλῶν
56, 3 ὅτι οὕτως σύγκ.
57, 4 Εὐστρατεύτοις
59, 13 γρ. ξυνεζευγμένην
20 γρ. Σύμπτυκτον
34 χρησιμωτάτων
60, 3 τελεσαι
61, 2 Ἐπιχοριαμβικὸν
62, 19 γρ. πελέκεσι
63, 16 τὸ γὰρ συστηματικόν ἐστι πληρ.
64, 6 γρ. Ἴσθμια δὶς, νεμέα δὶς,
8 γρ. Ἀριστόδημος
21 παρεπῳδικά ἐστιν
66, 10 Ἐνναίους
19 ὦ ὡς ἔτυχε γέγρ.
24 Ἴσθμια δὶς, νεμέα δὶς,
68, 24 ὅμοια εἶναι
25 πάσας ἀλλήλαις εἶναι ὁμοίας
73, 28 γρ. θρασυκαρδίων
80, 40 γρ. δεύτερον *

* id in contextum recepimus

ANIMADVERSIONES
IN
HEPHÆSTIONIS ENCHIRIDION
ET
SCHOLIA.

Pag. 2. in Contextu: Τίρυνς) Urbs satis celebris. Ibid. κα-κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ) Quale hoc metrum? dicam: si litera geminata scribas ἐν σάλεσσιν, Versum habebis statim ἀσυνάρτητον ex Jambico Ephthemimeri & Ephthemimeri Trochaïco: similes vide apud Hephæstionem, qui præcipuos enumeravit, non omnes. sed de voce σάλεσσιν etiam rogabis. Et hanc explicabo tibi: σάλος σά-λαι locus est in litore, ubi naves in anchoris stare possunt: Vide, ut brevis sim, Suidam in V. Σάλος. pro eo σάλος σάλιος dixit Anonymus mutato genere & Poëtarum more pluralem pro singulo adhibens: quid quæris? talia habemus sexcenta. ἥμβρος ἐν σάλεσσιν similiter dictum hic, ut ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον apud Suidam *loc.* mox *citat.* In aliis membranis scriptum erat κείμβρος pro ἥμβρος: quam inepte, nunc vident omnes; κῆυξ ἐν σάλεσσιν nemo dixit unquam aut dicere potuit eo sensu. ἐν σάλεσσι κείμβρος aliquid esse posset: sed quid nobis cum ineptis, ubi apta sunt ad manum? servemus ea, & quidem sedulo. Ibid. Ω ξυμβυλεύων &c.) In his sensus non est bonus: dicam paucis, quod suspicor: ἄπο per se subsistit, ut πάρα: hoc *adest* notat, illud *abest*: utrumque adverbium est, quod pro verbo adhibetur: nihil notius græce doctis. jam autem posita σημασίᾳ ista, ordo verborum est, Ω ἄπο ξύμβυλεύσαι χέρσι, νῦν δὲ πάρα: in quo sententia mehercule non est apta. Nam ξυμβυλεύων χέρσι ineptias alit, si nihil accedat, quod ei opituletur: scriptum opinor olim Ω ξυμβυλεύων χέρσ'

 ἄπο

ἄπει, καὶ ἢ πάγει. Sic nihil convenientius. ξυμβυλίνειν χέρει dici poteſt ſigurate, quia ξυμβυλιύειν καὶ dicitur proprie, & hoc proinde illud in ſtructura verborum antithetica ſuſtentat: ſentiſne? Ibid. Ἀλς ἐπάγη) *ſal concretus eſt.* Ibid. Ἔκθορ δ' ἐν κλισίῃσιν) Si hoc Homericum ſit, libri noſtri diſcrepant a libris antiquis: ſimile quid extat *Il.* Ω. *V.* 553. Ibid. ἴνθα ἐ δεῖ παραμηρεῖν &c.) Hæc nihil ad præcedens exemplum. Nam quando vox una in conſonantem deſinit, & altera a conſonante incipit, ſemper longa eſt ſyllaba: Vide ipſum Hephæſtionem *pag.* 6. An ſibi adverſus eſt Auctor & ἐπιτηρητίδων hoc ſcripſit incautus? Credat Judæus apella, non ego: Amanuenſes dicunt, quod ipſe Hephæſtion non dixerat. Locus ſcilicet turbatus eſt, & in locum unius exempli irrepſit alterum: ſi mutato ordine legas, Η ἐν τῇ ἑξῆς ἐςὶ συλλαβῇ· οἷον, ἄλλ@. Η λήγῃ μὲν εἰς ἕν, ἔχῃ ἢ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένlω ἀπὸ ἑτέρε· οἷον, Ἔκθορ δ' ἐν κλισίῃσιν. videbis ſtatim, poſt ἄλλ@ & exemplum iſtud perbene ſequi ἴνθα καὶ δεῖ &c. Et ſic igitur reſtitue, quæ cæcutientes ſcribæ turbaverant. Ibid. Οἶον, ἴξω) An Veteres igitur ἴ-ξω dicebant pro ἴα-σω? vix puto. Fallor, aut legendum οἶον, ἴζω. Id ita pronunciatum. Ibid. In Scholiis: βεμμὼν) Vox mihi ignota: an legendum βεμμῶν, pro βεμμάων, quod a βεμμᾶν deductum, pro quo paulo uſitatius erat βεμμᾶσθαι? dubito: nam cur participium ſumſit Grammaticus? cur formam agendi ab ultima antiquitate repetiit? nonne βρίμη aderat & quærenti ſe offerebat ſtatim? ſane id mallem conſpicere hic: ſed aliud tamen adſcriptum forte: ſcis, quid impenſius arrideret mihi? vehemens illud Hecatæ Epithetum Βειμὼ, de quo inter alios Apollonii Interpretes antiqui ad *lib.* 3. *v.* 861. *Argon.* Eruditi ſciunt. Ibid. Γλίφω) Quid hoc? in libro meo correctum γλύφω, *ſculpo*: quod verum fortaſſe. mihi tamen, ſi bene memini, prima in γλύφω nondum reperta eſt longa.

Ibid. Γλίχων) An a γλίχω, pro quo uſus induxit γλίχομαι? nihil aliud reſtat: & quid iterum participium tamen & quidem participium antiquatum? fors aliud etiam latet: an Γλίχων ſcribendum cum majuſcula, ut nomen proprium ſit hominis, de quo Suidas in V. Γλυχώ? hoc verum eſſe poſſet: quanquam nullus ego dubito, quin ab ipſo γλίχω & γλίχων id deductum ſit: in nominibus propriis ſuperſunt

ſunt ſermonis antiquiſſimi veſtigia: videbimus alias. Ibid. Κενὸς) An prima in κίνος producitur aut produci poteſt? abſit, abſit: corrupta vox eſt. Legendum forte καλός: ejus prima anceps eſt. Alias κίνυς ſcribendum eſſet, cujus prima longa eſt; ſed id paullo remotius a κενὸς. Alii videant: κινῶ etiam bonum eſſe poſſet.
Ibid. κριτὸς) prima in κριτὸς corripitur vulgo: fors aliud dedit Grammaticus: κλιτὺς ejus ſcopo inſerviiſſet plane. Ibid. Λῖπος) Labbæi gloſſæ: *Λῖπος. Ingluvies. Λίπος, pinguedo*, contra primam corripit. Ibid. λῖπος) Ita ſcripſit Grammaticus pro λιπὸς: nam de caſu patrio hic cogitare nolo. pro λιρὸς, quod præcedit, alii Grammatici λῖρος, eodem jure & eadem auctoritate: nota eſt Heroum in his vacillatio. Ibid. ξίνος) Hoc vitium iterum contraxit: nam prima in ξίνος nunquam producitur: lege ξεινὸς. Id primam habet longam.

PAG. 3. In Scholiis: πυρὰ) πυρὰ *rogus* vulgo corripitur, ut & πυρὰ *ignes*: an πῦρ ſcripſit Scholiaſtes? Ibid. Σιλὼν) Nomen proprium eſt Σίλων, ut ex Suida & aliis ſcimus: an illud adſcripſit hic? ſit ita per me licet: alias σιλὼν forte enatum ex σίφων.
Ibid. In Contexu: ἐκ καιδικαδῶρα) recte corrigunt ἐκκαιδεκάδωρα ex *Il.* Δ. *V.* 109. Ibid. Οἶστρος τοιαύτης παρθένου) hæc arcte cohærent. Nam λοχίνι) non conſtruitur cum caſu patrio.

PAG. 4. οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν, — Οὔτ' εἰς &c.) Hæc male diſtincta ſunt: ſcribe Σοφοκλῆς ἐν τοῖς ἐλεγείοις, οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγεῖον· φησὶ γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν. uno ordine iſta ſcripſit Hephæſtion nec verba Poëtæ interpoſuit: caſu enim factum, ut partem Pentametri conſtituant illa, οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγεῖον: talia, ut noſti, infinita in ſcriptis Proſaïcis.
Ibid. συνίζομεν τὴν Πηνελάοιο ἄνακλος) id eſt, contrahimus vocem Πηνελάοιο & pro ea ſcribimus Πηνελέοιο, ne metro vim inferamus, quod iſtam licentiam vix admittit in illa voce, ut ex præcedentibus apparet: Scholiaſtes mentem Hephæſtionis non cepit. Πηνελέοιο & Πηνέλεως nunc conſtans Lectio apud Poëtarum principem, quæ profecta eſt vel ab ipſo Poëta, vel ab Eruditis Grammaticis: ſane quod hic dicitur, ſcripturam iſtam excluſit. quare Πηνελάοιο hoc loco ita accipiendum eſt, ut pro communi habeatur, quod apud Homerum in gratiam Verſus redigendum erat ad iſtum Idiotiſmum. Ibid.

Φίλων μὲν γὰρ καὶ ἐν &c.) repetit, quod de Jambo dixerat: quare hæc cum ſuperioribus illis cohærent, non cum immediate præcedentibus: Id Scholiaſtes non animadvertit. Ibid. Ὁ Διόνυσος &c.) Verſus Senarius laborat in principio: nam Δι brevis eſt. an ſyllabam omiſit Hephæſtion, aut ſcribendum Ὁ δὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξελήλυθεν? ita videtur certe. Ibid. Ἱππώνακτος τὸ μέτρον) Choliambicum ſcilicet; Vid. *p.* 16. Et hoc addit propter illud ἐξελήλυθεν aliaque gemella, quæ ſi metrum Hipponacteum ſequaris, ad hanc doctrinam non pertinent: ita accipiendum ὥ μοι μέλει Ἱππώνακτος hic. Ibid. ὅμως μέντοι καὶ &c.) hic ad Epica demum accedit, quod probat expoſitionem meam de ſuperiori Πηνελάοιο: attende modo. Ibid. Ὑψηλᾶς εἰς πόντον) Ex *Theocriti Cyclope V.* 18. Ibid. Οἶδ' ἀμῦναι) *Il.* Ν. *V.* 275. Ibid. Ἀνακρέων ἐν ἐλεγείαις) ut ſupra Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις. Ibid. Σοὶ ναίουσ') *Il.* Π. *V.* 235. Ibid. ἔδμεναι) *Od.* Κ. *V.* 243. Ibid. Τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν &c.) Hæc mendum ingenue profitentur: adde negationem, quæ excidit, & lege τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν μὴ παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον, πλείους &c. Sic recte ſequitur Ἐκτος γε: per Dipthongos Hephæſtion hic intellexit proprias, non improprias: ſcis, quid Grammatici de η narrant.

PAG. 5. In Contextu: οἷον ἔειπας) Hæc ita non exſtant hodie apud Homerum: ſimilia habes *Il.* Η. *V.* 47. & *Il.* Λ. *V.* 197. & 200. Ibid. In Scholiis: τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι) Si ita ſit, anceps difficilius corripietur in fine, quam in medio vocis: hoc quiſque ſentit ſtatim. Aliud igitur ſcripſit Scholiaſtes, qui ita nugari non potuit: locus eſt mutilus & ſcribendum τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι βραχείας. Sic homo dicit, quod dicere voluit & dicere debuit ex hypotheſi ſua. Ibid. δακτυλικοὶ ἤως ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι) illud ἤως non eſt græcum & originem ducit ex male intellecta ſcriptura compendiaria; tu ubique pro eo reponas ἤγουν. Conſulendus eſt Henricus Stephanus in præfatione ad Sophoclis Tragædias. Ibid. in Contextu: Πάτροκλέ μοι &c.) Aliter libri noſtri tralatitii: V. *Il.* Τ. *V.* 287. Ibid. ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ &c.) Sequitur προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ: unde apparet, mendam in his hærere: nam unum evertit alterum & hæc ſimul vera eſſe non poſſunt: di-

dicam, quod ſentio, tribus verbis: aut inter ἄφωνα & ἡμίφωνα non diſtinxit Hephæſtion; aut ὑγρὰ & ἡμίφωνα pro iiſdem habuit: ſi prius ſumas, legendum ὅταν δὲ προηγούμενον ὑγρὸν ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγρῶ. ſi poſterius, contra ſcribendum ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἄφωνον ὑγρῶ. tertium non datur hic. tu elige, quod cupis: potes enim; quia non ſcimus certo, quid de aphonis, hemiphonis & liquidis præciſe ſenſerit Hephæſtion. Ibid. Τὸ μὲν μ, τοῦ ν· οἷον ἀμνός.) Hæc etiam in mendo cubant: nam μ absque ullo dubio inter liquidas retulit noſter; Vide modo *pag. ſeq.* Legendum igitur hoc loco, ne peſſime balbutiat, τὸ μὲν γ, τοῦ ν· οἷον ἁγνός. Ibid. Ως ἐν τῷ Αμάσλης) quid hoc? noſtine vocem & ejus πάθος? mihi hic caligo mera: cur Scholiaſtes non mutiit? ſed ille fecit, quod tutiſſimum eſt hercule. Viſne ſuſpicionem meam? legendum forte ἢ τὸ σ, τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ μάσλης. μάθλη & μάθλης ignorat nemo: quid Poëtæ, aut Poëtarum unus? θ abjecit & in gratiam Verſus μάσλη & μάσλης dixit: hinc dictionis πάθος & liquida poſt mutam: Eruditi judicent. ἐσλὸς pro ἐσθλὸς notum eſt ipſis tyronibus; huic ſimile noſtrum μάσλης. Scribere etiam potuiſſem ἱμάσλης pro ἱμάσθλης: ſed quia cauda vocis ſic reſecanda fuiſſet, haud dubie enim caſus rectos adſcripſit Hephæſtion, alterum malui. Ibid. Επιλήσμοσι μνημονικοῖσι) Ariſtophanis Interpretes ad Nubes *pag.* 171. ex Cratino ἐπιλήσμονι adducunt: quod dubito, an ad hunc locum pertinuerit, ubi Suidam jungo in V. Επιλησμότατον: ſed hæc non ſunt hujus loci: videbimus alias.

Ibid. Ηχῇ) Vox prima alterius Verſus: ſi Trochaïcus extiterit, vocalis debuit ſequi, ut ſecunda corriperetur.

PAG. 6. ἔφη ξένος) Addunt ex Priſciano ὧδε συναινῶ, & vertunt *ſic & ego ſentio:* male, ſi quid video. Nam ſententia eſt jejuna, & ὧδε συναινῶ, *hoc modo comprobo*, *ſic adſentior* valet, & aliud nihil: an forte legendum ᾧ γε συναινῶ? Sic ſententia eſſet bona, & commode verti poſſet *cui ego adſentior.* Sed incerta eſt lectio & variat Priſcianus. fors ſcriptum olim Τὰς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος ἄλλοτ' αἰνῶ: ſed hæc alias accuratius, nunc Hephæſtioni operam addiximus. Ibid. Εν γ' ἀναμίνδην βάσις) hæc accurate diſtinguenda

ſunt

ſunt a verbis Alcæi. Nam Hemiſtichium Homericum continent; quod legitur *Od.* Ρ. *V.* 90. Et quid igitur mentis fuit bonis Grammaticis, qui hæc uno Verſu comprehenderunt eique præfixerunt illud Ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος? Id non neceſſe nunc, ut dicam tibi. Fors ipſum illud Alcaïcum ne quidem verſus Hexametri pars eſt: nam Choriambicus Dimeter Catalecticus eſſe poteſt perbene: Ἐκ μ' ἐλάσας | ἀλγέων. hoc quiſque videt: ſi Heroïcus ſit, ἀλγέων in duas ſyllabas contrahendum. Ibid. ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε) Aut ſubaudiendum eſt ἄν, aut legendum πεποιήκη vel πεποιήκοι: *ſcripſiſſet, dediſſet:* hoc ſententia aperte deſiderat: vide modo. Ibid. Σκήψει μὲν χείρωνος) *prætextu quidem:* κατὰ σκῆψιν. illud Χείρωνος notandum: nam ſic tandem de titulo Dramatis conſtat: nunc χείρονες *pejores*, nunc χείρωνες *Chirones*, dicitur in libris, & dubitant hactenus viri Eruditi, nec quidquam afferunt, quod omnem ſcrupulum eximere poſſit: hic unus locus id facit plane ac plene: nam χείρονος non tuliſſet metrum: nihil certius aut perſpicuum magis. Hoc autem pulcherrime etiam convenit ſententiæ, quam verba promunt, niſi fallor: ὑποθῆκαι ſunt præcepta, quæ junioribus dant ſeniores: ὡς ὑποθήκας eſt *ad præcepta*, ſcilicet danda: nam ὡς more Attico præpoſitio eſt: Et vide igitur, quam pulchre hoc ſibi vindicant Chirones, qui tamen Comici potius, quam graves, fuiſſe videntur mihi: certe verſum hunc pluris ego facio, quam hactenus a quoquam factus eſt. Ibid. ἀντὶ ἐληλύθαμεν) Hoc rectum quidem eſt alibi, ſed non rectum eſt hic: ſcribe ἀντὶ ἐλήλυθμεν: ſic Hephæſtionis propoſito fit ſatis; nec aliter certe Scholiaſtes: quanquam utrumque forſitan in libris antiquis, ut proinde legendum ſit ἀντὶ ἐλήλυθμεν, ἢ ἐληλύθαμεν, vel ἀντὶ ἐλήλυθμεν, ἐληλύθαμεν omiſſa copula: & hoc mihi perquam probabile: Amanuenſes noſti. Ibid. ὅπερ ἐξηλέγξαμεν) In alio Opuſculo, quod tempus ſibi ſumſit. Ibid. νεανίᾳ) Ad calcem libelli correctum νεανίᾳ. non obloquor: ſtare tamen poteſt νεανία, ſi pro caſu vocandi habeatur. ἄκμων & σφῦρα non conveniunt pullo equino: per πῶλον igitur intelligas puerum, & quidem bene comatum, ut vox adjecta docet: Et ſic νεανίᾳ πώλῳ nimis fere Synonymum videtur mihi. Ibid. Κράνια διοτὰ φορεῖν) Φορεῖν hic eſt *habere:* γομφίον φορεῖν ex Ariſtophane notiſſimum eſt: alia prætereo.

Pag. 7.

PAG. 7. In Scholiis: ὡς ἂν ἀσθενέστερος πλείω χρόνον ἐποίει ἐν τῇ κινήσει) Hæc ego non intelligo & plane contrarium videntur evincere: quo enim χρόνος eſt πλείων, eo longior eſt ſyllaba. fallor, aut legendum ὡς ἂν ἀσθενέστερος μείω χρόνον ἐποίει ἐν τῇ κινήσει. hoc probat, quod probare voluit homo: junge præcedentia. Ibid. Ἡμίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.) De ſemivocalibus alii aliter, ut ſcimus ex Grammaticorum libris: ſed ſi has literas pro ſemivocalibus habuerit Scholiaſtes, ab Hephæſtione quam longiſſime diſceſſit & totam ejus doctrinam plane invertit: hoc quiſque animadvertit, cui vel ſalis mica eſt reliqua. An igitur aliud ſcripſerat Grammaticus, quem male mulcarunt Amanuenſes, & legendum hic, Ἡμίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, σ. Ὑγρῶν) οἷον, λ, μ, ν, ρ? Imo hoc melius, ſed nondum ad Hephæſtionis ſcopum collimans ipſamque veritatem. ponamus enim, liquidam ſequi poſt ζ, ξ, ψ, quod apud Græcos tamen, quantum ego ſcio, nunquam factum, an eo ſyllaba fieri poteſt communis? abſit, abſit: nam ipſarum duplicium id prohibet modulus. quare & hoc ineptum eſt nec cuiquam placere poterit: ſcis, quid bonum eſſet? hoc, & nihil aliud: Ἡμίφωνον) οἷον, θ, χ, φ, σ. Ὑγρῶν) οἷον, λ, μ, ν, ρ. Fuerunt inter antiquos, qui θ, φ, χ, σ, pro ſemivocalibus habebant: hos ſecutus fuit Scholiaſtes, ſi ita ſcripſit, & ſequi potuit tuto, quantum ad Hephæſtionis doctrinam attinet. nam liquida poſt θ, φ, χ, ſyllabam quoque facit communem, ut ex ἀριθμητοῖς, λύχνος, τυφλὸς & aliis quam plurimis conſtat certo: de σ, autem ipſe Hephæſtion diſerte: quare ἡμιφώνων exempla exhibere potuit iſta. Ibid. Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιοδώρου μὴ εἰρηκότος ποιεῖν κοινήν) Addere debuiſſet Scholiaſtes ἐν τοῖς ἔπεσι. nam in eo vertitur quæſtionis cardo: de aliis Metris dubitatio erat nulla: hoc diligenter notandum. Ibid. Σκέψιν μὲν) Συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν) Quid? an *Heliodoro patrocinans hæc ſcribit* Hephæſtion? nugæ, nugæ: dicerem, Scholiaſtam a male intellecto πεποίηκε miſere deceptum, niſi alia adeſſent, quæ contrarium evincerent: errarunt, errarunt igitur Scribarum fungi, & legendum, ut ipſe Scholiaſtes reliquerat, Κατηγορῶν Ἡλιοδώρου δῆθεν ταῦτά φησιν. nihil certius: nec tamen dubito, quin πεποίηκε bellatulis obfuerit Ibid. ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν) αὐτῷ, ſcilicet *Cratino*: alias ſcribendum eſſet

αὐτοῖς, id eſt, Ἀττικοῖς. ut in contextu legitur. ἐλήλυμθα ſcriptum, non quia metrum odit ἐληλύθαμεν, ſed quia Attici amant ἐληλύθαμεν. Sic recte Scholiaſtes, qui, ut antea diximus, ἐληλύθαμεν pro ἐληλύθειμεν habuit ante oculos. Ibid. in Contextu: ἀλλὰ ἤδη ἐγὼ ὃ μηδενός· ὡς ἐν τῷ) Scribe ὡς ἐν τοῖς. Nam plura exempla adducit junctim. ibid. Οἶδε μέγα) *Il.* Ξ. *V.* 421. Ibid. Αὐτὰρ ἐπεὶ) Non ita libri vulgati: ſimilia exſtant *Il.* Μ. *V.* 144. & *Il.* Ο. *V.* 396.

PAG. 8. Νέστορα δ' οὐκ) *Il.* Ξ. *V.* 1. Ibid. Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα) *Od.* Ι. *V.* 109. ibid. Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι) *Il.* Ζ. *V.* 194. inſolens autem illa productio: Videbimus alias accuratius. Ibid. Ἡ οὐχ ἅλις) *Il.* Ε. *V.* 349. ibid. Βουκόλ' ἐπεὶ) *Od.* Υ. *V.* 227. ibid. Ἐπειδὴ δ' εἰς νῆας) An hic Synecphoneſis eſt in ἐπει, cujus prima brevis, ſecunda eſt longa? ita viſum Editoribus, ſed perquam improvide. Nam ſi inter duas vocales aut Dipthongos intercedat conſonans, Synecphoneſis non poteſt habere locum: hoc certo certius ex ipſo Hephæſtione. dicam tribus verbis, quod verum eſt: verſus ille Homericus ex Iliade Ψ. ſtatim in principio, Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο, ita ſcriptus fuit in libris quibuſdam, Ἐπεὶ ἐὰς νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. hos nactus Hephæſtion, exemplum illud ad probandam hanc Synecphoneſin ſibi ſumſit: nam ἐὰς νῆ, revera ſpondæus eſt cum una brevi & una longa in capite, ut mox Πλέων ἐπὶ dactylus eſt ſimilis: *ad ſuas naves:* nihil nunc apertius aut convenientius. ad calcem libelli correctum eſt Ἐπειδὴ νῆάς: quam inſulſe, nunc ipſi cæcutientes vident. ibid. Πλέων ἐπὶ) Hemiſtichium Homeri *Od.* Α. *V.* 183. ibid. Νέα μὲν) *Od.* Ι. *V.* 283. ubi alii ἐνοσίχθων pro ἐνὶ πόντῳ. ibid. Σείων μελίην) Verſus Homeri exſtat *Il.* Χ. *V.* 133. & hunc junge, ut ſic tibi apertius conſtet de Sotadis inſtituto.

PAG. 9. Οὐ γάρ πως ἦν) Verſus Hexameter cum Pentametro: in voce ἰαμβείῳ vel ι ſyllabam conſtituit ab aliis ſeparatam, vel legendum Νῦν δ' ἐνὶ ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως. nam alias pars prima Pentametri laboraret. ibid. Ἡ διανεκῶς εὕδεις) quid eſt διανεκῶς? an *continuo*, ut διανεκῶς Dorice ſcriptum fuerit pro διηνεκῶς? ſic Græcum habemus & ſententia ſtare poteſt, ſed Verſus peſſime temeratur

tur & Hephæſtioni publice illuditur: nam διαγνικῶς Doricum haud dubie ſecundam producit; duas autem breves voluit Hephæſtion & nos cum Hephæſtione requirimus: quare id verum eſſe non poteſt. aliud latet, quod uno verbo tibi aperiam: legendum eſt Η διαγρίχοισ' εὕδεις, ὁ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα. ſic nihil aptius: διαγρίχω plus eſt, quam ἀϊχῶ: intendit enim ἀιὰ: hoc participium apte jungitur cum εὕδεις, & ſenſus eſt, Corinnam nunc magis quiete obdormiſcere, quam antea ſolebat: *quæ placide dormire potes, non certe antea eras Corinna.* patiens erat ſomni; διαγρίχοισα εὕδει: elegans eſt participiorum uſus apud Græcos, ut ſciunt periti. Si a διάγριχω dixiſſent illi διαγριχῶς, ut a συνίχω dicunt συνιχῶς, id lubens arripuiſſem, ut ſic mutatio fieret minor; ſed exemplis plane deſtituor: quare vicinum ſumſi, ne Scholaſticos in me concitem ipſe. pro ἦσθα in aliis membranis erat οἶσθα: quod corvis cedat, per me licet. Ibid. Ωκ' ἑκατόγχειρον) *Il.* Α. *V.* 402. ubi recte καλέσασ' legitur. Ibid. Θῖν' ἐφ' ἁλὸς) *Il.* Α. *V.* 350. Et hæc pro συνεκφωνήσεως exemplis perperam forte adduxerant alii: ideo illorum præciſe meminit Hephæſtion: attende. ibid. ὡς ἐν τῷ) Recte ἐν τῷ, quia poſt exemplum primum ſequitur ϗ: ἐν τῷ *pag.* 7. iſto tibicine caret: ſed hæc minima ſunt. Ibid. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι) *Il.* Γ. *V.* 152. ibid. Χρυσέῳ ἀνὰ) Verſus Homeri notiſſimus. Ibid. in Scholiis: Υμῖν μὲν θεοὶ) *Il.* Α. *V.* 18.

PAG. 10. In Scholiis: Ἐν τῇ Ἰλιάδι) —— ϗ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία &c.) Hæc corrupta ſunt: ſcribe ϗ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία ἰωνικὴ, ὡς Πηλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν &c. Ibid. Η διαγνικῶς) Ο πρῶτος πὺς ἐςὶ τι τρισύλλαβος) Lege Ο πρῶτος πὺς ἐςὶ τρισύλλαβος, deleto τι, quod hic male moratur; niſi forte τρισύλλαβος & τετρασύλλαβος comparuerint in libris antiquioribus, indeque enatum ſit τι, quod vocis in recentioribus omiſſæ eſt caput: certe ad Commentatoris indolem perbene ſcribi poſſet ὁ πρῶτος πὺς τετρασύλλαβος ἐςὶ τρισύλλαβος, τὸ διὰ &c. Sed hæc non ſunt tanti. Illud διαγνικῶς Scholiolo præfixum, poſtquam ita exaratum erat in contextu: ipſe Scholiaſtes aliter, ſi quid video. Ibid. ἐνεῖσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ σίχῳ τῦ ποιητῦ) iſtius rei exempla ipſe Hephæſtion adſcripſerat duo: quare vix dubito, quin Scholiaſtes dederit ἐνεῖσκομεν ϐ ἐν τῷ πρώτῳ &c. Ibid. in Contextu:

πιλάχχονοι δὲ οἱ ἴσοι τῶδις τρεῖς) numero syllabarum, non temporum quantitate, præcedentibus similes: hoc dictum sit tyronibus, ne male accipiant. Ibid. ἢ κριῖκός.) ad calcem libelli recte corrigunt ἢ κρηῖκός: nihil apertius.

PAG. 11. In Contextu: Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων τριπλασίους) illud τριπλασίους ortum ex prava correctione, quæ manu facta in libro meo. tu lege, ut Turnebus ediderat perbene, Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων διπλασίους. τούτων hic notat pedes Trisyllabos, quorum διπλασίους sunt Tetrasyllabi, ut Disyllaborum διπλασίους sunt ipsi Trisyllabi: proportio est certa, quam pessime sustulit nasutus. Ibid. ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος) abundat καὶ: lege ἢ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ καρικός. ita alia, quæ sequuntur. ibid. ἑκτόχρονος δὲ) recte emendant ἑκτάχρονος. ibid. in Scholiis: Οἱ πόδες) — πρὸς εὐτρέπειαν) ab εὐτρεπὴς est εὐτρέπεια: εὐπρέπειαν non fuisset deterius.
ibid. ἢ πόλεων χρηστομαθῶν) ut Caricus, Rhodius: sic tamen πόλεων durius est, ut quisque videt: sed in Scholiis sumus, quorum indolem nosti. ibid. Πυῤῥίχιος) Πυῤῥίχιος ὁ παρίαμβος καλεῖται) Vide Hesychium in V. nos plura forte alias ea de re.

PAG. 12. In Scholiis: τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ ἀμφότερα μετρηθῆναι) Dactylicum & Anapæsticum, in quibus est ἐπιπλοκὴ τετράσημος: Vide *pag. præced.* ibid. in Contextu: οἷον ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ) οἷον ὡς hic ponuntur ἐκ παραλλήλου, aut alterutrum delendum. ibid. Χαίροισα νύμφα) Aliæ Membranæ Χαίροις ἁ νύμφα: quod mutant in Χαίροις ὦ νύμφα: utrumque longe ineptissimum est: nam sic spondæus intruditur in locum secundum Versus Jambici. apage sordes, quæ odorem excitant tetrum: rectum est, quod hic habemus ex libris Melioribus; quamquam sententia sit imperfecta: nullus enim dubito, quin verbum præcesserit, cum quo χαίροισα arcte cohærebat & cui opportune subjiciebatur χαιρέτω δ᾽ ὁ γαμβρός: ejusdem scilicet Commatis erat verbum omissum, cujus est χαιρέτω, & duo illa faciem sibi obvertebant mutuo: nihil facilius aut decentius. quare manus ab his abstineas, rogo: si χαίροισα syncerum sit, Doricce scripsit Auctor: alias χαίρουσα legendum esset. Et hæc una mutatiuncula licita esse posset.

PAG. 13. In Contextu: τὸν Κλεινίππω) Hoc Doricum quoque est pro

pro Κλησίππου, ſi verum perhibeant Amanuenſes. Nomen tibi notes: nam forma ejus præpoſtera id fare meretur: Ἡρακλέης, ut ἀγακλεὴς, ἰσοκλέης & alia id genus, componitur: hoc Κλησίππος ordine contrario factum eſt, ut vides: nam Ἰπποκλέης dicendum fuiſſet, ſi forma communis placuiſſet. ibid. Εἶμ' ἄς' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα) πυσσάλω etiam genitivus eſt Doricus: quid autem vox illa ſignificat? neſcio & plane ignota eſt mihi, ut fuit fortaſſe ipſis etiam Græcis: ad calcem libelli correctum πασσάλω, quod ego ſequar, donec alterum mihi innotuerit: ἀπὸ πασσάλω pro ἀπὸ πασσάλου. Sed quid etiam λυεῖσα? an Aoriſtus quaſi ſecundus τοῦ λύειν? non placet aut placere poteſt: legendum igitur inſerta litera λυθεῖσα: a *paxillo ſoluta*.
ibid. ὅπερ ἀναπαίστῳ μιᾷ οὐδεῖ συλλαβῇ) ὅπερ eſt generis neutrius, ut vulgo loquuntur: quare legendum ante hæc δισύλλαβον ἔσχε τὸ πλεονάζον; niſi potius τὸν τελευταῖον πόδα intelligere velis, & ſic pro ὅπερ ſcribere ὅσπερ: fac, quod cupis; mihi prius arridet. ibid. in Scholiis: Καταληκτικὸν, ἤως μὴ ἔχον) ſcribe Ακατάληκτον: ſic ipſe Hephæſtion in Contextu: res eſt clara. ibid. Υπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤως &c.) Hæc turbata ſunt & mutila: nam primo Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα non eſt Hypercatalectus, ſed Brachycatalectus, ut mox eodem exemplo perbene demonſtratur: Dein, hiſce ita conſtitutis, quinque, non ſex, habebimus λογαοιδικῶν figuras. Nihil perſpicuum magis aut indubitatum: lege igitur, ſi ipſum Scholiaſtam audire velis loquentem, Υπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὁ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον· Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς ἄρ. Υπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ὁ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς δισύλλαβον· Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς ἄρχε. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ, Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα. Sic ſingula ſibi conſtant: repetitio earundem vocum Scribis cæcutientibus obfuit: arceſcivimus autem illud ἄρχε ad Hypercatalecta illuſtranda ex ipſius Alcmanis loco, quem noſter adduxit plenius *pag.* 22.

PAG. 14. In Scholiis: καὶ χρονικὸν ἐστιν ἀντὶ τῆς ἀποθέσεως) Hæc paulo obſcurius ſcripta ſunt, quia vox κατάληξις non eſt repetita: ſi eam ſubaudias hic, ſententia erit perſpicua: χρονικὸν ἐστιν κατάληξις ἀντὶ τῆς ἀποθέσεως: moneo in gratiam rudiorum. Ibid. in Contextu: Ἄλλοι μέν ῥα θεοί) Locus Homeri notiſſimus. Ibid. φόως χρόε ἠνίκ') Scribe

Scribe Φόνος χεῦεν ἑνίκ': Operarum videtur error. Ibid. Γεί- των | Ιππαρ | χον) ineptissima dimensio, quæ effecit, ut ineptientes ineptissime etiam pro Αρμόδιος scripserint Αρμόδδιος: tu scribe, ut Pentameter iterum se Pentametrum prodat,

Γειτων | Ιππαρ | χον | κτεῖν᾽ ἐ | Αρμόδι | ος.

Ibid. Δωρος γινώσκεις) in his metiendis eadem fuit suaviculorum dexteritas: lege, nam Pentameter quoque est,

Δωρος | γινώσ | κεις | τοὔνομα | τοῦτο κλύ | ον.

PAG. 15. Οὐ γὰρ ἄλλο προβάλλευμαι) Bentlejus ad fragm. 92. Callimachi pro οὐ γὰρ ἄλλο scribit οὐ γὰρ ἀλλὰ: nescio, quo jure. Nam ἄλλο ibi rectum esse potuit, & ab aliis, quæ omissa sunt, pendere.

PAG. 16. Δίξαι) Turnebus Δέξαι: quod ad finem libelli correctum. Ibid. Ἴωνος δὲ Ανανίου φασὶν εὕρημα) Elegans fragmen est apud Athenæum *lib.* 3. *cap.* 5. ubi minus scite Magnus Animadversor. Scazontes etiam sunt Jambi, & qui Scazontas scribit, æque illis inclarescere potest, ac aliis rectis: sed hæc non sunt hujus loci.
Ibid. μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο ἰάμβους ἢ σπονδείους &c.) Hæc male habent: scribendum μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο, ἰάμβου καὶ σπονδείου, διχόται καὶ τρισυλλάβους: sic nihil planius aut nitidius.

PAG. 17. ἰαμβικὸν ἐπίσημον τρίμετρον) ineptum est illud ἐπίσημον hic, quod in ipso contextu aptissimum est, & inde repetere non debuissent Grammatici recentiores, a quibus haud dubie sunt hi Versuum Indiculi; sed ita sapiebant illi. Ibid. οὐ γὰρ, ἀλλ' ὕκω) dele comma post γὰρ & lege οὐ γὰρ ἀλλ' ὕκω conjunctim: οὐ γὰρ ἀλλὰ est *etenim* apud Atticos: Vide Suidam in V. & Bentleium ad Fragmenta Callimachi. Ibid. Εἰς ἄκρον ἕλκων) vertendum forte *in altum trabens, tanquam botulum siccans:* ut facit, qui botulos exponit vento, ut siccentur. Sententia est imperfecta, quia de versu tantum sollicitus erat Hephæstion: ea, de quibus illud εἰς ἄκρον ἕλκων dicebatur, exhibebant verba omissa. Si Comicum quid dictum fuerit, fortasse legendum suspiceris Εἰς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα, ψυχήν. *in altum trabens, tanquam botulum, animam suam.* Sed hoc incertum. pro ἕλκων in aliis membranis erat ἥκων, quod ego non sumam mihi.
Ibid. ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τρίσημον) vitium manifestum; scribe διὰ τὸ τετράσημον. ipse Jambus trisemus est:

tyrones

tyrones ſciunt. Ibid. στοιχῶς κέχρηνται) Lege οὐ στοιχῶς κέχρηνται. negatio ab Operis noſtris male omiſſa eſt.

Pag. 18. In Scholiis: εἰ δὲ βραχεῖα, ἐπίτριτος τέταρτος - - - υ) mendum etiam apertum: lege εἰ δὲ βραχεῖα, παλιμβάκχειος - - υ. ex ſignis error: ſic recte etiam ſequitur πάλιν εἰ ἴαμβος παραλήγει &c. Vocem τέταρτον in Scholiorum Contextu non expreſſit Typotheta. Ibid. Ἰσέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα &c.) Quid? an Verſus adſcriptus eſt Pentameter Brachycatalectus? id nemo dixerit, ubi pedes adſunt decem: ſcribe ὅτι πεντάμετρα ἀκατάληκτα καλεῖται), οἷον &c. Et ſic etiam alter Scholiaſtes *pag.* 86. Sequentia ita lege, Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τριακοντατριακοντάσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται), ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών· εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικὰ, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις. in Verſu adſcripto ſunt tempora triginta duo: eo uſque procedere poterat στίχος, non ulterius, ex ſententia iſtius Grammatici, quem ſequitur alter *pag.* mox *citat.* τριακοντατριακοντάσημος, ut τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος & alia gemella, factum eſt, eoque uſus fuit homo, quia poſt numeros licitos primus eſt illicitus. in ipſis pedibus duo ſunt ſpondiaci, ut quiſque videt; hinc eſt, quod Scholiaſtes ſcribat, unam ſyllabam longam vel duas breves ad Verſum accedere poſſe, ſi omnes pedes Jambi ſint puri: nam duo ſpondæi ſtatim promunt unam longam vel duas breves: nihil apertius. & ita accipiendum eſt illud ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις. Quod ſequitur, ita ſcribe, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος ἢ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑξασήμους καὶ τὴν καταικλεῖδα ἑπτάσημον. hæc ita pertinent ad Verſum adſcriptum, ut ſimul ad Jambum Trimetrum, qui omnium celeberrimus eſt, referri poſſint: Syzygia Jambica proprie eſt Syzygia ἑξάσημος: ab hac uſu receſſum eſt & ad Syzygiam ἑπτάσημον deventum: ſume Verſum Trimetrum ex Spondæis & Jambis alternatim poſitis, habebis ſtatim tres pedes ἑξασήμους, quorum unus κατὰ διποδίαν conſtituit τὴν καταικλεῖδα ἑπτάσημον: & ſimiliter in Verſu appoſito duo pedes ſunt ἑπτάσημοι, quorum unus eſt ipſa καταικλεὶς: ſic ab ἑξάσημος ad ἑπτάσημον perventum eſt & progredientes Artifices τάξιν ſervarunt mediam, quæ ſcilicet eſt illa ipſa τῶν ἑπτασήμων: Vides? ſic verba Scholiaſtæ ſunt apertiſſima & omnia pulchre ſibi conſtant.

Illud

Illud diligenter obſervandum eſt; verba Scholiaſtæ, ὃ τῶν καλουμένων δὲ ἑξασήμων, ſi ad Verſum allatum præciſe pertineant, cum iſto temperamento accipienda eſſe, ut ſub præcedentibus, δύο ποιήσαντες ἑξασήμους, comprehendantur & eandem rem paulo apertius exprimant. Nam, ut dixi, duo tantum pedes ἑξάσημοι ſunt in Verſu iſto. Jambus Τρίμετρος tres ἑξασήμους habet vulgo: hoc notum & modo dictum. Ibid. in Contextu: δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, ἴαμβον, ἢ δάκτυλον) dele vocem ἴαμβον. Nam in Verſu Trochaïco non poteſt morari Jambus, ſicuti Trochæus verſa vice non poteſt morari in Verſu Jambico: σχῆμα ποδῶν his præfixum de Jambo etiam nihil, ut vides. Ibid. Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων &c.) Verba extant in Phæniſſis Tragici *V.* 246. & 247.

PAG. 19. Ερξὶν) Quid hoc? an nomen proprium? hoc verum forte: alias appellativum ſit: ἐρξίης, *coërcitor*, ut notum. Ibid. Μητρολίμη δὕτί μοι) Scholiaſtes *p.* 89. conſervavit veram lectionem Μὴ προτίμα δῆτ'· ἐμὲ χρὴ τοῦ σκίτου δικάζεσθαι. Sententia eſt aperta. Ibid. Αἰγαῖον διανήξας) Metrum claudicat: nam ſecunda in διανήξας haud dubie brevis eſt. Scholiaſtes *p.* 88. pro eo διανύσας habet, quod etiam peccat. perbene Anthologia Epigrammatum Inedita διατμήξας. Et quid igitur dicendum de Bentleio, qui διανήξας probabat una cum διαλμήξας? erravit & perticam ſuam non conſuluit Syllabarum Menſor eximius. Viſne aliud? fors Hephæſtion aliam ſcripturam repperit in libris ſuis: eleganter legi poſſet Αἰγαῖον διαΐξας: id proxime accedit ad vulgatum διανήξας, quod Scholiaſtes etiam habet *p.* 89. pro διανύσας. In Anthologia Inedita Πεντάμετρον hoc Τροχαϊκὸν vocatur Τετράμετρον Βακχικόν: an recte videbimus ſuo loco. Ibid. Ερμᾶς, ὅπις &c.) Vide Bentleium in Fragmentis, qui deleto commate iſta jungit, Ερμᾶς ὅπις Φεραῖος αἰνέει θεὸς: fors bene, fors male. an Mercurius κατ' ἐξοχὴν recte dicatur *Deus Pheræus*, ignoro; alii videant. fortaſſe diſtinctio non eſt de nihilo: jungamus enim Ερμᾶς εἰμὶ τῶ Φυγαίχμα, ſententia erit paulo plenior & abſoluta magis: *Hermes ſum filius Phygæchmæ.* nomen proprium eſſe poteſt Φυγαίχμας, ut Ερμᾶς: videſne? ſic ὅπις Φεραῖος αἰνέει θεὸς per ſe ſubſiſtit. ad calcem Libelli pro Ερμᾶς correctum Ερμᾶ, pro τῶ, τοῦ: inepte & nullo judicio; id quiſque videt, qui Linguam callet. Viſne aliud, quod

quod mihi nunc opportune in mentem venit? ſi quid mutandum, eleganter legi poſſet, Ἑρμᾶς ἐμμὶ τοῦ φυγαίχμα. *Hermes ſum ex prælio fugienti.* ſcis enim, quid Mercurius potuerit in via; eodem autem officio fungebatur Anonymus, de quo ibi loquebatur Poëta, non omnibus promiſcue, ſed ſolis imbellibus, qui abjecto ſcuto in fugam ſeſe conjiciebant; idque non ingratiis Dei Pheræi, qui omnibus modis ejus benignitati adſpirabat: ſentiſne? hoc lepidum & venuſtum: nihil tamen affirmo; Eruditi judicent. ibid. Ἀμενψίαν) Turnebus ἀμενψίαν, quod ad calcem Enchiridii mutatum. ibid. πλωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν) Scholiaſtes *p.* 88. πλωχὸν ὄνθ' ἐν ἡμῖν: quod ego neſcio, an melius ſit: quia potuerunt ſequi, quæ ἐφ' ἡμῖν ſuſtentabant; ſunt hæc plane incerta.

Pag. 20. In Contextu: ὅτι γὰρ ἐν τοῦ ἰαμβικοῦ ἐχρῆτο ἀνάπαιστον &c.) Bis ſubaudiendum eſt ἐγχωρεῖν: ἐγχωρεῖ bis adeſt hic: alias ſententia claudicat. ibid. in Scholiis: τῆς καλουμένης τρισήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς) illud ἢ ἑξασήμου mallem abeſſet: Vide *p.* 84. fors tamen ipſe Scholiaſtes ſcripſerat τῆς καλουμένης ἑξασήμου ἢ τρισήμου δυαδικῆς. Sic aptum eſt illud. ibid. Τετράσημον) Σημασία οἱ χρόνοι &c.) Lege potius in numero plurium Σημασίαι οἱ χρόνοι. Ibid. ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τὸ,) nonne ſcribendum τοῦ vel καὶ τὸ? celeberrimum illud Ληκύθιον ἀπώλεσεν inventum erat Comici, ut Tragicum luderet, non ipſius Tragici dictum. ibid. Θεαῖσιν ἵπποισι.) ſcribe Θεαῖσιν ἵπποις: alias nec Verſus conſtat nec Ephtemimeres in Verſu conſpicitur. recte Ariſtophanes, unde hoc deſumtum: res eſt nota ſatis. ibid. ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτοῦ &c.) verba ſunt male diſtincta; quod facere poſſet, ut male etiam intelligerentur: diſtingue βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτοῦ ἀέρος, κινουμένου ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς, ἢ ὑπ' ἄλλου. aër movetur vel hominis anhelitu vel alio quopiam modo: ita bonus Grammaticus, ut ſonum nobis excitet. in eodem valetudinario cubarunt Pindari Interpretes Græci: nam ſtatim in *princip Olympionic.* ſimilia leguntur hiſce; locum inſpice & inſpiciens ita emenda, ἢ διὰ τὸν τοῦ τραγικοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον διὰ τὸ τῶν θρύων βομβικόν. pro θρυαλλίδων ſcripſit Grammaticus θρύων, quia θρυαλλίδες olim ex θρύῳ: Vide, ut brevis ſim, Suidam in V. Θρυαλλίς. nihil certius hac emenda-

 tione

tione nostra. Bentleius in Callimachi Fragmentis scribebat θρῆνον; quod ipsis θρήνοις dignum est. de eo dubitari potest, an locus forsasse non sit mutilus & alterum membrum suum amiserit: sane legeretur, si quid video, perbene, ὃν ἐπῆλθε καὶ τὸ ληκύθιον ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικὸν, ἢ δι' ἄλλο. Eruditi judicent hisce collatis. ibid. διὸ καὶ Καλλίμαχος, μοῦσαν ληκυθίαν) Bentleius scribendum monet ληκύθειον vel ληκυθείαν: nescio qua de causa: nam vox est eadem, sive in ειαν, sive in ιαν desinat: nihil notius aut frequentius. an autem ληκύθειον aptius jungitur cum μοῦσαν, quam ληκυθείαν? nescio, quid dicam de his: ληκυθείαν Epithetum est, quod μοῦσαν longe studiosius diligit, quam alterum illud ληκύθειον; hoc pueri sciunt & vident: quare ego ex hoc loco apud Pindari Interpretes legere malo ληκυθίαν μοῦσαν, quam ex Pindari Interpretibus scribere hic μοῦσαν ληκύθιον. Vim vocis non satis perspexisse videtur Vir Doctus, de qua nos plura aliquando ad ipsum Comicum; Epithetum est & Epithetice intelligi debet hic. ibid. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι &c.) Hæc longe ineptissima sunt, ut quisque videt, qui oculos modo conjicit in Trimetrum Catalecticum: dicam, quod suspicor: post illa, ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἴαμβος γίνεται, notaverat Græculus Lectori nimium consulens & verborum minime parcus, διὸ βραχεῖαν ἔφασαν δέχεσθαι: alia interposita alio pertinent: sequitur mox *p.* 21. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας. quod ambiguum est & ineptum: nam pedes ὑπερμετρίαν non inducunt, sed tempora: Vide, quam apte igitur legeretur, καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας, ἐπειδὴ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λ. χρόνους. sic certe nihil appositum magis. de temporum numero opiniones olim diversæ; vide *pag.* 44. & 45. ut & *pag.* 18. in verbis a nobis explicitis: ex Hephæstionis sententia non poterant esse plura, quam triginta; hanc Scholiastes secutus est hic, & quidem accommode: nam in Versu adscripto plura sunt tempora, quam triginta, & pauciora, quam duo & triginta, si secundam in Λιγαῖον corripias, ut procul dubio fecit ille: quare recte pro λβ. χρόνους scripsimus hoc loco λ. χρόνους; id quisque animadvertit nunc. Sequitur ibi εὑρίσκονται δὲ τετράχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ. χρόνους. quod ab alio Grammatico notatum & præcedentibus adscriptum, ut falsi

con-

convincerentur: τετράχρονοι sunt Versus, qui ex pedibus τετραχρόνοις constant, quales sunt verbi gratia Anapæsti & Dactyli; de isto genere reperiebantur ex sententia hujus Grammatici, qui non modo tempora habebant plura, quam triginta, sed etiam plura, quam duo & triginta: & hæc nova iterum est opinio, ut vides. Sunt hæc Scholia, ut alia omnia, a pluribus conscripta & non eodem tempore nata.

PAG. 22. Μνᾶται διότι φαλακρὸς Ἀλέξις) Ante & post διότι distinguendum est: nam vocula per se subsistit. *Alexis calvus uxorem petit, huc agite.* sententia est Comica propter nuptias Alexidis seniles: & hic Versiculus cum præcedenti nihil commune habet. ibid. πρὸς δύο ποιῶν εἰπεῖν τῶν συλλαβῶν.) Rectius scripsisset Hephæstion πρὸς δύο ποιῶν ὅρους τῶν συλλαβῶν: & sic ille forsitan ipse. ibid. ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν) Locus salebrosus: nam quid est ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ? an ἐπὶ pro verbo esse potest, quod frontem opponat sequenti τίθει? absit, absit. an igitur id jungendum cum τίθει, & verba ita constituenda, ἐπιτίθει δὲ ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα χορόν? nequaquam certe: nam sic Linguæ Genio injuria fieret longe maxima: id quisque animadvertit statim. inquies: repetendum forte τίθει, & locus ita enodandus erit, ἐπιτίθει δὲ ἵμερον ὕμνῳ καὶ χορὸν τίθει χαρίεντα. sed nemo non videt, quam coactum id & durum: quare nihil aliud restat mihi, quam mendæ suspicio certa. an Archilochus forte scripserat ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντι τίθει χορῷ? non deerunt, quibus hæc conjectura mea probabitur; nec ea illepida certe est, si χορὸς sumatur pro ipsis tripudiantibus: me tamen alio trahit illud χαρίεντα τίθει, quod adeo aptum & Græcis familiare, ut vix mutari possit absque religione: *fac, ut venustus sit chorus.* Eruditi sciunt neque dubitantes, quid optumum videatur mihi? dicam: pro ἵμερον scribendum suspicor ἱμερῶ, verbum pro voce; ab ἵμερος fit ἱμειρόομαι & ἱμειρῶμαι, ut notum est ex Hippocrate & Galeno in glossis: id verbum minus tritum adfuit hic; sic omnia sunt expedita: ἐπὶ δ' ἱμερῶ ὕμνῳ, *suavem vero te præbeas hymno,* καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν, *& fac, ut chorus sit venustus.* hæc puer decennis jam intelligat.

PAG. 23. Μένωνα καλέσαι) Vitium manifestum: lege κάλεσαι: Iambus in loco postremo subsistere non potest. nomen *Menonis* ce-

 leber-

leberrimum eſt ex Xenophonte & Suida: alius tamen quivis intelligi poteſt hic. ibid. Τίῳ σ' ὦ φίλε &c.) Verſus hi videntur fuiſſe juncti: & cui bono igitur repetitum ἐικάσδω? dicam ſuſpicionem meam: aut ita perſonis diſtinguendi ſunt, A. Τίῳ σ' ὦ φίλε γαμβρέ. B. καλῶς ἐικάσδω. A. Ορπακι βραδινῷ σε μάλις' ἐικάσδω. aut legendum uno ductu, Τινὶ σ' ὦ φίλε γαμβρὲ καλῶς ἐικάσδω; Ορπακι βραδινῷ σε μάλις' ἐικάσδω. ex τινὶ facile fieri poteſt τίῳ: Eruditi arbitrentur. ſi perſonarum diſtinctio placeat, καλῶς ἐικάσδω vertendum *id facile conjicio*, ut diverſa ſit ſignificatio ejuſdem verbi, quod *comparo* denotat poſtea. ibid. Επταβόργυιοι.) Vox corrupta: nam Metrum Æolicum Dactylum requirit in locis mediis, ut diſerte teſtatur Hephæſtion in verbis præcedentibus; ἐπταβόργυιοι autem Amphimacer eſt, ut quiſque videt, nec pro Dactylo haberi poteſt ullo modo. Scholiaſtes *pag.* 90. ἑπτόργυιοι habet, quod Spondæum efficit & vitium quoque alit: nam dicam adhuc ſemel, in his omnibus exemplis Dactylos invenit Hephæſtion, alias de ſolis Dactylis non potuiſſet loqui. quid reponendum ſit, una cum ignariſſimis ſcio; dabo tamen ſuſpiciones meas: legi poſſet Θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θιωργοί. de θυρωρῷ ædis ſacræ potuit eſſe ſermo, cujus pedes ideo venuſte dicebantur θιωργοὶ: Diis enim miniſtrabant. numerus autem ſeptenarius pedum non inſolens magis, quam pedes duo ulnarum ſeptem: ad ipſam magnitudinem pertinere poſſunt ſequentia & calcei illi πεντεβόειοι; nihil in eo, quod negotium mihi faceſſit: ſunt hæc ludicra, ut quiſque ſentit ſtatim. potes etiam ſcribere Θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θοραιοί. a θορεῖν fit θοραῖος: pedes igitur θοραιοὶ ſunt pedes θυροὶ, *impetuoſi*, qui ad ipſum θορεῖν videntur facti; & horum magnitudo etiam exprimitur calceis πεντεβοείοις ſutorumque numero denario: Eruditi videant: nihil, quod probabilius eſt, nunc ſuppetit mihi. ibid. Τὰ δὲ σύμβολα) Scholiaſtes *pag.* 90. perbene Τὰ δὲ σάμβαλα: Vide Suidam, Heſychium, alios.

PAG. 24. Ηράμαν &c.) Diſtinguendum eſt poſt τίθεν: nam ἄτι πάλαι πόκα a verbis ſequentibus pendent, quæ non adſcripſit Hephæſtion, unius Verſus rationem habens. Viri Eruditi vulgo vertunt male *amabam quidem ego te quondam:* Vide Sapphus fragmenta. ibid. Ερως) Scholiaſtes *p.* 90. Ερος: utrumque bonum eſt: Et hæc Sapphur

-phus esse putant; quo jure, non dicam, ubi Hephæstion silet. ibid. ὄρπετον) Vox Porto suspecta, cui arrideret magis ὄρπεον: cave, credas; sic mallem ego ἑρπετὸν: sed optimum est ὄρπετον & nihil mutandum: videbimus alias. ibid. Ἄτθις σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο) Vertunt *Atthis te autem aliquando mei tædebat.* quod Græca ferre non possunt: ἐγὼ σοὶ ἀπηχθόμην eo sensu amat Lingua præstantissima: Eruditi sciunt. vertendum videtur *Atthis vero mea tibi erat invisa.* Atthis Poëtæ vel Poëtriæ neglecta fuerat nescio cui: sic Sapphica non videtur χεῖρας: nam illa haud dubie locuta fuisset de se ipsa; nisi τὸ Ἄτθις hic significationem habeat secretiorem, & pars, qua mulier erat Sapphus, ita χαρίεντως dicta sit: Allegoriæ in his sæpe plures; perspicaciores videant. Erunt, qui ἀπήχθετο referent ad Ἔρως, & hæc ita Latio reddent, *Atthis, tibi vero propter me invisus erat* Amor; ut ἐμέθεν absolute scriptum esset pro ἐμέθεν ἕνεκα: sed id arridere non potest mihi, & sequentia etiam respuunt: nam si Atthis Amorem habuisset odio, animum ad Andromedam non applicuisset. Locus est obscurior, ut vulgo fragmenta esse solent. si in Ἄτθις Allegoria esset, venuste etiam legi posset Ἀτθίς: Nam sic Sapphica nequitia in his esset major: sed hoc incertum. ibid. ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτὶ.) Præcessit δὲ & hic proinde peccat: legendum forte ἐπὶ τ' vel ἐπὶ γ' Ἀνδρομέδαν: sic παραπληρωματικὸν habemus, quod rimam opplet; alias legi etiam potest ἐπὶ σ' Ἀνδρομέδαν: σ' ante Syllabam longam est σοὶ apud Poëtas aliquando: elige aut meliora prome. ibid. Καὶ ἐς ἐπ' ἰχαλαῖσι οἰκεῖς) Hæc efferenda videntur ἱερατικῶς. ibid. In Scholiis: οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τετραστύχαλοι) Vitium apertum: scribe τρισύλλαβοι.

Pag. 25. Κατὰ συζυγίαν διαιρούμενα) Aliæ Membranæ διαιρουμένου: quod non deterius est, sed paulo melius. ibid. οἱ Λεβάδειαν &c.) *qui Lebadiam* &c. sententia pendet. ibid. τούς τε Χορεύοντας καὶ τῷ Ἐπινίκιον) Ita edidimus pro τοὺς τε χορεύοντας & τῷ ἐπινικίοι: nam duorum Dramatum nomina sunt duo. in Editione Turnebi majusculæ passim neglectæ sunt, quas in hac nostra expressimus passim. ibid. Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ, ἢ Λοξίνῃς, Οἱ &c.) Hæc turpiter corrupta sunt: Longinus nihil ad hunc locum. videamus, quid possimus: Scholiastes *pag.* 93. ad hæc verba, ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα

δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον ϗ λογίαν. unde discimus primo, Epicharmum fabulam docuisse, quæ Λόγος dicebatur: sed quid λογίαν? an ipsum illud, quod in novo Fœdere significat? absit, absit; aliud requiritur haud dubie: scribendum suspicor Λόγον ϗ Λογιάν. fabula erat binominis & Λόγος vel Λόγιος dicebatur: nihil aptius aut frequentius: λογιοὶ a λόγῳ sunt diserti. hæc quisque capit & Longinum facessere jubent quam longissime: utrumque scilicet Dramatis nomen hic sua ætate invenit Scholiastes; quare legendum autumo οὗ ϗ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν Λόγῳ ϗ Λογίῳ. hactenus nihil videtur certius: sed quid præterea faciendum? Ον πρᾶτος εὑρηκέναι θ' ὁ Ἀριστόξενος Versus senarius est integer ex ipso Dramate Epicharmi; id quisque videt, qui aliquid in his videt: Et præcedentia igitur ex eodem loco petita sunt; sed quid erit Οἱ τοὺς ἰάμβους ϗ τὸν ἄριστον τρόπον? nec metrum nec sententia sibi constat. an forte legendum Οἶδα τοὺς ἰάμβους ϗ τὸν ἄελστον τρόπον? sic certe sententia est perspicua: & hoc sufficit forte, nec metrum curavit noster; alias scribendum Οἶδα τοὺς ἰάμβους τὸν ἄριστόν τε τρόπον. sic una Syllaba in principio desideratur & Versus est ἀκέφαλος: Eruditi judicent. quod reposuimus, non longe petitum est sane: nam π & ϗ centies permutantur, Λογίῳ autem mutato in Λογίνᾳ, quod reliquum est nobis promit quasi alterum οἶδα: non sunt hæc nimia. unum illud addendum: ὁ Ἀριστόξενος turpiter hiat in Versu integro: scribendum igitur ὡ 'ριστόξενος. ibid.

υ υυυ– –
Τίς ἀλαζονείαν) quid? an τίς ἀλαζον Proceleusmaticus est? avertant Musæ: nam secunda in voce secunda haud dubie producitur. scribe igitur, ut ipse Hephæstion scripserat, aut voluerat saltem scriptum,

υ υ – | υ υ – | – – | υ υ – | – – | – – | – – | –
Τίς ἀλα | ζονείας | πλεῖσται | παρέχει | τῶν ἀν | θρώπων; | τοῖ μάν | τεις.

Sic duos Anapæstos habemus in principio: nam ει corripitur a sequente vocali: addidimus autem signum interrogandi, quia sententia eo carere nequit.

Pag. 26. Τίνες αὖ πόντου — νέφος οὐράνιον.) Si ita distinguas, πόντου scriptum pro κατὰ πόντον, vel νέφος οὐράνιον pro κατὰ νέφος οὐράνιον. neutrum placet mihi: quare cum aliis distinguo post αὔρας, & νέφος οὐράνιον τόδ' ὁρῶμαι jungo: Vide ad calcem libelli.

ibid.

ibid. Ἶσα | ἁγιὰ ἁ | π' ἰυξεῖ | τῶν μέγα | τείχων.

An hæc Trimetrum Anapæsticum constituunt, & quidem καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ut Scholiastes *pag*. 91. apertius scribit? profecto ineptierunt strenue, qui ita hæc ediderunt primi. Dicam, quod verum est: scribendum

Ἰσία | ἁγιὰ | ἀπ' ἐῦ | ξείνων | μεσάτοι | χων.

hæc Trimetrum Anapæsticum exhibent καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. Ἰσία ἁγιὰ est *Vesta pura:* Jonum ἰσίη notissimum est; hic ἰσία habes alio Idiomate: Εσία non indigemus: illud nomen secundam corripit, quando pro ipsa Dea sumitur; ideo ἰυξείνων mutavimus in ἰΰξείνων: si secundam produceret, ut solet vulgo, quando *ædes* denotat, Versiculum retento εὐξείνων ita constituerem

Ἰσί | α ἁγ | ιὰ ἀπ' εὐ | ξείνων | μεσάτοι | χων.

Videndum, an exempla forte reperiantur. μεσάτοιχα idem, quod μεσότοιχα, sicuti μεσάδοιον idem quod μεσόδοιον, & alia gemella, quæ nunc convasare nolo. ibid. καὶ κόρκορος) Alii κόρχορος, ut Eruditi sciunt; χ & κ permutantur centies: Suidæ κέρκυρος longe ineptissimum est: V. eum in V. ibid. Ἡμῖν δ' Ἰθάκη) cui bono ȝ, quod mox sequitur loco suo? fallor, aut inducendum est.

PAG. 27. γίνεται γὰρ ἑκάστου —— τετράμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν.) Scribe δίμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Metrum Anapæsticum κατὰ διποδίαν progreditur: nihil certius. & sic etiam Scholiastes *p*. 29. ibid. Ὥσπερ ȝ ἐν τῷ δακτυλικῷ &c.) Distinctio male habet: scribe ὥσπερ ȝ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἐστί τι λογαοιδικὸν, οὕτω καὶ τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ &c. ibid. δίχα τοῦδ' ἀείδειν.) Bentleius in fragmentis δίχα τοῦδ' ἀείδειν pro δίχα τοῦδ': non possum adsentiri, quia θεὸς hic adest casu primo. si scriptum esset ἀγέτω θεὸν, aliud dicerem: attende modo; nihil apertius est hercule! θεὸς ἀγέτω igitur adjuncta habuit ea, sine quibus canere non poterat ille. Verba præcedentia non habemus aut habere possumus: tu cave mutes, quæ appositissima esse possunt.

Pag. 28. In Contextu: Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν) Majuſcula hic male moratur: nam ἀστερίαν haud dubie Epithetum eſt; & ſic recte etiam Bentleius. quod de Poëmatio Callimacheo & Proſerpinæ raptu addit Vir Eruditus, plane incertum eſt. ibid. In Scholiis: Χαίρετε δαίμονες) — εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν &c.) inepta lectio: ſcribe tranſpoſitis vocibus, εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν τοὺς ἀναπαίστους τοῖς δακτύλοις, οὐ &c. nihil apertius. ibid. Καὶ Λογγῖνος) Τοῦτο τινὲς μὲν, ὡς στίχον μετρῶσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ &c.) Omnia intellige ab Οἱ τοὺς ἰάμβους ad καὶ τοῦτο uſque: Et hi verum perhibebant, quanquam lectionem ſequebantur corruptam. Alii, qui propter Ariſtoxeni memoriam hæc adſcripta putabant ex Longino, ineptiebant maſcule. Vidimus jam, & alter ille Scholiaſtes haud dubie antiquior; niſi recentior quoque libros nactus fuerit ſynceriores. τοῦτο hic ſcriptum pro ταῦτα & στίχον pro στίχους: id quiſque videt, & verba aperte deſiderant. De eo dubito, an ſatis integrum ſit τινὲς δὲ λέγουσι εἰλῆφθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγου: nam ſenſus eſt perquam ambiguus, quia illa ſemper Ariſtoxeni memoriam continent, ſive ſoluta, ſive ligata ſint. quod verbis deeſt, interpretando ſupplevimus, fateor; ſed neſcio, an id ſatis tutum ſit: quare ne quid diſſimulem, ſcripſerim lubens vel — εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγου ἐκ Λογγίνου. vel — εἰς μνήμην τῶν Ἀριστοξένου λόγων παρὰ Λογγίνου. ſic nota adeſt, qua opiniones diverſæ diſcriminari poſſunt & diſcriminari etiam debent. ibid. ὀνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέχετο) Impersonale eſt παρέχετο hoc loco, ut cum Grammaticis ita loquar: quod ego non improbo, ſed durius certe eſt. an ipſe Scholiaſtes forſitan ſcripſerat, ὅπως τὸ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτῷ, ὀνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέχετο &c? ſic τὸ καταχρήσασθαι caſus primus eſt, & recte παρέχετο, ut vides, cum eo connectitur. illud τὸ μέτρον ante παρέχετο rectius etiam abeſſet, quia præceſſit jam τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον: ſed in Scholiis ſumus, in quibus ſingula non ſunt nimis rigide examinanda. ibid. Καὶ ἰάμβῳ) Καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος &c.) ex corrupta lectione, quam ſupra habuimus in contextu, ad Longini memoriam facilius acceſſit homo. ibid. Ἴαμβος εὑρίσκεται καὶ οἱ ἄλλοι) Quid οἱ ἄλλοι? verba in mendo cubant: legendum vel καὶ οἱ ἀνάπαιστοι, vel καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπαιστοι: probant ſequentia.

Pag. 29.

PAG. 29. In Scholiis: ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) Hæc ego non intelligo, ubi præter Jambum ſyllabam modo commemorat unam: ſcripſit Scholiaſtes, ſi quid video, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. quinque pedes cum una ſyllaba numeravit ille, non quinque

∪ ∪ –

ſolos, ut Hephæſtion. ibid. In Contextu: δὶ τροφάς) ſcribe

– ∪ –

δὶ τροφαί: de καταληκτικῇ δακτυλικῇ & κρητικῇ hic agitur. ibid. Οὐκ ἔτος) Legendum Οὐκ ἐτὸς, ut Alii jam monuerunt: *non fruſtra.*

PAG. 30. Φλῶσιν) *Comminuunt*, *attenuant*, *vorant.* ibid. δρῶσαι, λαμβανόμεσθ᾽) Recte delent Comma poſt δρῶσαι: nam hæc arcte cohærent. ibid. Πάντα φέρουσα λαμπρὰ) Verſus Catalecticus poſt Acatalectum: & ſic etiam in exemplo ex Ariſtophane adducto. fors illa Metri diverſitas gratias habuit ſuas; Miror tamen, Hephæſtionem de duobus Jambis in loco ſecundo verba facientem, hæc ipſa, non alia adduxiſſe: an forte Verſus ſunt mutili, & in hoc legendum Πάντα φέρουσα λαμπρὰ σοί, in illo autem Κοὐχὶ λέληθ᾽ ἐμαυτὸν ἄν? Alii videant: ego nihil affirmo: in poſteriori ἂν δυνηθεὶν elegans foret; id certum ſatis ac perſpicuum. ibid. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖον τ᾽ ἰδὼν) Ad calcem libelli emendant Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τὸ δρῶν: acute quidem, ſed dubito, an vere; de Οἶδα μὲν non loquor, id enim aſpernabitur nemo, ſed de τὸ δρῶν: nam vulgata, ut mihi videtur, eatenus ſe recte habet, ſive Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τ᾽ ἰδὼν, ſive Οἶδα μὲν, ἀρχαῖον τ᾽ ἰδὼν adhibita diſtinctione legas: hoc quiſque videt, niſi fallor. fors ita corrigentibus diſplicuit particula τε; ſed præter Metrum ipſa ſententia ejus deſiderio teneri potuit: quare ego nihil idcirco mutare auſim. qui ſuſpicionem probant, vertere debebunt *ſcio quidem ineptum & ſtultum quid me feciſſe.* antiqua pro ſtultis habentur ſæpe apud Græcos, ut ſatis notum eſt: Et hoc appoſitum quidem eſt per ſe, ſed cum verbis ſequentibus convenit minus, quam Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τ᾽ ἰδὼν: eo enim retento nitidius certe eſt λέληθε; taceo, quod ἰδὼν Jambum exhibeat certum, τὸ δρῶν vero ambiguum: quare mihi ſane vulgatum illud arridet magis. ibid. τὸν Βάκχον) Aliæ Membranæ Βράγχον: quæ veriſſima lectio eſt. Vide Bentleium ad Callimachi fragmenta.

Pag. 31. In Contextu: φέρω πρὸς ἡμᾶς) Legendum φέρω πρὸς ὑμᾶς: & ſic Salmaſius citat ad Alas Simmiæ. ibid. ἦρα τίνων) Vide Salmaſium: mihi τίνω fere arridet magis propter Euphoniam. ibid. Λεύσσετε) Scribendum Λεῦσσέ μοι, & mox ἱδρώσαισα pro ἱδρώσασα: nihil notius in hac literarum luce. ibid. In Scholiis: Τὸ χοριαμβικὸν) — ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον.) Non recte diſtinguitur: nam, ut nihil aliud dicam, Cretici uſum frequentem improbavit Hephæſtion. diſtingue igitur, ut Scholiaſtes auctori non ſit adverſus, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμακρον συνεχέστερον. Creticus, qui Amphimacer dicitur *frequentius*. ibid. Ἐπίμικτον) — ἐπίμικτα δὲ, καθὸ καθ' ἑαυτὸν &c.) Rectius legeretur ἐπίμικτον δὲ, καθὸ &c. alterum ἐπίμικτα recte præcedit.

Pag. 32. In Scholiis: αὐτίκα γὰρ τὸ, Ἰσοπόνοι μείρακες, ἔστι χοριαμβικὸς &c.) Verborum Syntaxis requirit fere αὐτίκα γὰρ τὸ, Ἰσοπόνοι &c. ibid. ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος &c.) Hæc non cohærent cum præcedentibus: interſeras ex Hephæſtione διὰ τὴν ἀδιάφορον; ad quæ recte notavit ille ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα — βραχεῖα ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλεῖδα. ibid. ὁ γὰρ δάκτυλος περὶ &c.) Hæc ſuperioribus etiam male agglutinata ſunt: repete ex contextu τὸν δάκτυλον: id enim Scholiaſtes eludicavit hiſce, ὁ γὰρ δάκτυλος περὶ τὴν &c. Et hæc obſervatiuncula certe illepida non eſt; nam Dactylus ſi ſyllaba longa accedat, Choriambus eſt purus putus. ſcribendum tamen, ut Scholiaſtes dicat, quod voluit, ὁ γὰρ δάκτυλος παρὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν &c. *præter ultimam longam.* ibid. Οὐδὲ λεόντων) τὸ οὐδὲ &c.) Diſtinctius ſcriberetur Οὐδὲ λεόντων) τὸ, δὲ προφαὶ, ἀμφίμακρός ἐστιν αὐτῇ δακτύλου δηλονότι. & ſic etiam nos. ibid. Λευκωλένου) Ὁμοίως καὶ τὸ λευκωλένου &c.) Et hic malim Ὁμοίως καὶ τὸ, ωλένου, ἀμφίμακρος &c. ibid. Γυναῖκες) πρῶτος, χορίαμβος, καὶ ὁ &c.) Hoc falſum: ſed Scholiaſtes ſcripſit πρῶτος, ἴαμβος, καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος, ἐνδίων &c. unam vocem γυναῖκες metitur: niſi velis καὶ ὁ τελευταῖος, δίιαμβος, ἐνδίων μιᾷ συλλαβῇ &c. ut integer Verſiculus menſuretur: Et hoc non deterius certe. ibid. γίνεται δὲ τῆς ἀναπίτνομαι λέξεως τὸ πίτνομαι, τρίβραχυς &c.) πίτνομαι non eſt Tribrachys, ſed Anapæſtus; ſi μαι autem reſolvatur in duas breves, Proceleuſmaticus exibit pro Anapæſto; hoc certum: quare Scholiaſtes ſcripſit manu ſua γίνεται

δὲ

ἐν τῆς ἀναπίτομαι λέξιας τὸ ἔρμαι, τρίβραχυς, τῆς &c. ibid. ἐκ τῶ δὴ, πρὸς ὄλυμπον, τῶ χοριάμβυ) Hoc etiam minus exafciatum eft: Lege ἐκ τῶ, δὴ πρὸς ὄλυμπ, τῶ χοριάμβυ &c. ftatim poft, ὄλυμπον fimiliter mutandum in ὄλυμπ, ut Jambus adfit palam. Dimenfionum exempla fubjecta a feiolis profecta funt: ut μαι refolvatur in duas breves, non fufficit, quod brevium figna fuperfcribantur, fed neceffe, ut pro una fyllaba longa duæ adfint breves; exempli gratia, ἀναπιτόμιθα longam refolvit in difyllabum breve: & fic fimiliter in δὴ; quod fignis appofitis non poteft refolvi in duas breves, fed commutandum cum duabus aliis brevibus: hoc quifque fentit ftatim, & demonftrat Paradigmatis iftius ineptias. nihil aliud voluit Scholiaftes, quam hoc unum: συζυγίας Jambicæ & Choriambicæ λύσις eft eadem: fi prima producta Dijambi refolvatur in duas breves, ftatim emergit Tribrachys cum Jambo; fi prima producta Choriambi, idem Tribrachys cum Jambo etiam emergit ftatim; hinc λύσιως certa apparet communio: fume Choriambum - ∪ ∪ -, eumque ita refolve ∪ ∪ ∪ ∪ -, vel unum Choriambum habebis refolutum, vel duos Jambos, quorum refolutus eft unus; & fic fyllabarum menfura & Metro Jambico & Metro Choriambico infervire poteft: fentifne? ibid. Φίλικος) Ita legendum: Vide Salmafium ad Simmiæ Παίγνια & Voffium in libro de Poëtis Græcis: in aliis Membranis etiam male hic Φιλίσκος. pro Διονυσιάδης, qui fequitur, cædem illæ Σωσιφάνης; & has fecutus eft alius Scholiaftes *pag.* 93. de Pleiade multi multa; non funt hæc hujus loci.

PAG. 33. Τὸ ἐγχώριον) Verficulus turpiter hiat: in aliis Membranis τὸ ἐγχώριον: recte, fi λόγον aut fimile quid adfuerit: nam de perfona accipi nequit; quia verbum fic conftrui folet cum cafu patrio: pueri fciunt. & hoc verum forte; alias τὸ δ' ἐγχώριον vel τὸ γ' ἐγχώριον legendum: nam hiatus fane eft indecorus; hoc certum, alia incerta. ibid. Κύπριδος θάλος ἄλσεσι) Ad calcem Libelli corrigunt ἄλσει: non improbo: nam Glyconius poft Antifpaftum amat Dijambum; nec tamen pedem etiam domefticum odit: quare ego nihil potius muto. Adonis autem intelligitur hic & punctum poft πολυλακοκτόνῳ delendum. ibid. Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμηίτας) Quid hoc? ad finem Enchiridii pro conjectura adfertur θυμηίτας: fed quid etiam illud? an ita fcriptum pro θυμίατας vel θυμιήτας? fallor, aut ea fuit

Q 2 mens

mens Correctoris, ſed quis lubens illud admittat? Neſcio, an mihi faventior erit Diva Critica, dicam tamen, quid ſuſpicer: θυμίζω verbum eſt ſatis notum; pro eo θυμαίζω vel θυμηΐζω dixiſſe videtur Anonymus; qui de κνίσῃ proinde non cogitavit, ſed de re plane alia: legendum conjicio Καὶ κνίδῃ τινὰ θυμηΐσας, & *urtica aliquem cadens.* ſic nihil aptius aut perſpicuum magis. fors etiam κνίζῃ pro κνίδῃ placuit Poëtæ, ut ipſe dederit καὶ κνίζῃ: Analogia Linguæ id certe non reſpuit; ſed Eruditi judicent. ibid. βαδάκχα γάλλων) *Gallorum Chorage:* Vide Heſychium, Suidam, Alios. ibid. Πᾶν Πελασγικὸν) Illud πᾶν non poteſt pendere ab ἐμβατεύων: nam ſic ineptum eſſet. ſequebantur igitur alia, cum quibus apte cohærere poterat: totum Argos Pelasgicum, ſimulac intraveris, lætitia afficis & exultare facis tibi; hoc aut ſimile quid dixerint Græca: Et ſic punctum poſt γάλλων etiam appoſitiſſimum eſt.

PAG. 34. εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ διπυλάδου χείμαζε) Varia lectio eſt τοῦ πεπλασυλάβου, quæ ad ipſos Garamantas ableganda. ibid. Χάριτες Κρόνω) an Κρόνω ſcriptum pro Κρόνου Dorice? ſit ita: ſed quid Κρόνου Χάριτες? neſcio, & alios rogo, ut id explanent mihi. ad calcem Libelli correctum χρόνῳ: hoc verum fortaſſe; *ſinu te exceperunt puræ Charites tandem.* Alias Κρόνῳ etiam legi poſſet in caſu tertio: quod fecerant Charites, non invitæ fecerant in gratiam Croni; noſti uſum dativi, ut loquuntur. ibid. Καθεθνάσκε) inepta & falſa lectio: nam Antiſpaſticum καθαρὸν hic nobis promittit Hephæſtion; ſcis autem, κατεθνάσκε Antiſpaſtum non eſſe bonum. ſcribendum opinor καθθνάσκε: augmentum, quod vocant, omittitur; *moriebatur.*

υ υ _ _ υ υ υ υ _ υ

ibid. Κυθέρει' ἀβρὸς) Scribe Κυθέρει' ἀβρὸς: Et hic exemplum habemus, quo pes primus Antiſpaſti reſolvitur in Tribrachyn; Vide *pag. præced.* ubi ea de re Hephæſtion. ibid. τί κα θεῦμες?) Quid hoc? an θεῦμες a θέω deducitur, & pro θέομες ſcriptum θεῦμες? ita videtur: Et tamen ſuſpecta eſt forma vocis. an igitur Dorice ſcribendum θεῦμες, quod ipſum θέομες exprimat? hoc placet hercule mihi: *quid currimus?* ibid. καλιεύκεσθε χιτῶνας) *inhibeatis tunicas*; *detineatis tunicas:* notum eſt καλιεύκειν & κατερύκεσθαι. ſed quid illud *inhibere* vel *detinere tunicas* hoc loco? id ſero dicam tibi: fallor, aut aliud adfuit,

fuit, antequam hoc ita finxerant Amanuenses. scis, quid suspicer? legendum puto κατερείκεσθε χιτῶνας, *scindite tunicas*, *discerpite tunicas:* ἐρείκειν & κατερείκειν nemo, cui Lingua facta est paulo familiarior, ignorat eo sensu. Et hoc appositissimum foret hic: *plangite puellæ vestesque discerpite.* ibid. ἐξίτιον κάδδον) Versus requirit κάδον: nam secunda Syzygia in his est Jambica. si Athenæo credamus, Anacreontis est fragmentum, quod Barnesius in sua Editione contra ipsum Hephæstionem dispescit in sex Versus Glyconios: nonne exemplo pessimo? ibid. τῇ φίλῃ,) Comma post φίλῃ peccat hic: nam τῇ φίλῃ παιδὶ ἀοζῇ haud dubie cohæret. ibid. καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον) Quale posuerat primo: referendum hoc ad superius illud τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι τὸ τοιοῦτον. Moneo, ne male accipias. ibid. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου) Subaudiendum est ᾠδῆς, *in Oda libri septimi.* ut vides, numerus Odæ omittitur: & hunc adscripsit forte Hephæstion, sed male neglexerunt Hephæstionis Scribæ: commode profecto legi posset hic, ἐπὶ τῆς ς τοῦ ἑβδόμου, in *sexta Oda libri septimi.* ita peccatum millies: nihil tamen affirmo.

Pag. 35. In Contextu: Τὸν συγὸν) Sententia in his est nulla, quia Noster Metrum curabat unice. ibid. Κρονίδα βασιλῆος) Jovis, qui Croni filius & βασιλεὺς per excellentiam: Αἶαν est casus vocandi nec sententia hic etiam constat sibi. ibid. τὸν ἄριστον πόδ᾽ Ἀχιλλέα) hoc non est ἄριστον πόδα, sed ἄριστον πόδε: numerus dualis & Metro & sententiæ convenientissimus est; hoc vident omnes. Et quid igitur sentiendum de ἀριστόποδ᾽ Ἀχιλλέα, quod ad calcem Libelli pro correctione adfertur? ineptum est & Versui colaphum impingit. Aliter Æmylius Portus, ut notum: Ego nihil muto, ubi necessitas mutandi est nulla. ibid. In Scholiis: ἢ παίωνα β, ἢ διτρόχαιον) Scribe ἢ παίωνα γ, ἢ διτρόχαιον. sic opportune habes τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα: nam Antispastus Jambum, Epitritus tertius Spondæum, Pæon tertius Pyrrichium, Ditrochæus autem ipsum Trochæum exhibet: nihil aptius hic. dein Antispastus etiam odit Pæonem secundum cumque facessere jubet longe. ibid. τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικὰς) Ita Scholiastes pro Hephæstionis ἀντισπαστικὰς καθαρὰς, quæ nimis longe profecto distant: quare vix dubito, quin ab Amanuensi-

bus male habitus sit: erraſſe enim non potuit in re adeo aperta. ibid. ὅτι δὲ καταληκτικὸν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς &c.) Hæc inepta etiam ſunt: de Catalectico nihil Hephæſtion; dein pes poſt Syzygiam Jambicam nihil ad καταλήξιν. ſcis, quid ſuſpicer? Τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἰσομέτρην ex contextu petita ſunt, iiſque adſcripſit Grammaticus, συζυγίαν περιπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τέσσαρας τῶν δισυλλάβων χήματα, ne dubium ſupereſſe poſſet ullum; hæc autem cum in ſolidum ab imperitis Compilatoribus tribuerentur Scholiaſtæ, illud ὅτι δὲ καταληκτικὸν, inter ea & verba præcedentia interpoſitum eſt, ut ſic ſcilicet apte cohærerent & ſonum ſaltem redderent congruum; attende: nihil probabilius. ibid. τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ ἐστὶ.) Hæc cum præcedentibus male cohærent: ſi ex contextu repetas κατὰ τὸν πρότερον πόδα, perbene illis adſcripſeris τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ εἰσὶ. In pede Tetraſyllabo ſunt duo pedes Diſyllabi: hoc apertius monuit Scholiaſtes, quia de primo pede aliter locutus fuerat paulo ante in principio. Quæ ſequuntur, κῶλα δὲ ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς, alio etiam pertinent: præfige illis ex contextu πενθημιμερὲς μὲν, & ſcribe κῶλα ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς. ſic nihil convenientius: ut πενθημιμερὲς emergat, pedes Tetraſyllabi ſunt reſolvendi in Diſyllabos; hoc quiſque ſentit. Sed quid tamen? an his omnibus ita ſcriptis, τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ ἐστὶ κῶλα ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς. præmittendum forte ipſum illud πενθημιμερὲς? ſane hoc verum eſſe poteſt, & ἐστὶ nobis commonſtrat quaſi. ibid. Ἐκ Κοριάννης) Scribe potius Ἐκ Κοριάννους: titulus eſt Dramatis Pherecratei ſatis celebris. ibid. τὴν τίναν) Lege τὴν λειφαυτέναν: Alias ineptit Grammaticus. ibid. Ἠλθες) — τὸ μὲν καταληκτικόν· τὸ δὲ ἀκατάληκτον.) Hæc ſunt ipſa verba Hephæſtionis; repone autem, ut apertius ea de re conſtet, πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ &c. ibid. Κόλπῳ σ') Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτον) Imo ἀκατάληκτον: Et ſic ſcribendum. ibid. ἔτι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς, τέτρετρος ἐπίτριτος &c.) Illud τέτρετρος ἐπίτριτος cum ſuis Comitibus plane alienum eſt ab illis, quæ præcedunt: præfige ex contextu Κατέπληκεσθε; nam talis eſt verſus iſte.

PAG. 36. In Scholiis: εἶτα πάλιν ἐστὶ τῶν Οἴνου, τέτρετρος &c.) Hoc falſum & corruptum: lege εἶτα πάλιν ἐστὶ τῶν Οἴνου, τέταρτος ἐπίτριτος,

εἰς

οἷς δiίαμβος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή. nihil apertius: Epitritus quartus & Antiſpaſtus ſæpe ſunt Synonyma; *pag. præced.* habuimus ἔτι δὲ ὁ πρῶτος πὺς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος: id imperitus ignorans Scholiolum corrupit & pro διίαμβος propter adjunctum πάλιν ſcripſit ἀντίσπαστος. ibid. Νύμφαις) ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς ὄσης) Mallem, ſcripſiſſet homo, ut ſcripſit forſitan, τῆς τελευταίας συζυγίας ἰαμβικῆς ὄσης. nam una ſyllaba poſtrema non eſt Jambica, ſed tota Dipodia: imo hoc verum & neceſſarium. ibid. Τὸν συγγὸν) — εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μία συλλαβή) Hæc mutila ſunt: ſcribe — τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι, καὶ μία συλλαβή. ibid. Αχιλλία) ἐξ ὁλοκλήρου τὸ Αχιλλία &c.) Ita Hephæſtion perbene, & cum Hephæſtione Scholiaſtes: Alii vocem contrahentes errabant lepide.

ibid. in Contextu: ἑφθημιμερῆ μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο. Αδ᾽ Αρτεμις &c.) Quid? an hoc ἑφθημιμερὲς eſt? cave, credas: nam in eo ſex pedes ſimplices ſunt cum duabus ſyllabis, non tres pedes ſimplices cum una ſyllaba; Vide *pag.* 33. Apage, apage ineptias: qui hæc ita conſtituerunt primi, invitis Muſis nati fuerunt die Ægyptiaco. dicam tribus verbis, quod omnes probabunt ſtatim: male conjuncta ſunt, quæ accurate debuiſſent ſeparari; tu ſcribe iterum disjunctim

Αδ᾽ Αρτεμις ὦ κόραι,
Φεύγοισα τὸν Αλφεόν.

Sic duos Verſiculos habemus Ephthemimeres: nam pedes duplices ad ſimplices redigendi ſunt. & hos unus Scholiaſtes, niſi fallor, etiam recte diſtinxit: nam ſi pedes ſimplices ſumas, perbene ſcripſit ad hunc ipſum locum, Τὸ ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν. nota illud συλλαβήν; nam ſic diviſos Verſiculos tibi notare potes una: non ſyllaba, ſed ſyllabæ, ut jam monuimus, ſunt in conjuncto & gemino; nihil apertius. ne dubites igitur; quanquam nulla ne minima certe ſupereſt dubitandi ratio, ſi cum his jungas *pag.* 13. ubi ipſe Hephæſtion Verſiculum primum adducit pro Anapæſtico Monometro Hypercatalecto, quia Ionicus Ephthemimeres ejus indolis eſt, ut Anapæſtice etiam metiri poſſit: ſciunt periti talia in his eſſe plura, de quibus nos forte alias. ibid. καὶ δίμετροι ἀκατάληκτοι — Τίς

τὰν

τὰν ὑδρίαν &c.) Quid iterum audio? an Verſus hic Dimeter Acatalectus? Mirum, ſi ita ſit, quod Praxillea, longe breviora, mox dicantur Trimetra Brachycatalecta; mirum, quod ſequentia omnia ſic nobis commemorentur, ut Trimetra & Tetrametra. ſed quid mirari neceſſe? cæcutientes Scribæ aut ineptientes Grammatici hic iterum dederunt nobis, quod nunquam pro ſuo agnoviſſet Hephæſtion: ſcribe miſſis nugis, quas ſibi habeant earum parentes,

A. Τίς τὰν ὑδρίαν ὑμῶν
Ἐψόφησ'; B. ἐγὼ πίνων.

nunc Dimetra Acatalecta conſpicimus & ſequentia recte ad Trimetra & Tetrametra aſcendunt: hoc pueri vident, ſi digitos modo conſulant. ἐψόφησ' ἐ Ditrochæus eſt, quem amat Jonicus & aliquando admittit in locum ſuum. Scholiaſtes verborum ſententiam diſtinguendo perbene explicuit, ſed Verſiculos ſeparandos etiam peſſime conjunxit: fallor, aut alius fuit hic a præcedenti, qui Ephthemimera recte diſtinxerat. ibid. ὡς περὶ βωμὸν) *ut circa aram.* ſententia pendet, ut vides.

PAG. 37. Τριβωλέτηρ'. ὦ τῶ &c.) Quid eſt illud τριβωλέτηρ'? ignoro: dein prima in voce illa corripitur, ſi a τρίβων & τρίβω veniat: quare Metrum etiam minus aptum eſt, nec Jonicum habebimus, quem nobis promittit Hephæſtion. mihi hic aqua hæret: an forte legendum Τρίψων ἔτηρ'. ὦ τῶ Ἀρκάδισσι λώβα? Eruditi videant: hoc verum eſſe poteſt. ibid. Ἥρων ποτὲ φασὶ, Δία &c.) Verſus non eſt ſanus: nam φασὶ Δία eſt Pæon primus, qui menſuræ Jonicæ hic non ſatisfacit. ſcribe Ἥρων ποτὲ φασὶν, Δία τὸν τερπικέραυνον. & ſic etiam Scholiaſtes, qui Jonicos tres hic repperit cum Trochæo uno. ibid. τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίνω) Eſt nomen proprium puellæ: & ſic ſibilus male videtur omiſſus in fine, legendumque, niſi fallor, Γυρινοῦς; noſti indolem nominum fæmineorum: Γυρινὼ, Γυρινοῦς, ut Σαπφὼ, Σαπφοῦς. Sed aliud adhuc opportune ſe offert mihi, quod longe melius & longe etiam blandius: Infra *pag.* 76. Verſiculus hic ita adducitur, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς γυρίνω: id abſque dubio veriſſimum, ſi recte intelligatur; dicam igitur: γυρῖνοι ſunt οἱ μικροὶ βάτραχοι, ut omnes ſciunt ex celeberrimo Verſu Arateo, Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων: hoc appellativum pro nomine fuit Græcis &

puellæ

puellæ datum eſt huic; *Ranula:* quid ais? nonne appoſitiſſimum hoc & blandum? de eo hercule dubitabit nemo: lege igitur cum Scholiaſta τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω, quod ipſum Γυρίνου valet: id autem Amphibrachys hoc loco eſt; quia Ditrochæus Verſum Jonicum claudit: Editores peſſime. Ibid. Ἀσπαροτέρας, οὐδ' &c.) Hæc miſere corrupta ſunt: ad calcem Libri emendatum Ἀσπαροτέρας, οὐδ' ἄρ' ἐπώρας σέθεν τυχοῖσαν. in quo ſententia eſt nulla, & Metrum etiam peſſime temeratur: nam, ut omnes & ſinguli vident, ſic Verſus numeros non habet ſuos. Tutius forſitan ſit hæc pede timido tranſilire: Vide tamen, quid mihi pauliſper moranti in mentem venerit: legendum forte Ἄτα ποτ' ἐρατῶ, δάμασ' ὠραῖα σέθεν τυχοῖσαν, *pulcherrima Mnaſidice, molliculæ Gyrini faſtidium ſubegit tempeſtive aſſecutam te.* ἄτη, *faſtidium* eſt: & hoc dupliciter accipi poteſt hic. nam aut faſtidium intelligit, quo Gyrinus laborabat contra Sapphum, aut faſtidium, quo ipſa Sappho laborabat contra Gyrinum. ποτ' ἐρατῶ cum Γυρίνω cohæret: iſta autem ἄτα ſubegerat Lesbiam τυχοῖσαν Μνασιδίκης, id eſt, effecerat, ut ſtatim ſubacta fuerit amore Mnaſidices, in quam forte fortuna inciderat; Mnaſidicam, quamvis pulcherrimam, non ſtatim adamaſſet Sappho, niſi faſtidium illud acceſſiſſet: nam eo ſubacta fuerat ilico & ad amorem Mnaſidicæ pellecta. Non ignota res eſt, & tale faſtidium ſæpe amoris novi maximus eſt aculeus: ſic δάμασι ἄτα elegans eſt & ſenſum habet non protritum. ὠραῖα pro adverbio adhibetur more ſolenni; cum maximum erat illud faſtidium, in Mnaſidicen *opportune* inciderat. Attende: fors veriſſima eſt hæc mea ſuſpicio. Scholiaſtes ad Verſum hunc, Τὸ ἀσπαροτέρας, δεύτερος παίων. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μή με ἄσαις, ἀμηδοκίαισιν. Ex quibus apparet liquido, hominem ſua ætate hic inveniſſe ἄτα, aut aliquid ab iſto caſu deductum: nam cæteroquin fruſtra illud Μή με ἄσαις adduxiſſet. Et hoc mihi conjectanti favet certe. ibid. παρατηρεῖν δὲ χρὴ — ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς τριμέτροις) Ex ὥσπερ καὶ collegit Scholiaſtes primam in Ἄτα corripi, & poſt exemplum illud in Verſu Tetrametro, aliud mox adſcriptum eſſe in Verſu Trimetro: perite ac provide. ibid. μάπισαι) Quid hoc? in aliis Membranis pro eo exaratum erat μάτοισαι. Neutrum probo & vitium ſubeſt leve: ſcribe meo periculo μαθοῦσαι. pro μαθοῦσα etiam in

ufu erat *ματιῶν*: inde infinitum illud *ματιύεσθαι*, quod nunc omnibus fe commendat ftatim. *ματίσαι*, quod apud Hefychium eft, non conveniret, quia a *μαλίζω* venit & mediam habet brevem.

Pag. 38. In Contextu: *Δέδυκε μὲν* &c.) Cur ab Jonicis Tetrametris ad Dimetros recurrit Hephæftion? id ego hercle non dicam tibi: nam alia nos exfpectare jubent verba fuperiora; Vide modo illa *καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφέρως συνέθεσαν*, quæ aperte oftendunt, fequentia Tetrametris Acatalectis deftinata effe. fallor, aut Amanuenfes hic iterum egerunt, quod folent: ex quatuor Verficulis Dimetris faciendi funt duo Verfus Tetrametri; fic fcopo Hephæftionis fit fatis, & fingula exhibentur ordine fuo: *Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ* Verfus eft unus; ex fequentibus compofitus eft alter: pro *ἔρχεθ'* autem legendum *ἔρχεθ'*, ut in fragmentis Sapphicis jam legitur vulgo: fic Epitritum fecundum habemus opportune pro Difpondæo, qui in Verfu Jonico male moratur propter nimiam longitudinem fuam. *καὶ πλειάδες* in Verfu primo etiam fordet; quia Jambum exhibet Heptafemum. lege igitur *καὶ πληϊάδες, μέσαι δὲ*: fic commode habebis Jonicum cum Ditrochæo Hexafemo vel Heptafemo, & nihil erit emaculatius: *πληϊάδες* pro *πλειάδες* eft apud Homerum & Hefychium; hoc fciant tyrones. In Editione Turnebi poft *μέσαι δὲ* male comparet punctum. ibid. In Scholiis: *Οἱ μολοσσοὶ*) — *ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον* &c.) rectius legeretur *ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον* &c. nam id exigit, *εἶναι γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς*, quod fequitur: attende modo.

ibid. *Ἀναπαίστου*) — *καὶ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν*) fcribe potius puncto poft *μακρᾶς* collocato, *καὶ πυρρίχιος*) *ἐκ δύο βραχειῶν*: fic in ipfo contextu eft. ibid. *Τοῦ δὲ τροχαϊκοῦ λελυμένου* &c.) Repete iterum ex contextu *ἢ τὴν ἐκ τριβράχεος καὶ τροχαίου*, & illis adfcribe ifta, *τοῦ τροχαϊκοῦ λελυμένου γίνεται ὁ τρίβραχυς· συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ*. a Compilatoribus profectum eft δὲ. ibid. *τῶν γὰρ δύο μακρῶν* &c.) Hæc male etiam cum præcedentibus copulantur: præfigendum ex contextu *ἢ τὴν ἐξ ἓξ βραχειῶν*. ibid. *Ἀσταφίδας*) *Τὸ ἀσταφοτέρας δεύτερος παίων*) Scholiaftes aliter legit: hoc certum & dubii expers. Quid autem eft fequens *Μή με ἄσαις, ἀμηδοκιάσειν*? id ego una cum ignariffimis fcio: Vifne fufpicionem? Illud Sapphicum forte adduxit

Gram.

Grammaticus Μή μ' ἄπαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα, ideoque ſcribendum, ut ille in ſuis reppererat, Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι: plura ſuo loco; ἄσαισι etiam prætulit Voſſius ad Catullum ex Aliis. ibid. Παραλαμβάνουσι) Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν &c.) Hæc collocata non ſunt ſuis locis: ſcribe, ut recte intelligantur, Ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς) τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχυνόντες. Ἔσθ' ὅτε τὰς ἐπιτρίτους τροχαϊκὰς) τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὃ — ὡς εἶδος τοῦ τροχαίου. Quibus dein ſubjicitur paulo generalius, ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας — ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς συνείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν &c. nunc quidem Verſus Jonicus Pæonem ſecundum & Epitritum ſecundum habet, nunc vero Jonicos & Trochaïcos puros; ita variat Metrum: ὅπου μὲν, ὅπου cohærent hic & faciem ſibi obvertunt: ὅπου μὲν, ὅπου δὲ nitidius fuiſſet; ſed in Scholiis nitere non ſolent omnia.

Pag. 39. Ἐκατὸν) Recte corrigunt Ἔκατον mutato accentu. Nam Apollo intelligitur haud dubie: ita Homerus ſæpe, ut nemo neſcit. poſt υἱὸν inducendum eſt comma: *Apollinem quidem Jovis filium hæc Musæ cum peplis ſuis croceis*, ſententia pendet, ut vides. ibid. ὠράνα χελιδὼν) Stephanus in Lyricorum Editionibus variavit & ſemel ὠράνα, ſemel ὠρεῖν exhibuit typis: recte ad calcem Libri emendant ὠραία vel ὡραῖα. junge etiam Portum ad Lyricorum fragmenta; mihi potius videtur ὡραῖα, quia Metrum id diligit certo: de Heſychii ὠράνα nos alio loco. ibid. Τὸ γε μὲν, ξείνια &c) Non cohærent verba, quæ tamen hic cohæſiſſe videntur: legendum & diſtinguendum forte Τὰ γε μὲν ξείνια δώσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται, Ὀλίσαι &c. ſic τὰ ξείνια conſpirant & verba ſunt ſatis perſpicua: potes etiam Ὁ γε μὲν ξείνια δώσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται, Ὀλίσαι &c. et tunc ὁ λόγος amplectuntur ſeſe: tu elige. ſi ne literam mutare velis, diſtinguas ſaltem, Τὸ γε μὲν, ξείνια δώσαις λόγος ὥσπερ λέγεται), Ὀλίσαι &c. ſic τὸ γε præmittitur, idque mox declaratur iſtis ὀλίσαι καὶ ποτὲ &c. Et ſic Græci ſæpius certe, ut ſciunt Linguæ periti; illa ξείνια δώσαις λόγος ὥσπερ λέγεται) eo admiſſo interjiciuntur uno ſpiritu: hoc ſatis perſpicuum & ipſe ſentis ſtatim. ibid ποτί μοι ὀξύ) Ineptiunt Editores, qui μοι habent pro ſyllaba longa: nam brevis eſt ſemper. an Pæonem quartum hic habemus? non puto & ejus exemplum in Verſu Jonico

quæro: omnes Jonici ſunt puri, ut vides; & talis etiam fuit, niſi fallor, pes hic ſecundus: quare vel aliam vocem dedit Hephæſtion, vel huic apponendum eſt fulcrum; ποτέ μιν γ᾽ ἐξίϊ: tertium non datur. ibid. Αδ᾽ ἀνάγκας θ᾽ ἱερίῶσιν) Non video, quid hæc ſibi velint: an forte legendum Α᾽ δ᾽ ἀναγκαῖ᾽ ἱερίῶσιν, καθαρεύειν φράσομεν, vel ἱερίῶσιν καθαρεύειν φράσομεν commate collocato poſt ἀναγκαῖ᾽? ſic certe ſententia ſit perſpicua: *quæ vero neceſſaria ſacerdotibus, pura eſſe dicemus.* Eliſiones vel factæ vel faciendæ in Libris errores pepererunt innumeros: Eruditi ſciunt.

Pag. 40. παραδείγματα δῆλα) Malim παραδείγματα δηλοῖ. ibid. Αἵς ἴντεα — ἐ χάλκεα) Duo Jonici a majore in Verſu Jonico a minore; hoc forte λιλομένον illud Metri Galliambici: Scholiaſtes utrumque redigit ad Moloſſorum leges; quod caſtius certe, ſed dubito, an hic melius. ibid. Μεγάλῳ δ᾽ ἧυτε &c.) Barneſius in fragmentis Anacreonticis contra Hephæſtionem inſurgens & Verſus aliter ordinans, vere ineptit: pro ἧυτε, quod Jonicum eſt, bonus etiam εὖτε: ride, ride hominis acumen. ibid. τε μ᾽ Ερως ἔ) Pæon tertius, ut in Verſu etiam ſequenti; & hinc ἀνάκλασις ſequente longa: obſerves autem, quod pes poſtremus hic vel Spondæus vel Trochæus potius ſit: nam fallor, aut hoc minus etiam frequens in veris Jonicis a minore, quæ καταχλεῖδα Jonicam habere ſolent; Vide *pag. præced.* Et ſic κόψεν ὥστε χαλκεύς, una cum λοῦσεν ἐν χαράδρῃ, exemplum præbet τῶν τροχαϊκῶν ἀδιαφόρως παραλαμβανομένων πρὸς τὰ καθαρά. ibid. Προσεδιξάμην ὄναρ Κυπρογενεία) Scholiaſtes προσελεξάμην: quod Viri Eruditi in Sapphicis arripiunt & Verſum hunc ita proinde vertunt, *dormivi in ſomnis una cum Cypride.* Non male aut imperite: ſed ideo προσεδιξάμην ego aſpernari nolim, quod hic diſerte habebant Libri. fallor, aut lectio fuit ambigua, & in his προσεδιξάμην, in illis προσελεξάμην manu exaratum fuit; utrumque bonum eſſe potuit in integro Poëmate, nec unum alteri nunc præferre audeo: ſi προσεδιξάμην ſumas, Κυπρογενεία a ſequentibus pependit; hoc certum & perſpicuum: quanquam forte ab iſtis Libris, qui προσεδιξάμην legebant, abfuerit litera ſubſcripta, & pro caſu tertio in illis comparuerit caſus quintus; certe Κυπρογενεία cum προσεδιξάμην ita perbelle cohæreret, & ut millies accidit, duæ lectiones diverſæ perperam ab impe-

ritis

ritis fuiſſent confuſæ: Eruditi ſciunt. ſed hæc ambigua ſunt & certo definiri non poſſunt; illud certum, vocem Κυπρογένεια hic male notari, ut Dactylum cum Spondæo: nam ſi prima ſit longa, ſequens exemplum non ἐτέρας ἐχημάτισαι, ſed ſimiliter plane; hoc pueri vi-

υ υ υ – –

dent: ſcribe igitur, ne Hephæſtion ſit mendax, Κυπρογένεια. ſic Pæonem tertium ſequetur Ditrochæus & Metri diverſitas erit aperta: nam in Verſu ſequenti Pæonem tertium ſequitur Epitritus ſecundus. ibid. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη. Λυσις) In Libris hic tres lectiones diverſæ: nam aliæ ἂν ἄλλη, & ἐν ἄλλῃ habebant ſcriptum. Viri Eruditi haud dubie recte legunt & diſtinguunt, Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽: res eſt aperta. ſequens οὐδ᾽ ἅμα τῶνδε vitium quoque alit: & hoc præeunte Porto recte etiam mutatum a Viris Eruditis in οὐδαμὰ τῶνδε. quid autem Barneſius? Hephæſtioni iterum nuncium mittit, & hos duos Verſus majores in quatuor diſpeſcit minores: nihil ineptius unquam vidi; ſed ita ſapiebat ille. ibid. τὸ δὲ

υ υ – – – – – υ υ –

καταληκτικόν, Διονύσου | σαῦλαι βασσα | ρίδες.) Hoc Catalecticum non eſt, ſed Brachycatalectum; vident omnes. Scholiaſtes ita metitur

υ υ – – | – – – | υ υ –
Διονύσου | σαῦλαι βασ | σαρίδες.

ut pes ſecundus ſit Moloſſus; quo pacto Verſus revera ſit Catalecticus. An hoc igitur probabimus? diſplicet, fateor, quod ſic Moloſſum habeamus in loco pari, quem antea Hephæſtion ab eo excluſit, ſed ubi nihil, quod melius eſt, ſuppetit mihi, id adſpernari non poſſum: Et hoc forte exemplum eſt majoris in Verſu Galliambico licentiæ; ſane aliquid tale ſubeſſe poteſt. Si σαῦλαι dirimeretur in tres ſyllabas & σαύλαι ſcriberetur, Verſus etiam Catalecticus emergeret, ſed ſic plane niteret Metrum Jonicum; quod neſcio, an hic conveniat, quia in Galliambicis ſumus: σαύλαι βασ Jonicus eſt purus putus, ut quiſque videt. ibid. τὸ δὲ ἀκατάληκτον καὶ τὸ ἀνακλώμενον) Hoc mutilum eſt abſque dubio: ſcribe τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτον καὶ &c. ibid. Παρὰ δ᾽ ἦντε πυθόμαν) Nota tres Pæonas tertios, quos unus tandem excipit Trochaïcus ἑπτάσημος: nam ſic vides, ἀνάκλασιν demum fieri in loco quarto. an ideo forte Hephæſtion

 Verſum

Versum hunc vocavit πετραμέτρον ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, & eo ipso indicavit privum illud ac præcipuum? sit ita, per me licet. pro πυθόμαν δὲ in aliis Membranis erat Πυθόμανδρον; quo admisso, pedem amittimus, in quem ἀνάκλασις fieri potest: Mihi πυθόμαν δὲ non displicet, si una litera mutata legamus πυθόμαν σὲ, vel ut Jonismus servetur, πυθόμην σὲ: ἦντι παραπυθόμην σὶ, *cum attentius te audiveram.* παραπυνθάνεσθαι plus est, quam simplex πυνθάνεσθαι, & παρὰ hic etiam intendit significationem primam. καλέδω ἔρωτα φεύγων: *amorem fugiens submersus sum*, scilicet amore: sententia est satis apta & satis perspicua. πυθόμην σὲ restituerat etiam Barnesius, qui cæteroquin facit, quod solet: Bentleius ad Horatium Πυθόμανδρον præfert; quo jure, vides nunc. ibid. συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ.) Haud dubie Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ Versus Jonicus est ἐφθημιμερὲς, qui cum alio sequenti cohæret: & sic recte emendatum ad calcem Libelli.

Pag. 41. In Scholiis: Δεύτερον) Τετίσι τρίτον παίωνα) Nihil falsius aut ineptius: an secundus Epitritus est Pæon tertius? sed verba Scholiastæ a loco suo exulant: scribe & emenda, Η μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται) Τετίσι τρίτος παίων. γίνεται δὲ παλιμβάκχειος &c.
ibid. Ἀνακλώμενον) Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσὶν· ὅτι &c.) His præfige Γαλλαὶ Μητρὸς. Nam eo respiciunt & ad vocem ἀνακλώμενον pertinere non possunt. Quæ sequuntur, ad eosdem Versus notata, nunc quisque ex alterius Grammatici calamo profluxisse videt. ibid. διὸ καὶ σώματος φόρον ἐτέλει &c.) Nescio, an hoc alibi scriptum.
ibid. ἱερεῖς εἰσὶ Δήμητρος) Κυβέλης dixisset potius: nam illam colebant Galli. sed Grammaticus fuit recentior. ibid. Μεγάλα) — ἔχει γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν) malim τῆς ἰωνικῆς βραχεῖαν: sequitur enim, ὅταν ὅλον ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς ἴσα πεντάσημος: sic fæmininum quadrat & συζυγία opportune subauditur.
ibid. δύναται δὲ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται δὲ ἐπίμικτον) δύναται hic accipiendum est cum effectu: nam non modo *esse potest*, sed revera *est.* Quando Trochæi assumuntur, Metrum Jonicum ex puro Jonico fit mixtum Jonicum; quando Pæones tertii adhibentur, & post ultimam brevem sequitur prima Ditrochæi vel Epitriti secundi longa, ad Characterem ἀνακλώμενον redigitur Versus Jonicus: utrumque habemus

mus in istis Versiculis; quare utrumque etiam admittendum est haud dubie: & sic δύναται accipi debet cum mica salis, ne Interpres fiat ridiculus. antea perquam apposite Metium hoc vocaverat ἀνακλώμενον ἐξ ἐπιμιξίας: nam id utrumque complectitur: ἀνακλώμενον scilicet est & ἐπίμικτον; ideoque ἀνακλώμενον ἐξ ἐπιμιξίας perbene dicitur. Illud notandum est uno verbo: cum in Versu Anacreontico, Παρὰ δ' ηὖτε πυθόμην σὲ, κατίδων ἴχαλε φίγων, tres Pæonas conspiciamus, quorum duo habent a tergo syllabam brevem, id Metro Galliambico non censendum est inimicum; nam ubi plures Pæones sibi succedunt, ad posterioris attendendum est caudam, quæ brevis longam sibi requirit obversam; sicuti τοῦ μυ certe obversum est ἴ: plura aliquando de his. si Πιθόμανδρον cum aliis in Versu isto legas, juxta primum Pæonem nihilominus consistit syllaba brevis: quod moneo, ne imprudens lectionem arripias, quæ Versus Galliambici licentiam revera non mutat. ibid. ἡ δὲ δευτέρα, μεν ὅταν κυ, μακρᾶς γενομένης) Scripserim potius, ἡ δὲ δευτέρα, μεν ὅταν κυ, κυ μακρᾶς γενομένης &c. repetita syllaba. ibid. τὰ ἑξῆς ἴσαι, ἡ προειρημένη ἐπιμιξία) Scilicet Ditrochæus verus, non Epitritus secundus: si κυ producatur, Trochæum cum Spondæo, si corripiatur, duos Trochæos habebimus post tertium Pæonem; talis autem συζυγία apud Scholiastem præcesserat in κόψεν ἄστ: quare nunc scripsit hic, τὰ ἑξῆς ἴσαι ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. Et hoc monendum, ne quis imperitior perperam intelligat Grammaticum, qui a quantitate syllabæ κυ non putabat pendere τὴν ἐπιμιξίαν, sed τῆς ἐπιμιξίας modum, quem paulo ante explicuerat. ibid. Διονύσου) ὁ δεύτερος στίχος &c.) Stichum hic pro pede nota.

Pag. 42. Ἔγειρε Μοῦσα κρητικὸν μέλος) Pars major Versus Jambici. ibid. οὐ πρὶν ἐλθεῖν &c.) Sententia est impedita & quam ego non adsequor: an forte legendum & distinguendum? χρονία μὲν ἥκεις, ὅμως Δ' ἦλθες· οὐ πρὶν ἐλθεῖν ἴσθι σαφὲς, ἀλλ' ὅπως, *scias certo nondum huc venisse quemquam*, *sed ut &c.* sententia pendet, ut vides: Et hoc verum esse posset. ibid. Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες &c.) Versus est Aristophanis in Vespis: quare locus haud dubie est turbatus; scripserim lubens, — ἀγαθοῦ χθονός. Τοῦτο μὲν οὖν τοῦ ὑστάτου κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε μακα-

μακαρίζομαι. ἀλλὰ ὃ Εὔπολις &c. sic Versus retrahitur ad locum suum: τῷ ὑστάτῳ referendum est ad τετράμετρον πολυθρύλητον, quod hæc exempla regit. Paulo ante παραδείγματα aptum est, quia Versus adscribuntur duo, in quibus exempla istius mensuræ etiam duo: alias παράδειγμα legendum esset, adscripto uno. ibid. ἐν Κόραξι) Eruditissimus Florens Christianus ad illam Vesparum Stropham emendat ἐν Κόλαξι: probabiliter admodum; plura forte loco suo. ibid. Μήτε Μέσας &c.) Hæc in Thesmophoriazusis hodie non repe-riuntur, quas tamen primas esse putant Viri Eruditi auctoritate Gellii *lib.* 15. *c.* 20. Sed dubito, an Gellio, vel ejus potius Descriptoribus, tuto credere possumus; libens certe apud eum rescripserim ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις: sic ἐν ταῖς προτέραις, quas correxit Comicus, perbene legitur hic: sed de his accuratius aliquando.

Pag. 43. Ἦρα ἀλίων μυχῶν) Indigitamentum vere elegans: μᾶτερ πότνια νυμφᾶν ἀβρᾶν, Δῶρι, Ἦρα ἀλίων μυχῶν κυμοκτύπων. ad calcem Libelli correctum ἢ ῥὰ, quo nihil ineptius. Salmasius ad Securim Simmiæ habet ἤραν' ἀλίων μυχῶν, inepte etiam: nam ἤρανος de regina fæmina plane rus olet. Latini Plutonem vocant Inferorum Jovem, & ejus conjugem Junonem Stygiam: his simile est ἀλίων μυχῶν Ἦρα; quo dicam adhuc semel, nihil venustius & ad Poëtarum indolem accommodatius: plura alias. ibid. Εὔιππος, εὔπωλος) Hæc nimis consona sunt: nam πῶλος est ἵππος: nihil notius. γῆ εὔπωλος occurrit alibi: an vox similiter accipienda hic, ut pro σημασίᾳ passiva habeamus activam? Enyalius, qui se facile vertit, qui in vertendo agilis est: Non placet commentum, & locum habeo de vitio suspectum. An forte Simmias scripserat εὔιππος, εὔκωλος? κῶλα sunt membra; εὔκωλος igitur, qui membra habet valida & bene compacta. Crisis est facilis, quæ vera esse potest; sic certe ἐγχέσπαλος & αἰχμὰ εὔσκοπος pulchre conveniunt: nam illa membra requirunt valida: Eruditi judicent. ibid. λύσεις τοῦ ἐκ πέντε βραχειῶν περιλαμβάνειν) Rectius scripsisset τοῦ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν. Nam de duabus longis Amphimacri hoc dicit, quæ quatuor, non quinque breves recipiunt: Et sic forte ipse Grammaticus, ut pro δ. βραχειῶν scriptum fuerit ε. βραχειῶν. Error est pronus. ibid. ἀνὰ πύματα) Vox ad-

adjectiva eſt κύματα, cujus nomen in verbis omiſſis: hoc dictum ſit tyronibus, ne male cæſpitent.

Pag. 44. In Contextu: Οἷα παῖς δὴ) Ad calcem Libelli ſcribunt οἷα παῖς δὲ: neſcio, qua de cauſa. Nam ſententia ſic nihil lucratur, Metrum autem, ſive hoc, ſive illud ſumas, eodem etiam modo ſe habet, id eſt, numeris ſuis caret, & brevius eſt juſto: nam quod illi non animadverterunt, cum ſit tamen luce meridiana clarius, Verſus hic non eſt Catalecticus in Diſyllabum, ſed Catalecticus in Syllabam; jam autem Catalecticum in Diſſyllabum voluit Hephæſtion & dedit etiam ipſe, ut ſequens ille probat ſtatim: Quare dicam, quod ſentio de his: ſcribendum & diſtinguendum, Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως, οἷα παῖς δῆτα, Ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς· τῶ κυπαιρίσκῳ. δῆτα idem, quod δή: *ut puer ſcilicet*; *ut vere puer*: notiſſimus eſt particulæ uſus; & hoc venuſte interponitur: καβαίνων in gratiam Verſus ſcriptum pro καββαίνων, quod καταβαίνων, valet: *deſcendens ad florum ſummitates*: ſummitates florum ſunt florum calices, quos ſuſtinet caulis; locutio non inepta eſt: Et tamen non deerunt, opinor, qui pro ἄκρ' ἐπ' ἄνθη maluerint ἁβρ' ἐπ' ἄνθη, *flores molliculos, & delicatos*; nec id certe diſplicet mihi: Eruditi judicent. ἃ μή μοι θίγῃς, *quos ne tangas mihi*: eleganter abundat μοι, ut ſciunt, qui linguam callent; ἃ ſcilicet ἄνθη: τῶ κυπαιρίσκῳ cum illis, ſi quid video, jungi non poteſt apte: Et hinc eſt, quod cum ſequentibus id cohæſiſſe putem; Intelligas autem juncum, quem κύπειρον vocant Græci, *Cyperum* Latini: a κύπειρον fit κυπειρίσκος; pro eo autem Dores Idiomate ſuo κύπαιρον, unde hoc ipſum κυπαιρίσκος: res eſt nota ex Euſtathio, qui κύπαιρον ex ipſo Alcmane citat, cui nunc jungo illud κυπαιρίσκῳ. a κυπάριστος fieri non poteſt κυπαιρίσκος; id omnes & ſinguli vident. ibid. Ω πελεκλειτὶ δ', ἀλλ' ἀγνοήσειν) Ad finem Libelli corrigunt τ' ἄλλ' ἀγνοήσειν: quod rotundius certe eſt & melius; τὰ ἄλλα. In hac Noſtra Editione ἀλλ' pro ἄλλ' excuſum eſt male. ibid. κυρίξειν) Recte: aliæ Membranæ κυρίζειν: minus exaſciate. nam nota temporis futuri requiritur. ibid. τιν' ἀρχὰν) *aliquod imperium*; hoc jungendum: alias ἀρχὰν pro καθ' ἀρχὰν accipitur ſæpe & loco adverbii eſt. ibid. προπηδήσεταί νιν) *Proſiliet enim*: ut vides, νιν a verbis ſequentibus pe-

pendit, quæ ad plura abierunt: Et hoc moneo, ne quis perperam jungat ſeparanda. Quando autem proſiliret taurus? cum ſcilicet ad opus deſtinatum accederet, & quidem alacrior, ille ipſe, quem νῦν reſpicit: ita accipiendum præcedens φθάσαντες δ' ἐπ' ἔργοις. ibid. περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν) Neceſſe igitur, ut vel Dactylicum & Æolicum, vel Jonicum a majore & Jonicum a minore, pro uno habuerit Metro. Nam alias non novem, ſed decem genera τῶν μονοειδῶν ἢ ὁμοιοειδῶν explicuit: numeres modo, videbis. Et certe prius illud verum eſt, nec Æolicum a Dactylico diſtinxit Noſter, ut conſtat, ſi cum his jungas verba Scholiaſtæ, quæ Infra occurrunt *pag.* 83.
ibid. In Scholiis: Μελοποιΐαν) Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν &c.) Hæc falſa & inepta ſunt. Nam primo Jonica a majore in Melicis ſunt frequentiſſima: dein duæ longæ cum duabus brevibus non ſunt ἐν λόγῳ τετραπλασίῳ, ſed ἐν λόγῳ διπλασίῳ. Haud dubie corruptus eſt Scholiaſtes ab imperitis, qui in his aſini erant ad Lyram: ſcribendum opinor εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ μιᾶς βραχείας πάλιν, ἀῤῥυθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλασίῳ λόγῳ εὑρίσκεται. Duæ longæ ad unam brevem ſunt ἐν λόγῳ τετραπλασίῳ et ἀῤῥυθμίαν inducunt, quia ſic proportio ſervatur nulla; hinc Antibacchium reſpuit ἡ μελοποιΐα, qui ſcilicet duas longas opponit uni brevi. quatuor ad unum proportione caret; tale autem Antibacchius junctis duabus longis: hoc quiſque ſentit ſtatim. De illa Metri proportione Vide Scholiaſtam *pag.* 11. Nos eam fortaſſe latius explicabimus aliquando. In Bacchio & Amphimacro proportio eſt, quia una brevis cum una longa, & una longa cum una brevi in utroque pede opponitur uni longæ: & hinc ad μελοποιΐαν etiam non ineptus eſt uterque; quanquam in Pæonicis frequentior tamen ſit Amphimacer, quam Bacchius: ita accipienda ſunt, quæ cautius fortaſſe, quam multi opinantur, ſcripſit Hephæſtion in Capitis initio, Τὸ δὲ παιωνικὸν εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε κρητικὸν, καὶ τὸ βακχειακὸν, καὶ τὸ παλιμβακχειακὸν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειον ἐστι πρὸς μελοποιΐαν· τὸ δὲ κρητικὸν, ἐπιτήδειον. Amphimacrum ut ἐπιτήδειον laudat; Antibacchium ut ἀνεπιτήδειον rejicit; de Bacchio ſilet: unde illud? quia ſcilicet de eo in Pæonicis dubitabant multi, & ejus uſus in his rariſſimus eſt: ſentiſne? ibid. Λύσεις) — ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ &c.) Hæc tranſpoſita ſunt & plane inverſa: lege

ἡ γὰρ

ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν τέταρτον παίωνα, ἡ δ' ἐσχάτη, τὸν πρῶτον. pueri vident, modo animum advertant. ibid. Ἐν ἀγορᾷ) —— τοὺς δὲ τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας.) Quid hæc ſibi volunt? neſeio, & mutila fortaſſe ſunt ac male diſpoſita. In quatuor Verſibus ſequentibus non ſunt Pæones quarti, ſed Pæones primi: nam Ἠρα ἀλίων etiam talis eſt haud dubie. an eo reſpexit Commentator, & ſcribendum igitur οἱ δὲ τέσσαρες ἑξῆς πρώτους παίωνας? στίχοι ſubaudiri poteſt una cum præcedenti ἐδέχθη numeris mutatis: hoc optimum eſt, quod mihi de his ſuppetit. ibid. Μᾶτερ) Ὅλοι κρητικοὶ, τοῦ πότνια τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς &c.) Lege τοῦ πότνια τῆς α: nam λαμβανομένης ſequitur, & verborum Syntaxis cæteroquin eſt nulla. ibid. ἐπὶ τῶν τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον) Scribendum ἐπὶ τῶν πεντάμετρων: nihil apertius ex ipſo Hephæſtione.

Pag. 45. In Scholiis: ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον χρόνος τῶν ποδῶν &c.) Tetraſyllabos intelligit, qui ſunt ſex temporum: in Triſyllabis unus eſt Moloſſus, qui ſex tempora habet; ſed ex ſolis Moloſſis nunquam Verſus, quantum ego ſcio, contextus eſt: quare regula ad Triſyllabos pertinere non poteſt. ibid. πλὴν σημείωσαι &c.) Hæc vice ἐπίμετρον adjicit Scholiaſtes, & nihil cum præcedentibus commune habent: moneo in gratiam rudiorum. ibid. ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ μονοειδὲς αὐτὸ) Aptius fuiſſet ὃ ὁμοιοειδὲς αὐτῷ: & ſic Scholiaſtes forſitan ipſe. ibid. In Contextu: τοιδ' ἐλθ') Voſſius τυίδ' ἐλθ'. dubito, an ſatis bene, propter Dialyſin, quæ ex Verſu Endecaſyllabo facit Verſum Dodecaſyllabum: ſed hæc alias loco ſuo. ibid. κατ' ἔρωτα) Apage, apage ineptias: perbene Voſſius κατερῶντα. ibid. ὥστε εἶναι τὸν κανόνα &c.) Canon eſt confuſus: ſcribe, βαβα. βααβ. αβ. β. βαββ. βααβ. αβ. α. ſunt duo Canones diverſi: quare uno Verſu etiam comprehenduntur male. Syllaba poſtrema eſt indifferens: hinc ſemel brevi, ſemel notatur longa. ibid. καὶ παρ' Ἀλκαίωνι) Ad calcem Libelli perbene corrigunt Ἀλκαίῳ: ex Jota adſcripto vitium.

Pag. 46. Μέλαγχρος αἰδὼς ἄξιος ἐς πόλιν) Quid hæc? an μέλαγχρος ſcriptum pro μελάγχρως vel μελάγχροος? ſed quid αἰδὼς μελάγχροος? an dignum hoc Pudoris Epithetum? abſit, abſit. Inquies, ſcribendum forte μέλιχρος αἰδὼς, *Verecundia cum corpore mellito*; *cum cor-*

pore ſuavi: ſed præterquam quod ineptum etiam ſit Epithetum, Verſus ejuſque indoles vocem μίλιχρος minus certe diligit, quia ita comparata eſt ſecunda, ut in his brevis, quam longa, eſſe malit: ſciunt peritiores. adhæc, eo admiſſo, quid erit ἄξιος? an ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια habemus apud Homerum, hic Αἰδὼς ἄξιος ſimiliter habebimus? nihil aliud ſuppetit: hæc autem quam rancida? Mihi aqua hæret, nec locum ita ſcriptum intelligo: viſne conjecturam? dabo: ſcribendum forte Μιλάγχρῳ αἰ δῷς ἄξιον ἐς πόλιν. αἰ δῷς, *ſi dederis*: ἄξιον ſcriptum pro ἀξίως, *ſi dederis digne in urbem redire:* hoc aut ſimile quid dicere potuit Poëta. ipſum Μιλάγχρῳ hic nomen proprium eſt hominis; Μιλάμπυς, Μιλαμπύγος, & alia gemella habemus alibi: hæc ſuſpicans ſcribo & vera eſſe poſſunt; attende, attende quæſo. αἰ δῷς certe impenſius placet mihi, nec facile ego abjiciam: Dores pro εἰ, ut notum, αἰ; quod in his apprime convenit ipſo Idiomate ſuo: Μιλάγχρῳ autem elegans quoque & ex facili natum; nam fallor, aut ex Jota adſcripto Μιλάγχρως & Μιλάγχροις etiam orta hoc loco: Nihil pronius, nihil frequentius; ſed judicent Docti. ibid. χήματα μὲν αὐτῷ τέσσαρα) Nam pes primus duplici modo fingitur, & vel Jambicus eſt Hexaſemus vel Jambicus Heptaſemus; pes autem ſecundus etiam duobus modis adornatur, & vel Jonicus eſt a majore vel Pæon ſecundus: hæc quatuor ſunt χήματα, quæ ſequens Canon, ut vides, non recte exprimit: ſcribe igitur ſaltem

αβαβ. ββαα. βα. α vel β.
ββαβ. αβαα. βα. α vel β.

paulo aliter forſitan ipſe Hephæſtion; ſed parum refert, ubi rem ipſam tenemus & pauciora noſtra ſufficiunt: ſi plura deſideres, ſcribere potes

αβαβ. ββαα. βα. α. ββαβ. ββαα. βα. β.
αβαβ. αβαα. βα. α. ββαβ. αβαα. βα. β.

Et hæc forte ipſa Hephæſtionis manus.

PAG. 47. μειλιχόμενδι) Vox elegans; *ſuaviter ac blande ridens:* μειλιχόμενδος: Vulgus dixiſſet μειλιχομενδὴς. Canon ſequens dividendus eſt in duos Canones, quorum unus, αϐαϐ. ϐϐαα. ϐαϐα. Jambos Hexaſemos cum Jonico, alter, ϐϐαϐ. αϐαα. ϐαϐα. Jambos Heptaſemos cum Pæone exhibet: ϐ in fine Canonis repetita eſt, quia Sylla-

laba poſtrema eſt indifferens. ſic nihil planius: junge præcedentia, quibus hæc ipſa reſpondent. ibid. ἁρματίοισι χήμβρος) Hoc Græcum non eſt: in aliis Membranis ſcriptum erat ἁρματίοισι χ' ἥμβρος, quod ego amplector lubens: ἁρματίοισι χ' ἥμβρος, *in curru ſedens*; præpoſitio abeſt & ſubaudiri debet: χ' eſt καὶ, ut ſciunt ipſi pueri; & hæc copula a verbis ſequentibus pependit, niſi fallor. ibid. Μόλις μὲν Ευνη &c.) Hæc nihil cum præcedentibus habent commune, & plane aliud exhibent exemplum: quare accurate ſeparanda ſunt, ne in errorem inducantur Lectores. Ευνη nomen proprium eſt, quod apud Gruterum etiam invenitur in Magno Opere: alia omitto. ibid. Περιοσον· αἰ γὰρ &c.) Hæc ſenſu carent: legendum ſuſpicor Περιοσόν· αἰ γὰρ Απόλλων ὁ Λύκειος Ινὼ θαλασσομέδοισαν ἀπομάσδων. αἰ hic Dorice iterum ſcriptum pro εἰ, *ſi*: εὔκηλον minus placet; alias *utinam* verterem: tu tamen fac, quod velis; γὰρ adjunctum id certe non vetat: αἰ γὰρ centies enim jungitur optandi forma. Λύκιος in Legem Metricam peccat; nam Jonici debent eſſe puri, qui pedem primum excipiunt: hinc Λύκειος ſcripſi, quod propter ſyllabæ poſtremæ naturam ambiguam Jonicum efficit purum putum. Ινὼ eſt nomen proprium Deæ Marinæ, quam omnes novimus; Et ſic egregie θαλασσομέδοισαν a nobis reſtitutum eſt: θαλασσοκρατεῖν ipſi proletarii habebant in ore; huic affine θαλασσόμεδον. prima in Ινὼ longa eſt; quare Verſum hic habemus cum Jambis Heptaſemis: Et hoc perbelle convenit cum Canone mox adſcripto. Primum illud Περιοσον verba præcedentia ſibi habebat juncta, & omnes intelligunt ſtatim; Noviſſimum ἀπομάσδων obſcurius eſt, & Lectorem relinquit incertum: ſi una vox ſit, Dorice ἀπομάσδων ſcriptum pro ἀπομάζων, quod *ablactans* denotare poteſt; ſed de una voce dubito, & duas malo: ſcribendum igitur ἀπὸ μασδῶν: Dores μασδὸς etiam pro μαζὸς, ut nemo neſcit. Erunt, qui lecturi ſunt ἀπομάσσων, *abſtergens*; & hos ego genio ſuo indulgere ſinam: ſuſpicio poteſt eſſe vera, poteſt eſſe falſa; ut dixi, vox eſt obſcura, nec habemus ea, quæ ſequebantur & cum hac voce cohærebant arcte. ibid. κανὼν δὲ αὐτοῦ ἔτος) Hic Canon eſt utriuſque Verſus; prior duos Jambos, poſterior Spondæum cum Jambo ponit in principio: Et ſic apparet, quam appoſitum ſit noſtrum Ινὼ. tu in duos iterum Canones diſpeſce

unum prolixiorem. ibid. Ἀφροδίταν. καλὰν &c.) Hic etiam Canon utriusque Versiculi uno ductu apponitur minus bene.

Pag. 48. In Scholiis: Ἀνακλώμενον) ἀνακλώμενον &c.) Apud Hephæstionem in ipso contextu est ἀνακλωμένου: quare & hic ita scribe. de Versu ἀνακλωμένῳ habuimus jam supra in Scholiis; unde est, quod ab alio Grammatico hæc profecta credam: nam ita vix unus idemque. ibid. τοῦ δευτέρου παραδείγματος) Cur ita? an Versus separavit & pro duobus exemplis habuit distinctis? ita videtur, si verba consideres; sed fors mentem male expressit; nam & primum exemplum exhibet, quod ille ex secundo attulit, frustraque bonus alterum ab altero verbis distinguit: Quicquid sit, mihi locus videtur unus cum aliis Viris Eruditis, qui Sapphica collegerunt, nec Grammaticum moror. ibid. In Contextu: Χαῖρ' ὦ μέγα Χρειογέλως) ἀχρειόγελως quis dicatur, notissimum est ex Grammaticorum Libris; hic χρειογέλως plane aliter accipitur, & dictio est mere Comica: ipsum risum scilicet Cratinus vocat χρειογέλωτα; risum utilem & maxime necessarium; risum, quo carere possit aut carere velit nemo; γέλωτα, οὐκ ἀχρεῖον, ἀλλὰ ζαχρεῖον: qui in Comœdia non sunt hospites, sciunt Comicos ita voces formasse aliquando. Scholiastes legisse videtur ἀχρειόγελως, quod plane alienum est ab hoc loco, ut sequentia probabunt statim. ibid. ὁμιλιτὴς ἐπίβδαις) Si ὁμιλετὴς dixerit Cratinus pro ὁμιλητὴς, nihil verius hac scriptura; sed ea de re dubito, quia ὁμιλητὴς placuit Græcis post inventas duplices semper & ubique. Ad calcem Libri correctum ὅμιλε τοῖς; quod partim probo, partim improbo: rectum est ὅμιλε, quod pro ὁμιλητὴς positum hic, ut συνόμιλος teste Hesychio pro συνομιλητὴς alibi; τοῖς dignum est Morbonia, quia ἐπίβδαις alterius est sexus. Legendum ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις: ἐπίβδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, ut legimus apud Suidam in *Voce*. τῆς ἐπίβδης nimis indigum esset, & sequens τῆς ἡμέτερας σοφίας non diligeret, quia nimis gemellum est sibi: ταῖς ἐπίβδαις igitur sumsi, quod apprime etiam elegans propter casum tertium pro secundo. ibid. Τῆς ἡμετέρας σοφίας) τῆς κωμικῆς scilicet: nam fallor, aut Cratinus hic loquitur de ipsa Arte sua: sequens ἄριστε πάντων sic optimum quoque est. ibid. ἰκρίων ψόφησις) ἴκρια hic sunt Theatri tabulata; horum & spectantium ψόφησιν vocat risus istius amabilis matrem:

ἴνοια

ἔννοια eſt plane Comica; Et ſic χρεωγέλως noſtrum aperte ſtabilitur, ut vides. ibid. τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ δύο) ἀπ' αὐτοῦ reſpicit præcedens τρίμετρον: nam trium Verſuum poſtremum cum Archilochicis comparat Hephæſtion. duo præcedentes cum ſuo Ephthemimeri incidunt in vocem dimidiatam; quo pertinet illud πρὸ συλλαβῆς: res eſt aperta.

PAG. 49. δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον &c.) Hoc ineptum eſt, quia Verſiculus adſcriptus, Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, nihil minus eſt, quam Trimeter Anapæſticus; Vide modo, quæ ipſe Hephæſtion de Anapæſticis ſcribit. Nihil notius, ſi hæc a limine modo ſalutaveris: κατὰ διποδίαν enim progrediuntur Anapæſti. in aliis Membranis ſcriptum erat εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι: quod ego probo & omne abſurdum tollit; alias legendum eſſet εἰς δίμετρον ἀνάπαιστον: nam talis eſt Verſiculus ille, ſed Brachycatalectus. ibid. παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ) Unde pendet παραιτεῖσθαι? id nemo mihi dixerit, quia nihil eſt, a quo pendere poteſt. Locus eſt corruptus: ſcribe παραιτοῦνται τοίνυν &c. *repudient igitur* &c. de Spondæis in medio concedit, quod de Spondæis in principio non conceſſerat: nunc aperta eſt ſententia. ibid. ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ) Vitium manifeſtum. Scribe ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ: præcedentia clamant.
ibid. τὸ ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας) Hæc etiam non ſunt ſana: nam quid ἀνάπαιστον μολοσσὸν hoc loco? nihil, nihil. Cæcutierunt Amanuenſes, cum hæc deſcriberent, & aliud dederunt pro alio: tu lege, τὸ σπονδεῖον μολοσσὸν ποιήσας. Sic nihil planius: Spondæus eſt in Verſu Archilochico, & propter Spondæum ſequentem facile mutari poteſt in Moloſſum; hoc dicere voluit & dixit Hephæſtion.

PAG. 50. Ἐρέω πολὺ &c.) Junge *pag*. 27. ibid. ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις) Nota Dramatis titulum. ibid. τῶν ἀμφολαίων) Ita legendum: Scholiaſtes vocem explicat aliter, quam a Suida explicatur in Lexico: videbimus alias. ibid. μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸ Ἐρασμονίδη) Malim τὸ Ἐρασμονίδη: iſtius Archilochici vocem modo adſcribit unam; integrum erat, ut noſti, Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον: Et ideo pro τὸ malo τὸ. ibid. Οὐκ ἔθ' ὁμῶς &c.) Junge *pag*. 22. ibid. δυσπαιπάλους) *Aſperas:* V. Suidam. ibid. ἐν τοῖς Σερίφοις) ἐν τοῖς vitium alit: nam Σερίφος mulierculas amat.
Lege

Lege igitur ἐν ταῖς Σερίφοις: Numerus multitudinis positus est pro numero singulo; ἐν ταῖς Σεριφίοις pro ἐν τῇ Σερίφῳ: talia habemus infinita apud Auctores utriusque Linguæ. Et potuit certe Comicum quid ac salsum sub ista Enallage latere apud Cratinum: nam Insula fuit parva & numero ampliori minime designanda; quem proinde adhibuit Corculum festivum, ut Insulares luderet & eorum arrogantiam ipso Dramatis titulo perstringeret lepide: Comicorum indolem nosti. ἐν Σερίφοις absque articulo est apud Aristophanis Interpretes ad Vespas: Pollux ἐν Σεριφίοις habet: utrumque bonum est, & ab his Σερίφοι, ab illis Σερίφιοι dictum fuit Drama: qui aliter sentiunt, errant. Vide Pollucis Interpretes: Nos plura de his forte alias.

PAG. 51. πολύζωνον ποινὰν Σέριφοι) Hemsterhusius ad Pollucem scribit πολυζώνῳ ποινᾷ Σερίφῳ; quod ego probare non possum: nam sine dubio sequebantur, quæ casum quartum regebant arbitrio suo. Debemus in his esse cauti, quia locos integros non dedit Hephæstion, sed locorum modo partes, unius Metri ratione habita. ἔχοντες verbi gratia aptissime sequi poterat: junge Versum Aristophaneum *pag.* 25. ubi similis plane mutilatio: nihil apertius. Si pro ποινὰν Vir Eruditus dedisset πότνιαν, id longe fuisset speciosius: & sic tamen nihil ego mutassem. τὸν in πολύζωνον hic male notatur longa: nam sic de Catalectico non constat. Lege igitur ζωνον ut Trochæum, & pro longa pinge brevem: in Asynartetis postremæ sunt ambiguæ, ut in ipsis Simplicibus; τον autem brevis est sua natura. ibid. Ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελὴς &c.) ὁ λυσιμελὴς πάθος genere distant, & mendum ingenue profitentur. An legendum Ἀλλὰ μὲ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε δάμνατ') πάθος? ita videtur: sed in Lyricis edunt vulgo Ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος: quod aptum quoque est, & mihi nequaquam displicet. Elige Lector, & sume, quod cupis. ibid. Ηρ' ἔτι Δινομένῃ &c.) Hæc perquam obscura sunt & non leviter forsan corrupta: Visne tamen suspicionem meam? Legendum forte: Ηρ ἔτι Δινομένῃ τῷ Τυῤῥακίῳ, *Ver adhuc est Dinomeni Tyrraciensi.* ἦρ pro ἔαρ notissimum est: Et hoc Metaphorice accipitur hic; quicquid scilicet eximium est ac lætum, ἔαρ dicitur propter ipsius veris indolem eximiam ac lætam: οἱ ἔφηβοι τῆς πόλεως ἔαρ ex Athenæo innotue-

notuerunt omnibus; alia prætereo ſponte. *Ver* hic fortuna proſpera eſt, & rerum ſtatus maxime lætus: id omnes intelligunt ſtatim. Dinomenes ex Hiſtoria celeberrimus eſt, quia filium habuit Gelonem, de quo inter Alios Herodotus Muſa ſeptima: hunc tangere potuit Alcæus, niſi fallor; τῷ Τυῤῥακήῳ certe Siculum nobis prodit: apud Stephanum Byzantium legimus, Τυρακῖναι· πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δ' ὅμως. quod Cluverio aliiſque diſplicet, quia nuſquam alibi reperitur nomen: corrigunt igitur Τιρακία, de qua Diodorus, & cujus cives a Plinio dicuntur *Tiracienſes.* Non improvide quidem, ſed ita, ut tamen maluerim ego Τυρακία vel Τυρακίαι: nam ſimilem ſcripturam, quam ſibi Literarum ordo poſtulat, habemus hoc ipſo loco, nihilque facilius eſt, quam mutatio literæ υ in literam ι: quanquam utroque etiam modo nomen efferri potuit olim. Certe & *Tyracienſes* apud Plinium non diſplicerent mihi. quicquid ſit, de eadem urbe Alcaïcum hoc accipi poteſt: geminavit enim Poëta literam caninam in gratiam Verſus, & ſic nomen ſibi fecit morigerum. Quæ ſequuntur, ne litera fere mutata, ita conſtitui poſſunt, Τἄρμενα λαμπρὰ κἶατ' ἐν μυρσίνῃ οἱ, *in Myrto inſtrumenta egregia repoſita ſunt ei.* pro Τὰ ἄρμενα ſcriptum Τἄρμενα; omnia intellige, quibus familia eſt inſtructior: κἶατ) eſt κεῖτ), & de præſenti cogitandum hic: ἐν μυρσίνῃ arcas & loculos deſignat ex myrto, in quibus inſtrumenta illa magnifica quieſcebant; Et hoc Sarcaſticum eſt, niſi fallor, & potentiorum Maſtix ſcripſit, ut patrem Tyranni luderet; ſcis, quid de Alcæo circumferatur in Antiquorum ſcriptis. Attende: non diſplicebunt forte hæc Noſtra, quæ tamen nihil aliud ſunt, quam conjecturæ meræ. Illud certum eſt, eleganter Alcæi Poëmation ab his potuiſſe incipere: nam eo ſane tendit eorum indoles. ibid. Ὀρσ' ὀλίπος &c.) Hæc in fragmentis Anacreonticis ita edidit Barneſius, Ὀρσολόπος μὲν Ἄρης φιλεῖ μὲν αἰχμάν. Partim bene, partim male: ὀρσ' ὀλίπος pravum eſt & recte mutat in ὀρσολόπος: quanquam ὀρσολίπος optimum quoque eſſet, ſi a λίπω & ejus derivatis originem duceret: nam & λίπος & λοπὸς in uſu ſunt promiſcuo. Et ſic quidem ſentiunt Grammatici Noſtri, ut ex Lexicis Vulgatis omnes & ſinguli ſciunt: at mihi plane alia ſententia ſedet. ὀρσολόπος enim pro ὀρσολόφος uſurpatum puto litera duplici

T mutata

mutata in ſimplicem: ὀρσοτριαίνης Neptuni Epithetum eſt celeberrimum; huic affine Martis illud ὀρσολόφος: ut τρίαινα Neptuno, ita λόφος Marti tribuitur jure ſuo; plura alias. Igitur ὀρσολόπος ſcribendum eſt certo. Reliqua ſe pugillariter habent, ſi modo pro disjunctis pingas conjuncta, φιλέει μεναίχμην: nunc male μὲν ab αἰχμὴν ſeparatur, quod Criticum Dupondium præcedens μὲν ſatis audacter in γὰρ mutare fecit ſibi: μενεπτόλεμος, μενεχάρμης Epithetum eſt hominis ſtrenui, qui bello delectatur eique incumbit alacer; ſimile hoc μεναίχμης, cujus contrarium φυγαίχμης ſatis tritum eſt uſu. Quid ſentis? nonne hoc placet, ut olim placuit ipſi Lyrico? φιλέει Anapæſtus eſt, ſi Editores ſequamur: non improbo, ſed Jambum tamen malo, ut Jonica ſit διάλυσις: exempla jam habuimus plura in hoc Opuſculo. ibid. Κεῖται λυθέντων &c.) Hoc aliud eſt exemplum a præcedenti, nec cum eo cohæret, ſi quid video.

Pag. 52. In Contextu: Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν &c.) Hæc etiam a Verſu gemello ſeparanda ſunt. Nam aliunde ea arceſſivit Hephæſtion. ibid. In Scholiis: τῶν δὲ τετρασήμων, τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, εἰσὶν &c.) Hæc in mendo cubant: nam 36. & 24. non conficiunt ſexaginta quatuor, ſed ſexaginta tantum: res eſt aperta. Niſi fallor, legendum facta verborum tranſpoſitione, τῶν δὲ τετρασήμων εἰσὶν κδ, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Sic numerus erit plenus & ſexaginta quatuor habebimus. ibid. ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς &c.) *Quorum prima quidem Antipathia, quatenus pro Antipathia ſumitur unius ſyllabæ, conſtituit unum integrum genus* ἀσυναρτήτων. V. Scholiaſt. *pag.* 58. ibid. Αχρειόγελως. ἐν γὰρ &c.) Hæc accurate a præcedentibus ſeparanda ſunt: nam alio pertinent, ut ſtatim vides. Illud καὶ ἔτεμε τὸ, ὅμιλε, indicare videtur, Scholiaſtam etiam ὅμιλε a τῆς ſeparaſſe olim. ibid. Ἡμιολίου) Ἡμιόλιον εἶπε &c.) Hæc ante Αχρειόγελως &c. debuiſſent incedere: nam ad τροχαϊκοῦ ἡμιολίου adſcripta ſunt, quæ Superius in contextu exſtant. ibid. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν) — οἷον πρὸ τοῦ λέξαι εἰς μέσον λόγου, ἐγίνετο ἐφθημιμερὲς) His ſubjici debuiſſent illa, Αχρειόγελως &c. Nam iſto Verſu, & ſequenti etiam, pro exemplis uti voluit Scholiaſtes: attende modo ad οἷον. ibid. Εὐδαίμον') Εὐδαίμον' ἔπαιζε, σπονδεῖος &c.) Hæc ego non intelligo:

an

an ſcribendum τῆς ἡμιλίρας σοφίας) τῆς ἡμιλίρας, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος. ἢ κρι, συλλαβὴ μὴ λέγεται εἰς μέρος λόγου? ita videtur: quod de ὁ in ὅμιλι notaverat Verſu præcedenti, de κρι in κριτὴς ſimiliter notat hic; Error natus ex verbis Hephæſtionis perperam Scholiolo præfixis. Sed quid erunt tres voces poſtremæ? Jambum, Trochæum, Jambum hic nullibi conſpicio: an forte exemplum τῆς πρώτης ἀντιπαθείας iſtis dederat Grammaticus aliquis, eaque ad ſuperiora illa adſcripſerat, ὃν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἀντιθεμένης? certe eo pertinere poteſt Jambus, Trochæus, Jambus: quare nihil quidem probabilius ſuccurrit mihi. In ordinandis Grammaticorum Annotatiunculis magna ubique confuſio, ut Eruditi ſciunt & hæc ipſa commonſtrant liquido. ibid. Ἐνταῦθα γὰρ) — ἐν δὲ τῷ πρὸ αὐτοῦ &c.) Scribe ἐν δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ: unum Trimetrum adinſtar Archilochei ſcinditur, alia duo ſcinduntur more Recentiorum. In ipſo contextu eſt τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο: peccat igitur ἐν τῷ apud Scholiaſtem. ibid. Δύναται δὲ) Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον οἷον &c.) Abundat Δύναται δὲ. Nam in ipſo Hephæſtione eſt Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον, cui recte adſcribitur οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν &c. delendum ergo eſt. ibid. ὁ ὁ ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ) Scribe ὁ ὁ ἑξῆς, vel οἱ οἱ ἑξῆς: *pes ſequens*, vel *pedes ſequentes*. ibid. δύναται δὲ τὸ κα, ἰωνικοῦ &c.) Lege, δύναται δὲ ὁ α ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι. ὁ α, *pes primus*: Quin & paulo plenius forſitan legendum, δύναται δὲ ὁ α καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι: ſic vides, unde κ advenerit. ibid. Αὐτὰ δὲ) Δύο συλλαβαί, τὸ αὐτὰ δὲ &c.) Corrige Αὐτὰ) Δύο συλλαβαί. τὸ Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, δύναται &c. Alterius Grammatici eſt Scholiolon: Αὐτὰ Diſyllabum eſt, id eſt, pro pede Diſyllabo haberi poteſt; eo pertinet δύο συλλαβαί. ibid. Τοῦ ἀπορολυσχοῦ) Ἐσθ' ὅτε γὰρ καὶ τοὺς ἰαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι &c.) Hæc domo abſunt: in contextu eſt paulo Superius, Οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἠγούμενοι, ἀλλὰ ἀπορολυσχον. eo reducenda ſunt: adſcriptus autem Comici Verſus etiam laborat; nam Jambicum Dimetrum Brachycatalectum, non Ephthimimerem, exhibet nobis. Legere potes perbene, ἄκουσον ὦ λεγόμενοι. ibid. παίωνα διώτερον, ἢ μολοττὸν) De Moloſſo ipſe Hephæſtion dubitat: Vide *pag*. 49. in fine.

PAG. 53. Καὶ ἀπὸ δακτύλου) — καὶ τῶν δύο τῶν ἀναπαίστου) Vitium mani-

manifestum: lege τοῦ δύο τῶν δακτύλων: de Dactylo hic sermo; de Anapæsto sequitur. ibid. καὶ γίνεται πρῶτος παίων -υυυυ) Pinguius hoc & rudius: nam Pæon Quinquesyllabus non datur. Mox ad mentem hujus hominis similiter scribendum, καὶ γίνεται δεύτερος παίων υυ-υυ: nunc una brevis deficit. Addere debuisset saltem improprietatis notam: nam hi pedes sunt quasi Pæones, non Pæones veri. ibid. διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου &c.) Hæc a præcedentibus aliena sunt: præfige illis ex contextu, Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ. ibid. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα οἱ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν &c.) Hæc sunt alterius Scholiastæ, & male eum præcedentibus cohærent: ex contextu sume, Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, tum scribe, ut Grammaticus scripserat, ἵνα, οἱ μὲν ἀνάπαιστοι, εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ &c. ibid. Δύναται δὲ τις) Δύναται, φησὶ, τις βιάσασθαι &c.) Hæc confusa sunt & indigesta: scribendum forte, — ὅταν τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων· Αὐτῶν δ' οἱ μὲν καλόπισθεν. ἄχρι δύο σπονδείων, αὐτῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστος, καὶ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἐφθημιμεροῦς· ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ἐκ τῶν τριῶν μακρῶν &c. ibid. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν) Τρίτον γὰρ πεποίηκεν &c.) Præfige illis ex contextu Οὐκ ἀπήκρως μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου: nam eo pertinent haud dubie. Post μιμησάμενος distinguendum est τελείως: tum scribendum Τῶν ἀνερυλλείων) ἀνερύλλειοι, οἱ &c. Vocem Cratini explicat Scholiastes, qui tamen ἀνεροκλείων scripsisse videtur ipse; diximus Supra. ibid. Τετραποδίας) Τὸ ἐκ δακτυλικῆς &c.) Scribe, Τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας) Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων. Verba Hephæstionis cum verbis Scholiastæ perperam confusa sunt. ibid. Ὁ τελευταῖος) Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος &c.) Hæc etiam emaculanda sunt: lege, Ὁ τελευταῖος) γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος, ὥσπερ ἐν τέλει στίχου (στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴγε δύο συνειρημένοι εἰσὶ) καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. συνειρημένοι, *connexi*, *copulati* ibid. Ἀσυναρτήτων) Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο &c.) Quid hæc sibi volunt? in contextu est τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον: hinc scriptum auguror a Scholiaste Τρίτον εἶδος ἀσυναρτήτων. Sequentia explicant ejus mensuram & verba Hephæstionis eo pertinentia: scribe igitur ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς, καὶ τεσσάρων ἰάμβων. pro δύο ἰάμβων olim exaratum erat δ. ἰάμβων: id Amanuenses mutarunt perperam. ibid. Ἔνδοξον) Ἔνδοξον ἐστιν ἐπειδὴ

ἐπεὶ

ἐπισύνθετοι δὲ &c.) Hæc iterum nimia ſunt: lege, Εἰδέξεν ἐστὶν ἐπισύνθετον) ἐπισύνθετοι, τὰ ἐκ διαφόρων ποδῶν &c. ibid. Ἀντεστραμμένον) τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν &c.) Hæc eodem vitio laborant: ſcribe, Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον) τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ πέντε ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ ἰαμβέλεγος, ἐκ τοῦ πεζοῦ. Quod ſequitur, τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ, inducendum eſt. Nam male ex contextu huc ingeſtum eſt: nihil turbatius hiſce Scholiolis. Percurramus reliqua: τὸ πρῶτον γὰρ — τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι καὶ συλλαβή. Hæc pertinent ad Tripenthemimeres Pindaricum, quod iſta menſura conſtat: primum Penthemimeres eſt Jambicum, ſecundum Dactylicum, tertium iterum Jambicum. Vides? ſic facilia ſunt verba iſta; quibus ex Hephæſtione nunc præfigas, moneo, Ἀντεστραμμένον δὲ ἐστὶ τούτῳ τὸ πινδαρικὸν καλούμενον. Quod ſubjicit Grammaticus, ad horum Ἀσυναρτήτων pertinet ſcalam: ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι καὶ δύο συλλαβαί, καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δύο συλλαβαί. Ex quatuor Jambis & ſyllabis duabus, & quatuor Dactylis & ſyllabis etiam duabus, quæ varie ac diverſimode collocantur, hæc Ἀσυνάρτητα conſtant: nihil verius, ut quiſque videt. Illa tandem, Τὸ μὲν β, διπλάσιον. εἰ &c. ad ſolum Tripenthemimeres Pindaricum denuo ſpectant: ſecundum Penthemimeres duplex eſſe debet; nam cæteroquin tertium habere non poſſet Diſyllabos ſuos. Dactylicum nunc διπλάσιον dicitur, & tertium Penthemimeres reſpectu τοῦ β, μέρος δεύτερον.

Pag. 54. In contextu: Περὶ τοῦ Ἐλεγείου μέτρου) Hoc etiam unum eſt τῶν Ἀσυναρτήτων; quare cum præcedentibus hæc optime fuiſſent continuata: Mox *pag. ſeq.* pergit Noſter in enumerandis aliis Ἀσυναρτήτοις. Et ſane diſtinctio ab Amanuenſibus & Grammaticis eſt, non ab ipſo Auctore. ibid. Νήιδες οἵ μούσης) νήιδες ſunt *imperiti*, ut ſciunt Græce docti; & ſic diſtinguendum videtur ante οἵ, quod *qui* valet: *Imperiti*, *qui* &c. Si οἱ legeretur, verba arcte cohærerent, & elegans Græciſmus eſſet hic: οἱ enim pro οὗ ſcriptum fuiſſet plane; *ejus Muſis*: periti ſciunt, & ſic millies Poetæ terſiores. Sed hæc incerta, & leviora etiam. ibid. ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἦν) Hinc colligi poſſet, Hephæſtionem paulo ante mutilatum eſſe, & ſcripſiſſe ipſa manu ſua, ἀπ' αὐτοῦ ποδὶ μὲν πεντεκαιδεκασύλλαβον, ποδὶ δὲ τρεισκαιδεκασύλλαβον, ἢ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

PAG. 55. Ευις᾽ Απολλων) Aliæ Membranæ Ευεσι πολλων: apage nugas. ibid. Εμφι | ρη ϊ | χειρα &c.) Verſum hunc ita peſſime conſtituunt. Trochaïcus Dimeter Acatalectus eſt in illis, Εμφι | ρη ϊ | χειρα | μορφλω, reliqua ad Jambicum Ephthemimeres reduci non poſſunt & plane aliam exhibent menſuram: ipſe Hephæſtion *pag.* mox *ſeq.* τούτου δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὲς ἔχον μορφλὼ, κλεῖς ἀγαπητὰ, δῆλον ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ. Unde apparet de menſura prædicta non cogitandum eſſe hic: poſt μορφλὼ eſt Verſus Trochaïci τομή; quod ſequitur hanc τομὴν, nihil cum Jambico Ephthemimeri habet commune: Editores illa verba Hephæſtionis non intellexerunt; alias in metiendo Verſu non potuiſſent ita aberrare. Quale Metrum ſervet κλεῖς ἀγαπητὰ, non dicit Hephæſtion, & Nos in medio relinquimus non inviti: res enim eſt lubrica, & ſufficit, quod ſciamus id longe diverſum eſſe a publicis Commentis. Si κλεῖς ἀγα jungeretur, ſequens πητὰ Spondæum exhiberet, & Dactylicus Dimeter cum Trochaïco Dimetro incederet pari paſſu: ſed obſtat vox diviſa κλεῖς, & Antipathia prima, quam his elucidat Hephæſtion. An igitur κλεῖς ἀ Tribrachys eſt, & γαπητὰ Jambum habet cum ſyllaba brevi? ſic ſane pro Ephthemimeri Jambico hic adeſſet Jambicum Penthemimeres, & in prima Antipathia manerent iſta: ſed quis mihi auctor fieri poſſit, id voluiſſe Poëtam, id voluiſſe Hephæſtionem? nemo certe, nemo: quare ego, ut dixi, lubens rem adeo incertam in medio relinquo. Pro ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, Aliæ Membranæ in loco mox adſcripto habebant, ὅτι οὕτως σύγκειται ὡς προείρηται: Errore inſigni, & perquam inepte; Id omnes vident nunc, & certius eſt certo.

PAG. 56. Αντὶ | τᾶς δ᾽ ἰ | γὼ &c.) Hæc etiam peſſime conſtituta ſunt: dicam paucis, quod res eſt; nam cum Amanuenſium larvis diu conflictari nolo: Verſus & male menſuratur, & integro pede exhibetur mutilus: ſcribe ac digere,

– υ	– υ	– υ	– υ	– –	υ –	υ –	υ
Αντὶ	τᾶς δ᾽ ἰ	γὼ οὐδὶ	Λυδί	αν πᾶ	σαν, οὐδ᾽	ἱεραν	ναν.

Sic Trochaïcum Dimetrum Acatalectum & Jambicum Ephthemimeres habebimus: γὼ οὐ una ſyllaba longa eſt; nam ω ante οὐ in me-

metiendo perit: Nihil notius ex ipso Hephæstione. πᾶσαν intercidit hic, sed mox in dimensione Brachycatalecti habet ipse Hephæstion; quare non est dubitandum vel tantillum. αν πᾶ Spondæus est, qui in loco primo Versus Jambici non peccat: ipsi decennes sciunt. Pro ἐρανὰν scripsimus ἐραννάν; Et hoc omnibus sese commendat statim. ibid. Χρυσίοισιν ἀνθίμοισι) Lege potius, ut *pag. præced.* legitur, Χρυσίοισιν ἀνθίμοισιν: jungendum vero χρυσίοισιν ἀνθίμοισιν ἐμφερῆ. Id moneo in gratiam tyronum, quos punctum inducere posset in errorem. ibid. Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ &c.) Hic etiam scribendum Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ οὐδὲ | Λυδί | αν. Sic Hypercatalectum habebimus, qui nunc nihil minus est, quam Hypercatalectus: repetendum autem ἀπὸ κοινοῦ, τὸ διμέτρου; quod hic tamen adesset, mallem: nam paulo durius certe subauditur. Ibid. οὐδ' ἐρανὰν) Geminanda liquida, ut dixi. Et hoc pendebat a verbis sequentibus: Nam Λυδίαν πᾶσαν per se subsistit. Illud addendum est uno verbo: κλεῖς ἀγαπητά per appositionem hic dicitur puella chara & formosa: ratio loquendi non protrita sane; *clavicula dilecta*, *clavicula amabilis*: quia scilicet pectus uniuscujusque, quanquam firmiter occlusum, aperiebat statim, ut cum Cupidinibus suis in illud intrare posset; forma & formæ præstantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum recessus sibi recludebat facile: Nihil mellitius. Eo sensu igitur accipiendum est illud κλεῖς. ibid. Στράτιν εἰ κομίσζ.) Versus male habet: pro Στράτιν scribendum Στράτιν; nomen est notissimum: Barnesius meretriculam intelligit; qua de causa, ignotum mihi: Ego puerum vel virum intelligam, donec de meretricula constet. Pro κομίσζ Scaliger κομίζοι, Barnesius κομίσσζ: utrumque satisfacit Metro; quare vel hoc vel illud sumere potes: sunt hæc juris arbitrarii. Barnesius in sua Editione ante Στράτιν habet τὸν, quod Versum enecat, & per imprudentiam hominis irrepsit. ibid. σοχαῖ | τ' ἄναξ | χαῖρ') Scribendum potius Εὐὶ κοι | σοχαῖτ' ἄναξ | χαῖρ' &c. Nam præcedit ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τὸ πλὴν δευτέρου ἰαμβικὴν ἔχοντος: sic ut per διποδίαν progrediantur hæc prima. ibid. Φαυτίδης) Nomen proprium est Φαυτίδης, recteque pingitur cum majuscula. Comicus Εκφαντίδης, qui Καπνίας dicebatur, ei vicinus: sed an forte ille ipse olim hic comparuit, & legendum est ἐφαρχ' Εκφαντίδης?

Eru-

Eruditi videant; Mihi id perquam probabile eſt. Suaviculi, qui in loco ſecundo Verſus Trochaïci metuebant Spondæum, has nobis facere potuerunt delicias. ibid. ξενίκ νόμισι) Scribendum cum majuſcula Ξενίκ: nam hoc quoque nomen proprium eſt, ut & ſequens Σχοινίων: Ξενίας. ibid. ὦ Χάρων.) Apud Cratinum poſt Χάρων diſtinguebatur tantum Commatice, quia ſententia hiſce non abſolvitur. Dico apud Cratinum: nam fallor, aut ex ejus Comœdiis petiit Noſter hoc exemplum.

PAG. 57. τὸ μὲν δὴ κραίνειν) Turnebus καθαρὸν κεραίνειν, quem Operæ Noſtræ debuiſſent ſequi. ibid. ἐν τοῖς Ατραλίνοις) Alii Libri Ευτραπέλοις: dicemus alibi. ibid. κὴ μὴ τὶ μεῖζον) μὴ hic poſitum pro εἰ: & ſi non aliquid majus &c. ibid. Καὶ ξυντιθεμένω) Ita ſcriptum in gratiam Verſus pro ξυντιθεμένω: dubito, an ſatis bene; ego certe malim ξυνεγινόμεν: id tertiam, ut notum, producit. ibid. φάγροισιν) Vide Lexicographos: hic forte homines intelligit Eupolis, non piſces; ita ſolent Comici: non dubito autem, quin plures alios in ſequentibus enumeraverit, qui τοῖς φάγροισιν erant ſimiles, & omnes ſub τοῖς ἀγαθοῖς comprehendebantur. ibid. Σίμαλον εἶδον) Legendum opinor Σίμυλον: Simylus nomen eſt ſatis celebre, alterum ignotum mihi. ibid. ἐν τῇ Κορικαιῷ) Scribe potius ἐν τῇ Κορικαιῷ: diximus ſupra ad *p.* 35. ibid. Αὖθις πρόχειτ &c.) Cur duo Catalectica non jungunt Editores, ubi ipſe Hephæſtion Pherecratem ea junxiſſe ſcribit? Verſus Pherecratei ideo non mutabunt indolem ſuam: nam eo reſpiciens Noſter *pag.* 33. disjunctim illos adducit. ibid. ἐκ Πελαργῶν) In Anthologia οὐκ Πελαργῶν: quod non injuria præfert Bentleius; ὁ ἐκ Πελαργῶν: pueri ſciunt. ibid. ἰδήματι) Olim ſcriptum ἰδύματο. ibid. ἐκ δακτυλικῆς πενθημιμεροῦς &c.) Hoc habuimus *pag.* 50. ibid. ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης) Hoc Ithyphallicum eſt; quod Editores, ut vides, peſſime metiuntur: ſcribe ταῦθ' ὁ | Ναυκρα | τίτης. ibid. κὴ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο) Lege κὴ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο: ita præcedit, ita ſequitur.

PAG. 58. In Contextu: Μιλίχιος δ' ἐπ' ἱμερτῇ) Pes primus non eſt Choriambus, ſed Dijambus, quanquam ſecunda certe brevis, quam longa eſſe mallet in his: Eruditi ſciunt. Et hoc mihi diſplicet

cet hic: nescio, quid alii de suspicione mea dicturi sint, mihi, non diffitebor, ea impense placet & gratias habere videtur singulares: lego scilicet, & simulac locum attigi, legebam, Μηλόχροος δ' ἐπ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ. quod Choriambum nobis repræsentat statim: scis, quid sit μηλοπάρειος; huic gemellum μηλόχροος, quod de eadem re & eodem genarum colore adhibetur perbelle: quid censes? nonne probabilis est suspicio? substantivum, quod vocant, cum aliis abest; hoc certum ac perspicuum. ibid. In Scholiis: Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον) — διὸ εἶπεν, οὐ πάντως) Illud οὐ πάντως non est apud Hephæstionem; quare de se loquitur Grammaticus, & scribendum διὸ εἶπον, οὐ πάντως: vide præcedentia. ibid. εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας) Scilicet δυνατόν ἐστι: Et hoc magis perspicue dixerat Hephæstion *pag.* 50. Omnis scilicet syllaba postrema est ambigua, tam in Asynartetis, quam in Simplicibus: moneo in gratiam rudiorum. ibid. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν) — ἐστὶ δὲ ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις &c.) An repetit Scholiastes, quod dixerat, & quidem ita, ut de eadem re plane alia tradat, quam antea tradiderat? nugæ, nugæ: scribendum est, ἐστὶ δὲ β. ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις. Primam Antipathiam præcedentibus descripserat; his alteram & secundam describit: notam neglexerunt Scribæ ignavi. σύνθετα vocat Scholiastes hic, quæ alibi vocantur ἐπισύνθετα: junge *pag.* 52. & 53. Quod sequitur, οἷον ἐστὶ τὸ ἀνάπαιστος, ab illis longe alienissimum est: legendum, Οἷον ἐστὶ τὸ) ἀνάπαιστος. in Contextu est, οἷον ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοβάκχοις: eo respicit Scholiastes, & ipsum illud ἰοβάκχοις, ἀναπαίστοις explicuit homo; quo successu, videbimus suo loco: verba Hephæstionis iterum male cum verbis Scholiastæ confusa sunt, & potuisset etiam rectius τῷ ἀναπαίστοις præfigi ipsa vox ἰοβάκχοις; id quisque videt nunc. Quæ hisce adnectuntur, alio quoque pertinent haud dubie: ex contextu repete, Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν &c. Nam ad ea notatum fuit, ὡς εἶναι μὲν τριῶν μερῶν τὸ &c. Versus Ithyphallicus describitur aperte: pro μὴ προόντος τῆς συλλαβῆς Scholiastes etiam fortasse μὴ προσιούσης τῆς συλλαβῆς: nam id convenientius & paratius. ibid. Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην) Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων) *Primum genus* ἀσυναρτήτων; τὸ α εἶδος. Et hæc ab alio

Grammatico videntur notata ad illa ſuperiora: nam cæteroquin a Jambis ad Trochæos non progreſſus fuiſſet homo, ſed a Trochæis ad Jambos. bis illud ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν *p.* 55. in Contextu exſtat: attende modo.

PAG. 59. In Scholiis: Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Εμφερῆ &c.) Hæc & ſequentia peſſime iterum turbata ſunt: lege primo, Δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὲς ἔχον μορφήν) Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Εμφερῆ ἔχουσα μορφήν. *Illud, quod ſequitur poſt* Εμφερῆ ἔχουσα μορφήν. Dein ex contextu etiam arceſſe, Διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς: ad quod notatum, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δευτέρας ἐν τῷ παίς. Tum ordine ſcribe, Τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου) Διὰ τὸ τρισύλλαβον εἶδος γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τέμνεται. Triſyllabum Αυδίαν facit, ut Verſus ſit Trochaïcus Dimeter Hypercatalectus: res eſt aperta. Maxima in his, ut dixi, confuſio. ibid. Τὰς γὰρ σπονδείους) Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις &c.) Hæc mutila ſunt: ſupple οὗτοι δ' ἐν ταῖς περιτταῖς τιθέασι· καὶ τὸ ἰαμβικὸν ἐν ταῖς περιτταῖς· οὗτοι δὲ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν. repetendum eſt ἀπὸ κοινοῦ de Jambico præcedens δέχεται τὸν σπονδεῖον: nihil aptius. Cur autem ἐν τοῖς ἀρτίοις ſcripſit Scholiaſtes, eique ſubjecit mox ἐν ταῖς περιτταῖς? certe aut minus diligens fuit homo, aut hæc eodem genere extulit. ibid. Ανδρες ἑταῖροι) — καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιττὴν &c.) Pro ἐν τῇ τροχαϊκῇ lege ἐν τῷ τροχαϊκῷ: præceſſit ἐν τῷ ἰαμβικῷ. Tum ſcribe porro, λέγω δὲ τὴν πρώτην, ἥ ἐστι τὴν γνώμην: ſimiliter præmittitur λέγω δὲ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἤδη, δεῦρ' ἤδη. ibid. Και ξυνεχθυόμενον) — καὶ πάλιν χορίαμβον καὶ τροχαῖον καὶ συλλαβήν) ξυνεχθυόμενον ad calcem Libelli mutatum in ξυνεχθονόμενον: fors bene, fors male; quid ſentiam, dixi ad ipſum locum: ex hoc ξυνεχθυόμενον elicere poſſem noſtrum ξυνεγινόμενον; ſed verba Scholiorum initialia haud dubie ſunt a Recentioribus, nec iſta multum ego curo. pro τροχαῖον καὶ συλλαβὴν ſcribendum ἴαμβον καὶ συλλαβήν: Trochæus hic nullus: φέγγος Jambus eſt; τα κα etiam Jambus. Quod ſequitur, alio pertinet: ſcribe Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν) ἀντίσπαστος δὲ ἐστιν ἐκ &c. ibid. καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη ἀντὶ βραχείας &c.) Deeſt vocula: ſcribendum καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη μακρὰ ἀντὶ βραχείας. ibid. τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀναπαίστων &c.) Hæc etiam in mendo cubant: corrige τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀντισπάστων παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καταληκτικὰ γὰρ &c. *ex duobus Antiſpaſtis ultima ſyllaba excepta.* ibid. Δικατά-

ληκτον;

λήκτων, ὁ Φερεκράτης) Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀσυνάρτητων &c.) Abundat τὸ post ἐπεὶ & sententiæ officit: delendum igitur. ibid. Σύμμικτον ἀνάπαιστον) Οὐχ ὅτι ἐξ &c.) Ad finem Libelli corrigitur Σύμπτωκτον ἀνάπαιστον. Non probo, quia aliud latet: Σύμπτωκτον scilicet ἀνάπαιστον Scholiastes explicuit Σύμμικτον ἀνάπαιστον; quare voces explicandæ perperam omissæ sunt, & his ipsis ex Contextu præfigendum est illud: sic nihil decentius aut apertius. ibid. Δεῦρο δεῦτε) Χορίαμβος ἢ ἴαμβος &c.) His præmittendum ὅλου γαμικοῦ: nam eo pertinent, non ad δεῦρο δεῦτε: res est longe apertissima. πέντε δὲ τοιαῦτα παραλήψεται, *quinque talia Ephthemimera.* Et hinc apparet, bonum sua ætate etiam Μιλίχειος legisse in Versu tertio: nam alias sex dixisset, ut Nos restituto Μηλίχειος dicimus nunc. Quod sequitur, δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, mutilum est & duce suo caret: lege δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, Δεῦρο δεῦτε, μὴ εἶναι &c. recurrit ad superius Sapphicum, idque dubitat, an ἀσυνάρτητον sit: error natus est errore primo, quo Δεῦρο δεῦτε male præfixum erat integro Scholiolo. Ipsa observatio Viri Grammatici de pede tertio non est unius assis, quia Hephæstion postremam uniuscujusque Versiculi in Asynartetis ambiguam fecit cum Aliis haud dubie Magistris: diximus Supra, & hic repetimus, ne ducem cæcum sequantur cæcutientes. ibid. Ἰαμβ. καταληκτικὰ) Οὐκ ἔτ᾽ ἐμοὶ τὸ &c.) Hæc etiam non consistunt loco suo: scribe Ὁ πῶς συνάψει τὴν λέξιν) Οὐκ ἔτ᾽ ἐμοὶ τὸ &c. ibid. In Contextu: τῶν χρησαμένων ποιητῶν) Aliæ Membranæ τῶν χρησιμωτάτων: cave mutes; vulgata bona est.

Pag. 60. Παρ᾽ Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ) Apud Stephanum Byzantium Εὐφορίων Θρᾳκί bis laudatur: fallor, aut idem Opusculum est, cui duplex nomen, Θρᾷξ ἢ Χερρονησιώτης. Index male Εὐφορίων Χερρονησιώτης: quanquam ex Eubæa & Chalcide oriundus etiam certo respectu Χερρονησιώτης dici possit: plura alias. ibid. Οὐ βέβηλος ὦ τελέσαι τὸ νὺξ Διονύσου) In his sensus est nullus: fortasse præcedebant, quæ eum efficiebant bonum. Nam pars loci est, non locus integer. Et tamen, non dissimulabo, summopere dubito, an syncerum sit, quod hic conspicimus: Exemplum adferre voluit Hephæstion Antispasti, in Spondæum desinentis, sive ab Jambo, sive a Trochæo, sive a Spondæo inciperet; hoc habebimus, & habebimus præcise, si legamus Οὐ βέβηλος: nam sic primo Antispastus a Trochæo incipiens in

in Spondæum definit; dein a Spondæo incipiens Spondæo clauditur; & tandem a Jambo incipiens Spondæum quoque habet in fine: Vide modo tres primos pedes horum trium Verficulorum. Quid autem convenientius aut probabilius? fateor, hæc fufpiciuncula mihi placet: Et fic fenfus etiam non illepidus ex his emergit; fcribamus enim, Οὐ βεβήλοις αἱ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου, videbimus ftatim, quid ifta fibi velint: Vertenda enim funt, *initia junioris Bacchi non patent profanis.* Quare Eruditiores rogo, ut animum advertant; fortaffe probaturi funt, quod fufpicor. pro τελεταὶ in Aliis Membranis erat τελεσταὶ, perquam incondite & perquam male. ibid. Καλὰ γέρεια εἱσομβρία) *Pulchra præmia collocatura:* εἱσομβρία vel εἱσομβρία potius, eft ab ἵω, quod *ftatuo*, *colloco* fignificat vulgo: γέρεια & γέρεια pro γέρατα Idiotifmus eft fatis notus. Ταναγρίδεσσι, quod fequitur, funt mulieres ex Tanagra: his honores & præmia erant deftinata. ibid. Μέγα δὲ, μὴ γέγαθε πόλις) An μὴ fcriptum pro οὐ? *urbs vero non valde gavifa fuit.* Vix puto, & aliud lætius mihi promitto: fallor, aut fcribendum, Μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις, *Valde autem urbs mea gavifa eft.* Corinna, ut multi fcribunt, ex Tanagra oriunda erat; hinc *urbs mea* de Tanagra accipi poteft perbene: nos plura ea de re alias. Quod fequitur, Λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς, fortaffe a verbis feqentibus pependit, quæ nobis invidit Grammaticus: alias fubaudiendum eft ἕνεκα, ut fic caufa lætitiæ adfit opportuna; Et hoc perquam probabile: ipfius Corinnæ vox fuaviffima urbem patriam lætitia exultare fecerat palam. fententia eft aperta & facilis: fic autem ad Victoriam Corinnæ hæc ipfa pertinent. Quo pofito, erunt, qui fcripturi funt, Μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις Λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς. fed id neceffe non eft: nam in integro Poëmatio de perfona conftabat fatis abfque eo. *Multum urbs mea gavifa eft propter vocem argutam & canoram, quam mihi dederunt Mufæ.* hæc aut fimilia dicere potuerunt Græca, ut alia omittam plura: ne fimus igitur incauti aut male morati in his. γέγαθε alium Idiotifmum fervat, quam ἐμὴ & alia hic adfcripta: fed id non morabitur quemquam & omnes expedire poterunt ftatim. ibid. ὁ εὐψιβίας) Pro εὐψιβίης; αἰνοβίας fatis notum eft & huic gemellum: hoc autem contrahendum in quatuor fyllabas a metientibus; εὐψιβίας: nam Choriambus

eft,

eſt, ut ex ſuperioribus Verſiculis apparet. ibid. Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω &c.) Hæc obſcura ſunt & difficilia: an forte legendum Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵπποι καὶ μὲν βερμιόμενοι? ordo verborum ſit ὥστ' ἵπποι ἐπὶ δούρατος μὲν καταβριμιώμενοι: quæ verti poſſunt *ut equi quidem in haſtam cum fremitu irruentes.* ἐπὶ cum caſu patrio ſæpe motum indicat; hunc autem exprimit βριμιόμενοι & καταβριμιόμενοι rite acceptum: de equis generoſis res eſt perquam nota; hiſce aſſimilat Corinna iſtos Urbis Everſores. ibid. Πόλιν δ' ἐπράθομεν) Hæc cum ſuperioribus arcte cohærent & copulari debent una; verbum autem præter alia abeſt, cui ἐπράθομεν faciem obvertebat: id certum ac perſpicuum. Ipſe Verſus primus prolixior eſt, ut vides, & hunc alterum cum duobus ſequentibus, magnitudine ſua ſuperat longe: ſi in duos Verſiculos divideretur, uterque ſibi ſatis ſimilis eſſet, Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵπποι Καὶ μὲν βριμιόμενοι, nec ita a cæteris diſcreparent: ſed hoc incertum eſt & definire nolo. Editores primam in βερμιόμενοι corripiunt; perperam certe: nam producenda eſt abſque dubio. Quare ſi Verſiculus ſecundus ab iſta voce inciperet, Jonicus a minore ibi adhibitus fuiſſet pro Antiſpaſto, ſicuti in primo adhibetur pro Antiſpaſto Choriambus: Sed Alii videant, ut Nos etiam diligentius faciemus aliquando. ibid. Προφανὴς Γλυκῷ δέ τις ᾄδων) An Προφανὴς nomen proprium eſt, ut Γλυκῷ, & vertendum hoc, *Prophanes vero aliquis Glyci cantans*? hoc verum forte: niſi potius Γλυκῷ legendum eſt, ut προφανὴς ſit vox communis & verba ſignificent, *aliquis vero publice cantans Glyco* & in honorem Glyci: res eſt incerta; Alii videant. Mihi fere diſplicet πελέκεσι δονεῖται de uno tali: Viſne ſuſpicionem? dicam, quamvis levior ſit ipſa aura: fors Corinna dederat Προφανὴς γλυκὺς δέ τις ἀγκὼν Πελέκεσι δονεῖται. Locus infamis propter luxuriam, dicitur γλυκὺς ἀγκών: Vide Athenæum *Lib.* 12. *Cap.* 3. *Convivii.* talis voluptatum cloaca fuerat Urbs illa, quam hic everſam legimus, & quidem προφανὴς, id eſt, publice & in omnium oculis: fateor, hæc ſuſpicio mihi lenocinatur, quia ſententia ſic optima eſt, & locus omni ſcrupulo caret. Nomen Γλυκὸς ignotum mihi iſta forma: quam facile id enaſci potuit ex γλυκὺς? quid autem ᾄδων? nonne ſimile eſt τῷ ἀγκὼν, ſi ductus literarum implicitos conſideres? Certe facillima eſt utriuſque vocis depravа-

pravatio, & si conjectura nostra non sit vera, saltem similis est vero: id ego blanditiis ejus pellectus affirmare non erubesco.
ibid. ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίας χώρας ἔχουσα) Non ita loquuntur Græci: scribe deleta una literula, ἐπὶ ἀρτίᾳ χώρας, *in loco pari.*

Pag. 61. In Contextu: τὸ καλλίρυθμον χοριαμβικὸν) In Aliis Membranis τὸ καλλίρυθμον ἐπιχοριαμβικὸν: verissime haud dubie. Nam ab alia συζυγία prima ad secundam Choriambicam venitur, ideoque Versus ἐπιχοριαμβικὸς dicendus est, non χοριαμβικὸς: similiter Ἐπιωνικὸν habemus *pag. præced.* cujus genera duo enarrantur etiam *pag.* 46. & 47. quæ jungere potes, ut locutionis indolem melius perspicias: Nos plura de his alias. ibid. Εὔφρανας ἡμᾶς &c.) Versus hic non cohæret cum Versu sequenti: duo sunt scilicet exempla diversa, quibus diversum quid illustratur: prius, quo προχαϊκὰς πρὸς τάξιν ποιοῦσι δίχα τὸ σπονδεῖον, illustrat Versus hic; posterius, quo primam Syzygiam ποιοῦσιν αὐτοτελῆ καθαράν, Versus alter: attende modo, videbis statim. ibid. In Scholiis: Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) — καὶ ἐκ τούτου διαφόρων ποδῶν χύσιν) Malim διάφορον ποδῶν χύσιν. ibid. Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικὸν ὂν τετράμετρον ἀκατάληκτον) Falsissimum hoc: nam Priapejum purum Catalecticum est; Vid. *pag.* 34. Lege igitur τετράμετρον καταληκτικόν: Et sic Versus adscriptus etiam peccat. Supra habuimus Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς: ita scribendum quoque hic: ἀποκλὰς est tempus minus usitatum τοῦ ἀποκλᾶν; σπὰς & ἀποσπὰς ei gemella: id bonus Grammaticus ignoravit, ideoque pro ἀποκλὰς scripsit ἀπόκλασμα, quod statim pro Catalectico promsit Acatalectum: nihil apertius. Absit tamen, ut ipsum Scholiastam ita errasse putem: Recentioris est peccatum, qui in Hephæstionis Enchiridio erat hospes. Si ἀπόκλασμα voluisset Poëta, haud dubie in gratiam Versus scripsisset ἀπόκλασμ', vel ante Οἴνου, quod Versus sequentis est caput, collocasset abundans μ', ut syllabam superfluam sic commode resecaret; sed nec hoc, nec illud ab eo factum: Quare alterum ἀποκλὰς dedit haud dubie forma participii, ut loquuntur. ibid. Ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ) Ὑπερπεπληρωμένῃ τῷ &c.) His præfigam potius ex contextu, Ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ. Sequens illud ὁ γὰρ διίαμβος &c. rem dictam repetit: quare alterius Annotatiunculam esse puto. ibid. Τοῦ παντὸς μέτρου) — τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.) Rectius scripsisset

fcripfiffet hic τὸ πολυχημάτιον ποιεῖ: imo id plane requiritur.

PAG. 62. καταληκτικὸς τὸ ὅλον συμβαίη, Διονύσε) Scribe potius οἴνου: Δι alio pertinet. ibid. Καὶ ἐπὶ τῆ γλυκωνείων) — οἷον, Κατὰ πατρὸς ἠνίχ' ὁ μαινόλης) Lege οἷον, Κάπρος ἠνίχ' ὁ μαινόλης. Vide *pag.* 33. ibid. Καλὰ γέρεα εἰσορῶσα) — εἴδος εἰσορῶσα, ὑπερθεῖν τὸ ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰ &c.) Nihil infulfius: fcribe ὑπερθεῖν τὴν ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰν εἰς τὸ χοριαμβικὸν χῆμα. ὑπερθεῖν eft participium ab ὑπερτίθημι: Vide *pag. præced.* in Scholiis. ibid. ἐ δὲ ἑξῆς ἢ ὡσαύτως) Huc ufque unus. Quæ fequuntur, funt alterius: quare fcribendum primo, Καλὰ γέρεα εἰσορῶσα) ἀντίσπαστος ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην. tum diftinguendum porro, εἶτα ὁ δεύτερος χορίαμβος ὁμοίως, Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις· καὶ τὸ τρίτον ἐστὶ, μέγα ἢ μὴ γέγηθε πόλις· καὶ τὸ τέταρτον, λιγυροκωτίλας ἐνοπῆς· ἐ τὸ πέμπτον &c. Duas voces ex contextu addidi. Editores Ταναγρίδεσσι in loco fecundo notarunt longa; quod Scholiaftes non injuria fieri vetat. pro fequenti παραβίβασαι legendum παραβίβηται: a παραβαίνομαι non poteft fieri παραβίβασαι; res eft pueris nota. ibid. Λιγυροκωτίλας) — ἐ βραχεῖα μὲν ἡ γυ) Scribe ἐ βραχεῖα μὲν ἡ γυ: de γυ brevi dubium erat nullum. Et hæc etiam notata funt ab alio Commentatore. Editores γυ longam faciunt male. ibid. Πόλιν δ' ἐπράθομεν) Καὶ πάντα ἀντισπαστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα &c.) Ex his luce meridiana clarius eft, Scholiaftam aliter ordinaffe Verfum primum, quam nunc ordinatur vulgo. Illa, ὁ μὲν πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸ πλευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, ὁ πρῶτος ὅλος τροχαῖος. ὁ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστικὴ, procul omni dubio Δούρατος ἄστ' ἐφ' ἵππω refpiciunt: hinc apparet, Grammaticum ex iftis Verficulum feciffe unum, adeoque feparaffe, quæ nunc conjuncta funt & Verfum longiorem conftituunt. Quo pertinent etiam verba ejus prima: nam Dimetra Brachycatalecta effe non poffunt, fi primus ftatim Verfus adeo fit prolixus: hæc aperta & indubitata funt. Sed quid dicendum de ipfa illa menfura? An Δούρατος ἄστ' ἐφ' ἵππω Dimetrum eft Brachycatalectum? id nemo dixerit in his verfatus: nam aperte Dimetrum eft Catalecticum, cui una tantum fyllaba deeft, & quod Pherecrateum dicitur vulgo. Quare in illis hæret menda, & Scholiaftes ab imperitis fenfit plagas. Ipfum Πόλιν δ' ἐπράθομεν Verfus eft Dimeter Brachycatalectus: id largior lubens. Nam

Nam ſi a τετραποδίᾳ ad διποδίαν redeamus, integer pes deeſt ad Dimetrum conſtituendum; id quod Brachycatalecto facit locum. Inquies: ad ſua igitur relata non ſunt verba Scholiaſtæ, quæ duos Verſiculos, Πόλιν δ' ἰκράθεμεν & Πελίκεσι δονεῖ, deſcribunt, non alios: ſed id admittere non poſſum, quia primum & tertium hic etiam habemus deſcriptos. quid igitur? legendum puto, καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, καταληκτικὰ καὶ βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος &c. ſic utroſque Verſus notavit Scholiaſtes, & Catalecticos & Brachycatalectos; quod certe faciendum erat: nihil hactenus rectius. Sed alia exoritur difficultas: Verſus tertius nec ad Catalecticos, nec ad Brachycatalectos pertinet: quomodo igitur Grammaticus de his ita ſcribere potuit, ut eum ſcripſiſſe opinamur? fateor, hoc vix credibile, ſi tantum mediocris ingenii fuit homi: ſcis, quid tandem ſuſpicer? dicam: ad verba hujus Exempli prima ſcripſit Antiquior Scholiaſtes, Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, καταληκτικὰ καὶ βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα; qui ſcilicet in Libris ſuis hæc ita repperat ordinata Δώρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω, Κατὰ μὲν βρεμόμενοι, Πόλιν δ' ἰκράθομεν, Προφανὴς Γλυκὺ δὲ τὰς Ἄδων πελίκεσι δονεῖ. & ſic omnes Verſiculos ad Catalecticos & Brachycatalectos recte retulerat, ut mox etiam videbimus: Hoc Scholiolon breve & Antiquiora ſapiens, cum poſtea legeretur a Recentiori, auctum eſt iſtis ſequentibus, ὁ γὰρ πρῶτος &c. quæ ſcilicet ſcripta ſunt, cum confuſio jam in Libros invaſerat, & ipſe bonus de Metro incertior, nec Antiquiori Grammatico contradicere, nec a Libris ſuis Vulgatis recedere audebat. Nam hinc eſt primo, quod Verſus primi partem poſtremam, quæ male coaluerat, non attigerit homo, de parte tamen prima agens, ut agere debebat: Dein hinc etiam eſt, quod Verſum tertium non contraxerit, ſed longiorem, quam Scholion Antiquum indicat, reliquerit. Sentiſne? quæ obſcuriſſima antea erant, nunc perſpicua evadunt & aperta. Sic multa in Scholiis aucta & antiquioribus recentiora adſcripta ſunt: nullus autem dubito, quin ea, quæ nunc tandem in mentem inciderunt mihi, & longe aptiſſima & longe etiam veriſſima ſint. Quid enim? nonne de Glyconiis & Verſiculis cognatis hic ſermo? nonne forma eorum multifaria ex Corinna adfertur? de eo dubium eſt nullum: Et quid igitur

tur Verſus primus adeo extenſus? quid tertius juſto etiam longior? Imo ſtipes eſt, qui non animadvertit στίχους hic, ut centies alibi, ab Amanuenſibus turbatos eſſe. Videamus nunc breviter Noſtra, quæ Metrotenus pro ſuis Corinna agnoſceret haud dubie: Verſus primus eſt Dimeter Catalecticus cum Choriambo in principio. Verſus ſecundus Dimeter etiam Catalecticus cum Antiſpaſto in Spondæum deſinente vel Jonico a minore: nam prima in βριμώδεος, ut monuimus, longa eſt. Tertius Dimeter Brachycatalectus eſt cum vero Antiſpaſto. Quartus Dimeter iterum Catalecticus cum Choriambo in ſecunda ſede. Quintus denique Dimeter Acatalectus, cuius pes primus eſt Antiſpaſtus, qui a Spondæo incipit & in Tribrachyn deſinit, tertia longa in duas breves reſoluta; ſecundus vero Antiſpaſtus etiam, ſed a duabus brevibus deſinens in duas longas, ſive Jonicus iterum a minore. Et hæc πολυσχηματιστα ſunt, ut vides, & mire Hephæſtionis inſerviunt ſcopo: attende, attende modo ad illud πλείοσιν σχήμασι. Unum reſtat, quod minime prætereundum eſt: Verſus poſtremus Acatalectus eſt, ut omnes animadvertunt ſtatim & nos ipſi monuimus: Unde illud, ubi de Acatalecto non loquitur Scholiaſtes Antiquior? dicam: in Libris hic alia adhuc διττογραφία: Hi πελέκεσι δονεῖ), Illi πελέκει δονεῖται exhibebant ſcriptum; Noſtri ex priorum genere, Alii, quos Scholiaſtes Antiquior inſpexerat, ex poſteriorum: Utrique bene & ad ſententiam accommodate, ſed Metro non uno. Nam prius Verſum Acatalectum, poſterius Catalecticum efficit: Pes primus ſcilicet Antiſpaſtus eſt, cujus tertia longa in duas breves reſoluta eſt, cum cæteroquin ex quatuor longis conſtitiſſet, ſimiliter ut καὶ πολήκοοθ' paulo ante; ſecundus vero Antiſpaſtus purus, una ſyllaba mutilus. Nihil facilius, & in his πολυσχηματίστοις etiam convenientius: quare nunc tandem hic omnia ſunt in vado. In Scholiis pro πελέκεσι δονεῖ) ad calcem Libelli recte emendatum πελέκεσι δονεῖ): id omnes & ſinguli vident. ibid. Ἐ τὸ κρατίστου) — Ἄνδρες ἑταῖροι &c.) Vide *pag.* 57. ibid. ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ συναρτήτῳ) Lege ἐν τῷ Ἀσυναρτήτῳ.

PAG. 63. αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα, ἔχει πληρούμενον.) Hæc mutila ſunt & ſenſu carent. In Aliis Membranis ſcriptum erat τὸ δὲ συστηματικὸν ἐν πληρούμενον: quod æque bonum eſt. Legendum, niſi fallor, αὐτὸ δὲ

X τὸ

τὸ σύστημα ἔχῃ πληρούμενον στίχον. ſic τὸ κοινὸν habemus : πληρούμενον vel ad στίχον, vel ad σύστημα referri poteſt; Mihi poſterius videtur potius. ibid. ἃ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ μὲν ἐξ ὁμοίων &c.) Hæc corrupta ſunt & mutila: junge *pag.* 66. & videbis hæc aut ſimilia Auctorem ſcripſiſſe hic, — αὕτη δὲ ἡ διστιχία, ὁμοία ἐστί. Τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ μὲν κατὰ στίχον, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά. Καθ' στίχον μὲν ἐστιν &c. ibid. Ἐξ ὁμοίων) Ante hæc & poſt καταμετρεῖσθαι intercidit deſcriptio τῶν ἀπολελυμένων.

PAG. 64. Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,) Ita diſtinguendum: Iſthmia vicerat ſemel, Nemea & Olympia bis: ad calcem Libelli Correctores male diſtinguunt. ibid. Αριστοδάμας) *pag.* 66. eſt Ἀριστόδημος: fors optimum ſit Ἀριστόδαμος: nam Doriſmus in his regnat. ibid. Ἀλεῖος) *Eleus.* ibid. ἐπῳδικὰ καλεῖται. * ἐὰν δ' ἐν &c.) Hæc nota ſunt, & defectus facile ſuppleri poteſt. ibid. ἐὰν δ' ὑπὲρ ἐξ ἐπάγῃ τὴν τριάδα) Si trias ultra numerum ſenarium adſcendat. ibid. ἤτοι γὰρ περιῳδικὰ &c.) De his Periodicis & Palinodicis omnes hactenus male, quantum ego ſcio. Ea tibi explanabo primus: baſis utrorumque eſt numerus ſenario major; id vidimus jam & ante omnia tenendum: Schema igitur Periodicorum ſit hoc

Stropha. *A.*
Stropha. *B.*
Antiſtropha. *B.*
Epodus. *C.*
Antiſtropha. *A.*
Stropha. *B.*
Antiſtropha. *B.*
Epodus. *C.*

ſic τὰ περιεχόμενα, Strophæ ſcilicet *B.* cum Antiſtrophis *B*, ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα, ſcilicet Stropha *A.* cum Antiſtropha *A.* & Epodus *C.* cum Epodo *C*, οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις; quia Strophæ *A.* opponitur Epódus *C.* & Antiſtrophæ *A.* Epodus altera: hoc quiſque videt. τὰ περιεχόμενα ſunt quatuor; τὰ περιέχοντα etiam ſunt quatuor: hæc octo duas quaſi Pericopas conſtituunt, quarum extrema ſibi ſunt diſſimilia: nam primum ſimile non eſt quarto, nec quintum ſexto. Dixi duas quaſi Pericopas: nam ſi Pericopæ eſſent

veræ

veræ, hæc Epodica non essent, sed ἀνομοιομερῆ κατὰ περικοπήν: differentiam nosti, & τῶν περιεχομένων similitudo eam hic aperit statim. Verba Hephæstionis, quæ hactenus explicuimus, habentur *pag.* 68; illa, quæ hic habemus, sunt paulo obscuriora, & tamen ad sententiam nostram commode sese referunt: αἱ ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι, scilicet utrinque Strophæ *B*. cum Antistrophis *B*, ἀλλήλαις sunt ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις, scilicet Strophæ *A*. Epodo *C*. Antistrophæ *A*. & Epodo *C*, ἀνόμοιαι. Id unum requiritur, quod περιεχουσῶν discrimen non adsit necessarium: Et hoc forte omisit ipse Auctor; alias Amanuenses id sustulerunt improvide more suo. Scis, quid suspicer? duplex μὲν, & structura verborum minus apta est: commodissime legi posset, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ὅμοιαι ὦσιν ἀλλήλαις, ἀνόμοιαι δὲ ταῖς περιεχούσαις ἀνομοίαις. Et hoc libens ego Hephæstioni restituam, qui certe περιεχουσῶν dissimilitudinem vix ac ne vix omittere potuit: mutationes autem, quas adhibeo, leviculæ sunt, ut quisque animadvertit statim. De Periodicis hæc scribit Scholiastes *pag.* 73. Περιῳδικὰ δὲ) ὅσα τρόπον τινὰ καὶ προῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικά, ἑκάτερον ὄν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. In quibus mea etiam repperisse videor: nota primo illud ἑκάτερον ὄν, quod duas quasi Pericopas nobis ostendit; tum vide, quam pulchre in unoquoque inveniatur τὸ ἐπῳδικὸν & τὸ προῳδικόν: Epodicum scilicet constituunt Stropha, Antistropha & Epodus, Periodicum vero Stropha Strophæ præfixa: Et hinc ipsum nomen; quia sic περιᾳδόμενον est Stropha cum sua Antistropha, non ἐπᾳδόμενον, ut vulgo, quando Epodus subjungitur sola. Hæc omnes nunc intelligunt. Transeamus ad Palinodica, quæ ita adumbramus:

Stropha. *A*.
Antistropha. *A*.
Stropha. *B*. vel *A*. potius.
Epodus. *C*.
Epodus. *C*.
Antistropha. *B*. vel *A*. potius.
Stropha. *A*.
Antistropha. *A*.

Sic αἱ ἑκατέρωθεν μελοποιΐαι ἀλλήλαις sunt ὅμοιαι, & αἱ ἐν μέσῳ sibi quidem ὅμοιαι, sed ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι, ut hic dicitur; ut *pag.* vero

68. τὰ περιέχοντα μὲν ἀλλήλοις sunt ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις, & versa vice τὰ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι: nihil apertius. Hoc modo autem παλινῳδίαν habemus etiam exactam, & ratio nominis se sponte sua prodit: nam a παλινῳδίᾳ dicta τὰ παλινῳδικὰ, ut a περιῳδίᾳ τα περιῳδικά. Ad rem Hesychius, Παλινῳδίαν, ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν. Cui alii Grammatici adstipulantur. Et hæc quidem de his breviter nunc: plura forte alias. Pro περιῳδικὰ alii Libri hic παρεπῳδικὰ perperam habebant scriptum. ibid. ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ θέσιν μὲν &c.) Mihi suspectum est κατὰ θέσιν, quia ambiguum est, & rem dicendam non exprimit satis: scripserim lubens vel ὅσα κατ' ἀντίθεσιν, vel ὅσα κατὰ χίασιν: Et hoc posterius optimum foret.

Pag. 65. τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια) Cum mica salis hoc accipiendum. Nam adhuc hodie dantur Simmiæ παίγνια, quæ Antithetica non sunt, sed uno ac simplici ordine progrediuntur: tales sunt ejus Alæ Cupidinis, ut notum. Quare mallem, scripsisset Auctor, καὶ ἄλλα τινὰ παίγνια: scis, quid Græculus ineptus de Antithesi Alarum scripserit; id potuit originem ducere ex hoc loco Hephæstionis male intellecto: alias dicendum est, Nostrum Alas celeberrimas non tribuisse Simmiæ, sed alteri alicui. Attende, videbis statim tertium non dari, & verum esse alterutrum. ibid. ἐκ πάντων μὲν κατὰ χίασιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν) Si ita legas, nullam hic video μῖξιν, & male sequitur ἐπὶ ἐπῳδικῶν καὶ μονοστροφικῶν, quæ certe non sunt ὅμοια κατὰ τὴν ἰδίαν: Aliud igitur scripsit Hephæstion: lege ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, οὐχ ὁμοίων δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν, vel ἀνομοίων δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν. Sic nihil facilius aut verius. ibid. οὔτε μεῖζον τεσσάρων) Hoc falsum est, nec verum esse potest. Nam in hoc ipso Opusculo sunt στίχοι, qui plures, quam quatuor habent συζυγίας: Vide modo *pag.* 43. ubi mentio Hexametri Pæonici, quod ex sex Pæonibus integris constat, & sic συζυγίας habet totidem: alia prætereo. In his temporum habenda est ratio, quæ, ut antea vidimus, Hephæstion statuit triginta numero, quare ex sententia ejus στίχος, ex pedibus Hexasemis constans, non potuit habere plures, quam quinque συζυγίας, στίχος autem, constans ex pedibus Pentasemis, non plures συζυγίας, quam sex: hoc quisque animadvertit statim, & Pæonicorum exemplum aperte demonstrat. Et sic legendum apparet hic

ὅτι

ὅτι μεῖζον ιξ: Nam numeri ſupremi haud dubie meminit Noſter: Is autem eſt ipſe ille ſenarius; quia Verſus mere Proceleuſmatici non dantur, & ſic Pæonici ſunt ratione temporum omnium breviſſimi. Sed hæc obiter nunc: plura loco ſuo. στίχος, qui plures habet συζυγίας, quam illas indicatas, nomen ſuum mutat & ἀειδος dicitur; id docuit jam Scholiaſtes *pag*. 18. & hic repeto in gratiam tyronum. ibid. τὸ δὲ ἔλαττον ὂν δύο συζυγιῶν) Recte ad marginem Libri mei correctum τὸ δὲ ἔλαττον ὂν τριῶν συζυγιῶν. pueri vident: error & hic & ſupra natus ex notis numeralibus. ibid. ὡς τὸ δεύτερον ϗ τρίτον Σαπφοῦς) Δεύτερον Σαπφοῦς ex Pentametris Æolicis Acatalectis contextum fuit totum: Vide Hephæſtionem *pag*. 23.

PAG. 66. καίτοι κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον &c.) Scilicet καταχρηστικῶς: junge *pag*. 63. *in princ*. ibid. Εὐναίους) Aliæ Membranæ Ἐναίους: corrupte. ibid. Ἔχειν ἶσον ὀλέθρον) Ita Hephæſtionis Libri, ut vides: Et tamen omnes Viri Eruditi hinc citant Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ. Neſcio, qua de cauſa: Nam ut ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ dicitur bene, ita & ἔχειν ἶσον ὀλέθρῳ, *habere pro pernicie*. Ut ipſi tyrones ſciunt, aut ſcire ſaltem debent, ἔχειν ſæpe æſtimandi σημασίαν habet apud Græcos, idque perquam venuſte: quare mihi, dicam libens, elegantius videtur hoc loco ἔχειν, quam ἔχθειν. Nam eo retento ἶσον ὀλέθρῳ aptius ſequitur poſt εὐναίους ὀαρισμούς, & ſententia eſt caſtigatior. Si ſcriptum fuiſſet ἴσους pro ἶσον, locutionis indoles ſeſe aperuiſſet magis benigne; ſed id fieri non potuit propter Antiſpaſti caudam: quare alterum Poſitum eſt pro altero, nec hoc aliter accipiendum, quam illud; talia apud Poëtas, ἶσα κόνις, ut Eruditiores ſciunt. Unum illud adjiciam: pro ὀλέθρῳ cum litera ſubſcripta, hic habemus ὀλέθρον abſque litera ſubſcripta; quod etiam aptum eſſe poteſt: Nam ſi ἶσον habeatur pro nomine ſubſtantivo, ut loquuntur, caſus patrius apprime convenit. Et ſic igitur ipſe forſan Callimachus, qui Doriſmum non habebat odio, & in hoc ipſo fragmento eum adhibere potuit. Qui ἶσον pro adverbio habent, caſum ſecundum in tertium mutare debent. Mihi, ut dixi, ἶσον ὀλέθρον non diſplicet, & ἔχειν impenſius certe placet, quod primus ad Catullum mutavit fortaſſe Scaliger, & dein omnes Alii ſibi arripuerunt incauti: Sic ſæpe Præſul ut amtruat, ita Vulgus redamtruat illi. ibid. Οἱ πλάτεῖ νικῶν) Hoc ita

metia-

metiaris, Οὐ πλάτ | ἴ νι | κῶν | σύμπτης | ἀλλὰ τί | χνη. Nam Versus Pentameter est: ι vel vi cæsuræ vel a liquida sequente producitur; res est satis nota. Editores pessime. ibid. Ἀριστόδημος θρασὺς &c.) Qualis hic Versus, si Editores iterum sequamur? Ignoro, & frustra exspecto, qui id me doceat. Dicam, quod verum est, & Scholiastes etiam dixit: Senarium Jambicum post Hexametrum & Pentametrum dedit Simonides; omnis difficultas in una voce θρασὺς, quæ primam habet brevem. An Lyricus, quia α sæpe anceps est, syllabam produxit contra usum vulgarem? Nescio, quid dicam, & mens est in bivio: Malim, si liceat, ut licere videtur certe, Ἀριστόδαμος ὁ θρασὺς Ἀλεῖος πάλα. Sic Senarium habebimus bonum, & verborum indoles etiam erit melior.

Pag. 67. Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδὸς &c.) Fallor, aut vox Characteristica excidit: legendum scilicet ἅπερ ὑπὸ αὐτοῦ ποδὸς, ἢ συζυγίας &c. Nam alias non erunt ἐξ ὁμοίων. Supra *pag*. 63. recte est, ὅσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς &c. Hic αὐτοῦ bis repetendum ἀπὸ κοινοῦ; ibi ter adest & sui copiam facit præsens. ibid. ἐπεὶ καὶ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας) Hic vox συζυγία aliter accipienda est, quam paulo ante accipitur & vulgo accipi solet: Versuum scilicet συζυγίαι hic intelligendæ, non Syllabarum: ἰωνικὴ συζυγία Syllabas respicit; hæ decem συζυγίαι Versus: Cum decem Versus uno ordine sequuntur, & decem sequentes illis per omnia respondent, τὰ ἐξ ὁμοίων fiunt τὰ κατὰ σχέσιν; hoc dicit Auctor, hoc omnes intelligunt. ibid. Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Scribe divisim Ἑπτ' ἄμυδις τριάκοντα: de mensura Versus recte Scholiastes, quem adire debes. Nam Editores hic iterum ineptiunt. ἄμυδις mediam producit contra usum vulgi. ibid. ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ &c.) Hanc distinctionem dele, quæ ab imperitis haud dubie profecta est: nam sequentia cum superioribus cohærent, nec sola Κοινὰ & Μικτὰ Συστηματικὰ in illis explicantur, sed alia plura. Nihil apertius.

Pag. 68. ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δὲ &c.) Hæc Tautologa sunt & inepta: Lege, ut distinctio sit inter ἐπῳδικὰ γενικὰ & ἐπῳδικὰ εἰδικά, — ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται καὶ τέλος δηλονότι, ἐπ' ἔλαττον &c. *in fine* & post Systemata similia: hoc quisque sentit & intelligit.

Sed

Sed & rotundius legeretur certe , — τὰ μὲν ἐστὶν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι. Nam cui bono ingratum illud ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν? Fors major in his confusio est, quam nunc tollere audemus. Cur enim post ἐπῳδικὸν εἰδικὸν submisit demum illa ἐπ' ἔλαττον &c? nonne statim post γενικὸν debuissent collocari, ut sic singula ordine suo decurrerent? De eo dubitet nemo paulo oculatior. Ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται, ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, οὐκ — ὡς τά γε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται. Τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους, τὰ μὲν ἐστὶν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, ἐν οἷς — ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι. προῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον &c. Sic locus fuisset satis nitidus. ibid. Παλινῳδικὰ) De his & περιῳδικοῖς Supra Hephæstion magis distincte, dicens ea non habere locum, nisi Trias ultra numerum senarium producatur: Vide Notata ibi. ibid. ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις) In Aliis scriptum ὅμοια εἶναι ἀλλήλοις: quo nihil ineptius. ibid. ἢ πάσας) Hoc rectius collocatum fuisset post ἀμφοτέρας: τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἢ πάσας ἀλλήλαις ὁμοίας. quo pertinet διττογραφία ex aliis Membranis ad calcem Libelli annotata.

Pag. 69. τό τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικὸν) *Pag.* 65. habuimus pro exemplis ἐπῳδικὰ καὶ μονοστροφικὰ ἢ κατὰ περικοπήν: quæ deteriora non sunt. Sed de his accuratius aliquando. ibid. εἴς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφή) Ut sic ex Monostrophicis fiant τὰ ἐξ ὁμοίων. ibid. Δεδειγμένων δ' ἡμῖν &c.) Hucusque pervenerat Hephæstion in Expositione prima, quæ *pag.* 65. finitur istis, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν. Monostrophica & Epodica ibi adducta vides pro exemplis τῶν κοινῶν κατὰ σχέσιν; hic vero Monostrophica & τὰ ἐξ ὁμοίων, quæ Anacreontica ista referunt, ut dixi. Paulo ante similem habuimus exemplorum discrepantiam, quæ statim se explicat ipsa, nec dubium relinquit ullum : sed unde magna illa Expositionis diversitas in ipso Hephæstione? An ex diversis Enchiridii Editionibus originem ducit, vel potius Noster diversis in locis de his egerat ita diverse? Alterutrum potest esse verum, nec tertium nunc suppetit mihi : ut scias tamen, quid sentiam ipse, prius certe probabilius autumo ; diffidebant nempe Editiones, & quia prima Expositio tribus locis pessime habita est, alteram addiderunt ex libris syncerioribus, eique præfixerunt

runt titulum iſtum, Τῦ αὐτῦ Ἡφαιςίωνος σαφεςέρα &c. hæc ſcilicet διδασκαλία ideo inprimis cenſeri poterat σαφεςέρα, quia nec mutilationes nec corruptiones ſenſerat adeo atroces ac fædas; Videſne? Unde apparet nunc, quid judicandum ſit de repetitione illa, & quam apposite Expoſitio prima, ſi integra eſſet & numeros ſuos haberet, præponi poſſet his ipſis, Διδαγμένα δ' ὑμῖν, ut uno ordine rem omnem enarrarent junctim, ſimiliter ut nunc faciunt ea, quæ hiſce agglutinata, Expoſitionem conſtituunt alteram; ſane utraque Expoſitio eodem pertinet, & prima, niſi hoc obſerves, plane mutila eſt & vix dimidium exhibet ſui: nam illa *pag.* 64. Πάλιν δὲ ἴκανα τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον, miſere pendent, niſi ſequentia eo, quo nos dicimus, modo cum his Διδαγμένα δ' ὑμῖν copulentur. Et hoc diligenter certe obſervandum.

Pag. 70. Ὑμήναον) Vox intercalaris, quæ in duorum Verſuum ſubſiſtit medio; ſcribendum autem Ὑμέναον: nam Ὑμήναον non dicitur; niſi ita forte Æoles, quod ego tamen non recordor. αον pro αιον Æolicum eſt; hoc certum: ſic ἀρχάος pro ἀρχαῖος, Αλκάος pro Αλκαῖος, & alia gemella dicebant illi Idiomate ſuo, ut Eruditi ſciunt & Antiqui Grammatici docent. Intelligendum vero Carmen Nuptiale, non Deus Nuptialis: *Hymenæum canto*, *Hymenæum canto.* ibid. Ὑψοῖδὴ τὸ μέλαθρον) ſcribendum disjunctim Ὑψοῖ δὴ τὸ μέλαθρον: ὑψοῖ idem, quod ὑψῦ: *in altum tollite fabri* &c. ibid. ποῖον ἐφράσω τόδε) Scholiaſtes *pag.* 86. ποῖον ἐφράσω λόγον: quod factum in gratiam Verſus, quem ibi adornabat; τόδε non poterat ſcopo ejus inſervire: quare de διττογραφία non eſt cogitandum; junge Scholiaſtam *pag.* 87. Alius Commentator hæc nectens, ſubtilius tamen pro τόδε ſcribebat ὧδε; Vide *pag.* 18. ubi etiam ὠνφράσω pro ἐφράσω: non deterius certe, quanquam Editores id mutant ibi. ibid. Εὖ τοι πρὸς ἄεθλα) Senarius Jambicus. ibid. Εν δὲ Βατυσιάδης) Vid. *pag.* 22. ubi pro ἐν ἱππωδῇ legere mallem ἐν ἱπποδῷ: attende modo ad ea, quæ hic dicuntur. ibid. Αρθεὶς δ' ἦντ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης) Verſus hic nimis longus eſt pro Verſu Proodico, & eam proportionem non ſervat, quam præcedens Epodicus. An forte Gloſſa irrepſit in Contextum, & ipſe Anacreon ſcripſerat, Αρθεὶς δ' ἦντ' ἀπὸ Λευκάδος? certe Grammaticus aliquis ad vocem poſtremam appingere potuit

ſuum

ſuum πίστης, quod poſtea, ut aliæ interpretationes infinitæ, cum ea coaluit: Sed Eruditi videant; ego nihil affirmo. Barneſius ἧντε vertit *quando*; quod non arridet mihi: tu vertas *tanquam*, *veluti*: ſic ſententia etiam eſt melior. ibid. καὶ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ &c.) Abundat καὶ, ex ſyllaba præcedenti forte enatum.

Pag. 71. Η καλὸς Θεόκριτος) Hic unus Verſus tanquam ἐπιφθεγματικῶς accedebat Strophæ; & ſic etiam ſequens ille: quis autem ſenſus eſt hujus? id dictu difficile: ſcis, quid ſuſpicer? ἢ hic ſcriptum puto pro ἔφη, ut ſæpe; ſic ſenſus erit, *Dixit pulcher Theocritus*, *non ſolus mortalium vides*. Et hoc plannm nec improbabile. ibid. τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων· εἶτα πάλιν &c.) Dele punctum & in locum ejus ſubſtitue Comma: nam εἶτα πάλιν cum præcedentibus copulandum eſt arcte, ne ſententia ſit dimidiata; id moneo in gratiam rudiorum. ibid. — καὶ τοῦ μέλους ἀντίστροφον· καὶ τὸ) &c. Hæc peſſime diſtincta ſunt, & præterea leviter corrupta: tu locum ita conſtituas mecum, ἔπειτα δὲ ἐστὶ τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα· τότε μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα (ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ις ἦν στίχων) καὶ τοῦ μέλους ἀντίστροφον καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίρρημα, ὅπερ ἦν τῶν ἴσων κώλων τῷ ἐπιρρήματι. Sic quatuor alia habemus κατὰ σχέσιν ſcripta in Parabaſi; hactenus non niſi tria comparent hic & numerus ſeptenarius eſt mancus: Epirrhema & Antepirrhema, Melos & Antiſtrophum ſunt illa quatuor, quæ ad tria ſuperiora accedunt; hoc pueri vident jam. Erunt, qui τοῦ μέλους retinebunt, & caſum tertium pro ſecundo cenſebunt poſitum; ſed id nimis periculoſum hoc loco: quare alterum ſubſtitui lubens. ibid. In Scholiis: ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν &c.) Hæc a præcedentibus ſeparanda ſunt, & legendum Ὡς αἱ τραγῳδίαι) ἃ μὲν αὐτῶν &c. Nam verba prima ſunt Hephæſtionis. ibid. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς &c.) His præfige ex contextu Διὰ μὲν γὰρ τὸ: nam illa ipſa παραφράζει Scholiaſtes. Illud ἐν ταύτῃ peccat mox, quia nihil adeſt, quo referri poſſit: ſcribe ἐν τούτῳ vel ἐν τούτοις: ſic commode vel ad περιορισμῷ, vel ad συστήματι articulus ſpectat.

Pag. 72. Καὶ τὸ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν) Τοῦτο πρὸς &c.) Præfige potius Κατὰ τύχην τινά, ἀρτίως πάντα ἀριθμὸν πεποιηκέναι: tum ſcribe τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φησὶ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον. ibid. Κατὰ στίχον γεγράφθαι) — λέγει

ἑξῆς) Ubi hoc dicit *postea*? nullibi certe, ut videbis statim. Verba iterum sunt corrupta: scribe ἐποίησε στίχυ, μόνυ δὲ, κόμματα λέγειν ἔξεστι, καὶ τὸ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φαμὲν κατὰ στίχον γεγράφθαι. Sic nihil aptius: φαμὲν sumsimus, quia in contextu est; si φασι retinere velis, potes: non peccat enim per se. ibid. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα) Τὸ σύστημα ἐκ στίχυ &c.) In Contextu est κατὰ σύστημα: ita etiam lege hic. ibid. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ) Τῦτο ἐν εἶδος ἐςὶ τοῖς κατὰ χίσιν ἀλλήλοις) Hæc ego non intelligo: verba sunt mutila, nisi fallor, & leviter corrupta: lege τῦτο ἐν εἶδος ἐςὶ τῶν κοινωνύντων κατὰ χίσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τοῖς προειρημένοις. Supra Scholiastes similiter scripserat, συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Vide modo: cum participium intercidit, τῶν statim mutatum in τοῖς. Sequens ὥςτε nota similitudinis esse debet, & *quemadmodum* vertendum est: nam ipsam Homonymiam illis explicat Scholiastes; nihil apertius. Et ibi tamen vocula etiam abest: nam ὑφίςαται τὸ κοινὸν συστηματικὸν vagum est & Characterem non habet: adde γενικὸν; sic distinctio necessaria inter duo κοινὰ συστηματικὰ commode exprimitur. ibid. Α στιχηδὸν γέγραπται) — ὅτι δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα &c.) Hæc separanda sunt, quia ad Metrica ἄτακτα pertinent, non ad τὰ ἀπολελυμένα: scribe Οὔτι δὲ ὁμοιότητα) Οὔτι δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχήρη — τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγὴν. Periphrastice explicat Hephæstionem verbis ejus retentis. Sequentia ab alio Grammatico profecta sunt, & ejusdem loci Periphrasin continent aliam: ista igitur a præcedentibus distingue primo; tum pro τὰ ἀπολελυμένα scribe τὰ ἄτακτα: error est manifestus, qui ex Annotatiunculis perperam confusis originem ducit. ipsum φησὶν nota circumlocutionis est certa, quæ sic præter ἀνακύκλησιν etiam τὴν ὁμοιότητα requirit sibi: fallor, aut Periphrastes scripsit plane, ὅτι δὲ τὰ ἄτακτα, φησὶν, ὁμοιότητα, ὅτι ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐςὶν ὁμολογύμενα, οἷον &c. Illud δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἴαμβος, veram exhibet Versuum istorum mensuram, quam Nos etiam adhibuimus: Νεμέα in ipso Hexametro dignum est Morbonia, & Amanuensibus ignavis acceptum fero, qui metuebant syllabam origine brevem: nihil suavius. pro ὅτι κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις scribendum ὅτι κατὰ στίχον ὅμοια ἀλλήλοις: hoc quisque videt, qui animum advertit. ibid. — ὁ γὰρ πεπηγμένος ἀριθμὸς μετὰ γὰρ δέκα στίχυς

σίχυς ἐπιφέρει ἴαμβον &c.) Hæc ſunt alterius Scholiaſtæ: quare Οὐ γὰρ πεπηγμένου ἀριθμοῦ ita exhibenda ſunt, ut ea de re Lectori conſtet. ibid. Εξ ὁμοίων δέ ἐστι) Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπισημήναντο) Ubi in *proœmio* vel *Operis ingreſſu*? nihil tale in hoc Enchiridio certe. Sequentia ſi cum his connectenda ſint, de ratione menſurandi per Pedem, Syzygiam & Periodum, in iſta εἰσβολῇ egerat Hephæſtion; ſin minus, illis præfigenda ſunt ex contextu, Απερ ὑπὸ ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται, & non de his, ſed de ipſis Ομοίοις, in εἰσβολῇ egiſſet Noſter: tu elige, res eſt dubia; quanquam ratio menſurandi certe ad τὴν εἰσβολὴν ſpectet, adeoque probabile ſit ea de re ibi egiſſe Technicum: quod ſi tibi etiam placeat, deleto Εξ ὁμοίων δ' ἐστ', his ipſis præponerem illud Απερ ὑπὸ ποδὸς ἢ συζυγίας &c. ſic dubium poſthac erit nullum. ibid. Η συζυγίας ἢ περιόδου) Περίοδος ἐστ' ποδικὴ ἐν &c.) Hæc ſunt alterius Grammatici; ὡς ἐν συζυγίαις, καταμετρεῖται, partem eorum conſtituit poſtremam: nam ſequentia alio iterum pertinent: ſcribe igitur Ανευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου) οὐκ ἐπιφερομένης ἴσης ἀντιστροφῆς, ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως εἰ τύχοι περιμέτρων &c. Verba ſunt Hephæſtionis cum verbis Scholiaſtæ: ὥσπερ ἀδιαφόρως εἰ ſcriptum pro ὥσπερ εἰ ἀδιαφόρως. Illud τὸ αὐτοῦ ποσότητος vocem ἀριθμοῦ reſpicit; αὐτοῦ ſcilicet ἀριθμοῦ: ſi vocem περιόδου reſpiceret, legendum eſſet αὐτῆς; nam illa fæminea eſt, ut ipſi pueri ſciunt. Sequitur Periodi definitio, περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περικοπή; Et eo ſenſu hic apud Hephæſtionem accipienda eſt: Nam Verſuum Periodus, non Syllabarum Periodus haud dubie requiritur, ut verba dicant, quod debent. in Scholio præcedenti locus male exponitur de Syllabarum Periodo: quare ab Eruditiori Grammatico hæc profecta videntur mihi. de ipſa Periodo Nos alibi forte plura. Quod ſequitur, ita conſtituendum eſt, Ως ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι) ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική. ibid. Επτάμυδις τριάκοντα) Τοῦτο παιωνικόν ἐστι — συνηρημένην, Επτάμυδις τριάκοντα) Scribe potius Επτάμυδις τριά, vel ut disjunctim legendum eſſe antea monuimus, Επτ' ἄμυδις τριά. Quod ſequitur, mutilum eſt: lege ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος πρὸς τὰς τελευταίας συνιλῶν &c. Et ſic emendes nunc menſuram hujus Verſus in Contextu: media in ἄμυδις producitur propter υ ambiguum; diximus ſupra. ibid. Υπολείπεται δὲ ἡμῖν) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν &c.) Hæc iterum

male

male habita sunt: scribe Λέγομεν τοίνυν, ὅτι μικτὰ) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ δύο ἢ τρία ἄσματα, τὰ οὐκ ἐν σχέσει. Exempli gratia dixit δύο ἢ τρία: solum τρία non potest esse aptum. Dein lege Ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν) Ἐκαλεῖτο μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν: ὡς abundat, ut vides. Sequens illud ita scribe ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ σύγκειται· patet mox ex ipso Scholiaste: ἀρχὴ proprie est ἰωνικὴ, & quidem ἀπὸ μείζονος; junge *pag*. 46. ibid. Χαῖρε Κωμαίας) Pes primus est Epitritus secundus; & ideo ἀρχὴ dicitur ἐπιχοριαμβικὴ: Editores pessime; junge iterum *pag*. 46. ibid. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Τὰ δυνάμενα &c.) Hæc etiam turbata sunt & corrupta: scribe Κοινὰ δὲ ἐστι συστηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσιν, τό τε ἐξ ὁμοίων καὶ τὸ κατὰ σχέσιν. Sic ab uno notata sunt: Alias legendum Κοινὰ δὲ ἐστὶ συστηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη. Τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα) Τῷ τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τῷ κατὰ σχέσιν. Ut sic parentes cieant diversos: Et hoc non deterius certe. Sequentia ita constituenda sunt, Ἄπειρος μὲν γὰρ ἄν τις) Ἐξ ὁμοίων ἄπειρος μὲν οὖν φύσει εἶναι ᾆσμα, διὰ —— κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν. pro ποιότητα etiam legendum ποσότητα..

Pag. 73. εἰκότως δὲ οὐκ ἐστὶν ἔλαττον &c.) Hæc pessime habita sunt iterum: dicam, quid videatur: Illa, εἰκότως δὲ οὐκ ἐστὶν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν, aperte ad verba Hephæstionis respiciunt *pag*. 68. ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ: Quare nunc præcedentia, ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, cum his jungere malo, ut sic commode legam, Ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ) Ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, εἰκότως δὲ οὐκ ἐστὶν ἔλαττον τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ. δὲ abundat hic, ut aliquando, & ἔλαττον respicit τὸ ἐπῳδικὸν γένος, vel τὸ ποιὸν, quod in Contextu est. Sequebatur, quod ordine prius est, Συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται) Τὸ γὰρ ὅμοιον τῶν πρός τι· ποιεῖ γὰρ ὁμοίῳ προστιθέμενον καὶ τὸ ἀνόμοιον. Sunt hæc ὅμοια κατά τι, quia similibus apponitur aliquid dissimile: πρός τι, *certo respectu* est; Et hoc præcipue notat Scholiastes propter ipsam Triada, quæ σχέσει videri poterat minus accepta. Dein lego Οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον) Καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος ἕκτος. Facile a Triade ad Hexada transitur, a tribus ad sex, duplicato tantum numero. Sequitur Ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα) ἐν ἀρχῇ

Ἐ

ἐ τέλει συστηματικά. Τὰ δὲ περιεχόμενα) Ταῦτα, ἢ ἐν τετράδι, ἢ ἐν πεντάδι ἢ τῆς δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά. sic sibi constant illa; Et hæc postrema de Palinodicis accipienda sunt: succedunt Periodica, ut vides. ibid. Κατὰ περικοπὴν δὲ) — οἷον δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια &c.) Hæc nihil cum præcedentibus habent commune: lege Οπόσα δήποτε συστήματα διάφορα) Οἷον δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, ἐ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις. In Contextu est ἐπαγάγῃ: quare hic etiam ἐπάγῃ scribere potes, si velis. Sequitur πάλιν, ἀλλήλοις μὲν &c. Ubi πάλιν scriptum puto pro ἄλλως, quod Diversorum Notulas separare solet vulgo: nam hic certe plures etiam apparent manus; ad numerum modo attende τῶν συστημάτων, qui in his variat: Et hæc igitur ad præcedentia sunt adscripta quasi ex Alio. Post συστήμασιν autem distinguendum τελείως, tum scribendum οἷον εἰ τύχοιεν δύο περικοπαὶ ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ· ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ &c. Dein lege ἀλλ' ἐπαγομένων αὐτοῖς τοῦτε ἀντιστρόφου τοῦ μέλους, ἐ τοῦ ἀντεπιρρήματος, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν &c. ex anfractuosis literarum ductibus hi errores. Quod sequitur ὥσπερ τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, ab Alio etiam notatum est, eique præfigendum ex Contextu Τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας. Conjuncta autem alio pertinent, & τὰ ἀνθεῖκά respiciunt plane: scribe igitur Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, σπανιώτατον ἐστι) Κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον δακτυλικὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιάζοντα ἐστιν. ibid. Εν ᾧ ἐστὶ μέρη τινά) — ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ παντὸν, τὸ &c.) Lege — συγκέοιτο, κατὰ ταῦτα τὸ κατὰ σχέσιν &c. ibid. α Γυναῖκες σ' ἐλαφηβόλε &c.) His præfige ex Contextu Καθάπερ τὸ α, Ανακρέοντος ἆσμα, ut nulla oriatur confusio. ibid. Θρασυκαρδίων) Alii Libri Θρασυκαρδίων: Diximus ad Anacreontem. ibid. τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος) Ο ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές) Nihil falsius aut imperitius: lege ὅ ἐστιν ἀντισπαστικὸν ἑφθημιμερές; junge *pag*. 33. Illud τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις &c. ab Alio additum est, & non profluxit ex eodem calamo. ibid Ως μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι) — καίτοι εἰκῆ γεγραμμένα) Post hæc distingue τελείως: dein lege, Αλλως. οὐδὲ νῦν τὸ δυνατὸν τῆς διαιρέσεως ἔχοντος. explicat alius Grammaticus illud στροφῆς ὑπονοητικά: nihil aptius aut apertius. Sequens ἀμειβαῖον est vox Hephæstionis, ad quam ὥσπερ Ηλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σο-

φυκλεῖ adſcripſit Scholiaſtes : ſi majoris lucis gratia præfigere velis Κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, potes abſque ullo dubio. Dein ſcribe Ἡ κατὰ ἐφύμνιον) Τὸ ἐπαδόμενον μέτρα τῷ προκειμένῳ. Ἡ κατὰ ἐπῳδὸν) Τὸ ἐπαδόμενον μέτρον τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. Verba Hephæſtionis explicant Grammatici. Sequentia mire turbata ſunt: lege primo Ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται) Εἰς δύο διαιρέσεις· ἔστι τοιοῦτον, ἑτερόστροφον προειρημένον κατὰ τὸν διαιρέσεως τρόπον. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ὅτερον, ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλον. Interpoſitum ὡς τὸ, Φεῦ φεῦ, Ἰοὺ ἰοὺ, alio pertinet : in Contextu & ἐπιφώνημα & ἀναφώνημα extat; ad eorum alterutrum iſtas exclamationes refer : Dein ſcribe Ὡς δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι) Διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων· τὸ ἐναντίον τῶν ἀστρόφων· τὰ τηλικαῦτα μεγέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑποσυνθετικά. Atmeta & Aſtropha ſibi invicem opponit Scholiaſtes, repetitis verbis Hephæſtionis de Aſtrophis. Sequentia ita conſtitue, Μήτε βραχυκαταληξίαν) βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου ἐπιφορὰν· τοῦτο γὰρ ἄντικρυ τεκμήριον ἐστὶ μακροῦ ἐπενεχθέν. Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους) οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου. Et hoc poſterius diligenter notandum: Nos plura alias ea de re. Sequens, οἷον βραχέος κώλου ἐπιφορᾷ, pertinet ad paulo ante præcedentia περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει, quæ proinde apponenda ſunt: Et hic ἐπιφορὰν legeretur etiam perbene. Illis, οἷον οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ &c. præfigenda ſunt ex Contextu Οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεί. ſic ſingula bene habent.

Pag. 74. In Scholiis: Ἐν ταῖς παρόδοις) Οὕτως καλεῖται &c.) Recte ſcribitur hic παρόδοις: in ipſo Enchiridio perperam ſcriptum eſt παρῳδοῖς. ibid. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια ταῦτα &c.) Scribe Τὰ καλούμενα ἐφύμνια) Ταῦτα καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. Dein Μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ) οἷον μεταξὺ δύο στίχων. Μεσύμνιον καλεῖται) ὡς τὰ μεσῳδικὰ ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. ibid. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ) Nihil ineptius: lege Ὑψοῦ δὴ τὸ μελάθρον) ἀντισπαστικόν. Alterum ἢ ἀναπαιστικοὶ ab imperitis eſt, qui Metrum non intelligebant; quanquam in Libris forte utrumque extiterit Amanuenſium culpa, & Compilatores ridiculi ſint, qui illud aperte mendoſum noluerunt interire ſibi. μεγάλῳ στίχῳ ex Contextu nihil huc facit aut facere poteſt. ibid. Πάτερ Λυκάμβα) προτίθεται γὰρ ὁ ἐπῳδὸς &c.) Hæc etiam peſſime habita ſunt.

Dicam,

Dicam, quod ſentio: legendum eſt Αἰθεῖς οἱ ἦντ' ἀπὸ) προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδὸς· ἀντισπαστικὸν γάρ ἐστι τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἑπόμενον, χοριαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. Sic nihil decentius: Jambica hic adſcripta non tetigerunt Commentatores, quia ſatis nota erant unicuique; de uno Dactylico Penthemimeri, cujus in hoc Opuſculo plus ſemel facta eſt mentio, ne verbum etiam addere erat neceſſe; ſola Sapphica & Anacreontica erant difficiliora, ideoque Grammatici ea nominibus indicarunt ſuis & explicuerunt ſtricte: nihil appoſitum magis. Et ſic egregie confirmatur ſuſpicio mea de Verſu Anacreontico, qui in Libris Noſtris nunc longior eſt, quam olim fuit in Antiquioribus: Antiſpaſtus enim Dimeter odit vocem πέτρης, & reliqua ſibi requirit ſola; attende, videbis ſtatim: Atque hinc eſt, quod Scholiolon illud ita ſcriptum, mihi impenſe arrideat ſane; niſi forte, quod nunc mihi adhuc opportune in mentem venit, vox πέτρης ab uno Verſu transferenda ſit ad alterum Verſum, qui duabus ſyllabis auctus ita habuerit integer Πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι. Nam ſic vocem retinebimus, & duos Verſus Antiſpaſticos habebimus, quorum prior Dimeter eſt Acatalectus, poſterior Tetrameter Hypercatalectus; id quiſque animadvertit ſtatim, & Proodi ingenio perbelle convenit. Sic autem in Scholiis etiam mutatio fieret longe minor: nam integra voce χοριαμβικὸν non indigeremus, & opera leviſſima legeremus perbene, προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδὸς· ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον. Eruditi judicent: illud impenſe, hoc impenſius placet mihi. ibid. Οἷον δὲ ἔμπαλιν) οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται) Hæc ſuo loco non comparent nunc: nam ante Anacreontica conſiſtunt & conſiſtere debent.

ibid. Οἷαν πρὸς ἔχῃ μόνην) Ὡς τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια.) In Contextu eſt μέν τι: ita ſcribendum quoque hic: dein pro ἐφύμνια legendum μεσύμνια. ibid. Διαφόρως ταῦτα τὰ &c.) Scribere debemus, Διαφέρει ταύτῃ) Τὰ ἐφύμνια συνέχεται &c. Niſi potius ante Διαφόρως ταῦτα ex Contextu iſta præfigere velis: elige; res eodem redit. ibid. In Contextu: ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, ἢ παράγραφος) Hæc mutila ſunt abſque dubio: ſcribe ὥστε εἶναι στροφὴν καὶ ἀντίστροφον καὶ ἐπῳδὸν, ἐπὶ μὲν στροφῇ καὶ ἀντιστρόφῳ, ἡ παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ, ἡ κορω-

κορωνίς. Nihil apertius: pro ἐπωδῷ hic etiam minus bene ſcriptum erat ἐπῳδῇ, ut vides. Sequitur καὶ ὅπως ἡ παράγραφος, ἡ διορίζει &c. quod puncto a præcedentibus ſeparandum: *Paragraphus igitur eſt, qui diſtinguit &c.* ἐστι in Græcis ſubaudiri debet.

Pag. 75. τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησαν ἑπτάστροφον) Lege ἐποίησεν; Alcman ſcilicet: nihil evidentius; Typothetarum fortaſſe error eſt. ibid. τύποις τοῖς προειρημένοις) Turnebus recte ediderat τύποις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις: quod ab Operis noſtris male mutatum. ibid. ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα) Verborum cohærentia requirit, καὶ ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα, *hiſce ſignis & in Dramatibus utimur*: attende modo. ibid. τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, καὶ τρόπους τρεῖς &c.) Ex Hephæſtione Ariſtophanis Scholiaſtes hæc adducit *pag.* 27. ubi illa, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλκαίου, ἰδίως καὶ μὲν τὴν ἀριστοφάνειον ἔκθεσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης, quæ *pag. præced.* habuimus, etiam citantur, ſed abſque ullo judicio: plura alias. ibid. τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι καὶ &c.) Si ita diſtinguas, locus videtur mutilus: ſcribe igitur, τῇ δὲ παραγράφῳ ἤτοι καὶ πρόσωπα &c. nam ſic ἤτοι non ſeparat, ſed affirmat. Ariſtophanis Scholiaſtes voculam omittit, & uno etiam ductu habet, τῇ δὲ παραγράφῳ καὶ πρόσωπα ἀμοιβαῖα &c. quod non deterius eſt certe. ibid. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἔστιν τινὰ &c.) Legendum potius ἐστὶ vel εἰσί. ibid. ἂν μηδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται) Malim ἂν μηδὲν αὐτοῖς ἀποδιδῶται: Melos & Epirrhema præcedunt. ibid. τὸ, τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους) Ita correximus *pag.* 71.

Pag. 76. In Scholiis: Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον &c.) Hæc mutila ſunt: Vide Longini Prolegomena in hoc Enchiridion Noſtrum, quæ in ſua Longini Editione ante aliquot annos Oxoniæ publicavit Joannes Hudſon, Vir de Literis optime meritus. ibid. τὰς ἁπαλὰς γυρίνω) Vide *pag.* 37. ibid. καὶ ἵππων πορείας ῥυθμὸς ὁμοιώθη) Lege καὶ ἵππων πορεία ῥυθμὸς ὁμοιώθη: probant adjuncta; & ſic etiam Prolegomena illa Longini. ibid. ὁρείθων πλερίσματα) A πλερίζω πλέρισμα: pro πτερίζειν Alii πλίρυσσειν & πλίρυσσεσθαι; ſciunt Græce docti. ibid. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ πρὸς συμβασιν &c.) Hæc loco mota ſunt, & ad ſequentem Articulum pertinent.

Pag. 77. Οὔτι μοι αἰτίη &c.) Homerus *Il.* Γ. *V.* 164. ibid. Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος ὅτος τρόπος &c.)

Inepta

Inepta repetitio, ubi id jam præceſſerat: ſed haud dubie Diverſorum Commentatiunculæ hic perperam confuſæ ſunt. Alterius Grammatici ſunt hæc ipſa: quare pro Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν &c. lege Τῶν τὴν βραχεῖαν &c. particula δὲ ab imperitis eſt, qui hæc conjunxerunt primi. Præcedentia unius ſunt & apte cohærent; Hæc ad Ἰσίον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ uſque, ſcripta ſunt ab altero illo: Decem modos, quibus brevis fit longa, indicaverat primus ſolo numero; hic ſequens Quatuor modo deſcribit tales: Vides? ſic etiam apparet non ejuſdem hominis eſſe hæc omnia. ibid. οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι) Nihil ineptius: pueri ſciunt hodie. ibid. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν &c.) *Il.* Μ. *V.* 208. ibid. Η ναύτησι τέρας) *Il.* Δ. *V.* 76. ibid. Αἴσιμα παρειπών &c.) *Il.* Ζ. *V.* 62. ubi perbene ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί: quo modo etiam legit Grammaticus, cujus verba ita conſtituenda ſunt, Μεταξυκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, Αἴσιμα - υυ παρει υ - πών ὁ δ' ἀ - υυ πὸ ἕθεν - υυ ὤσατο - υυ χειρὶ - υ. τὴν πρὸ βραχεῖαν οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἕθεν ἐμήκυνεν. Editores peſſime. ibid. μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν) An potius ἐσχηκὸς vel ἐσχηκότος? στίχος in caſu recto vix ſubaudiri poteſt.

Pag. 78. τῶν γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα &c.) Hæc præcedentibus adjecta ſunt ab aliquo, qui decem quoque producendi modos cum primo Scholiaſte agnoſcebat: hicce, ut dixi, quatuor enumerat, non plures. ſcribe autem τῶν γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν ἀναφερόντων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἕθεν ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὃ ἐμηκύνθη. Error natus ex errore primo. Sequens illud, καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις, accurate ſeparandum eſt. nam τούτοις per ſe ſubſiſtit, & Poëtas deſignat ſpiritus liberioris. ſic ἡμῖν recte ſequitur: quod illis licebat, nobis non licere exiſtimabat ille. fallor, aut hic etiam deſunt quædam. ibid. ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν) Nihil tale ſequitur. ibid. οὐ γὰρ ὑποθέσθαι ἐπάνω βραχείας &c.) Hæc & ſequentia uſque ad αὕτη λοιπὸν περισπωμένη, includenda ſunt Parentheſi: nam διὰ μέσου κεῖται. lege autem in longiori illa Parentheſi, αἱ γὰρ περισπώμεναι, ἐκ δύο τόνων συγκείμεναι, καὶ ἐπιζευγνύουσαι τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. ſic ſenſus eſt in illis: ſi ἔχει legeretur, ἡ γὰρ περισπωμένη potuiſſet ſufficere. pro ἐκ δύο τόνων etiam

rectius scriberetur ἐκ δύο ποσὶ: sed hæc levia. ibid. Πάντη ἐποιχόμενοι &c.) *Il.* Z. *V.* 81. ibid. Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην) *Il.* Z. *V.* 366. ibid. Ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε &c.) Versus notissimus: Vide *Il.* A. *V.* 193. ibid. Ἔλπομ᾽ ἐλέσθαι &c.) *Il.* H. *V.* 353. ubi recte Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι. ibid. ἀλλ᾽ εἴποι τις, ὅτι &c.) Hæc mutila sunt, ut vides: Quin & exemplum τῆς δασείας μετακειμένης intercidit. ibid. Ζεύς τε, καί τε χαλιφρονέοντα) Hæc separanda sunt: nam exempla in illis duo. καί τε χαλιφρονέοντα habes *Odyss.* Ψ. *V.* 13. Alterum alibi.

Pag. 79. ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ) Utinam bonus addidisset exemplum, quo Diphthongus ante ρ corripitur, ut ante vocalem! sed de his forte plura aliquando. pro τῷ ρ scribendum est τὸ ρ: id quisque videt statim, si paulo sit oculatior. ibid. Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον &c.) *Il.* Γ. *V.* 237. ibid. ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν) Apud Hephæstionem est ἔπειθον: *V. pag.* 9. ibid. ἢ ὡς δὲ μᾶλλον τὴν ον καὶ ου εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνοντι) Nihil ineptius, ubi consonans intercedit. ibid. Ὑμέων οἵπερ ἔασι) *Il.* H. *V.* 159. ibid. Δαέρων γαλόων) *Il.* Ω. *V.* 769. ubi ἢ recte interponitur. ibid. ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ) Lege δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν. nam testimonia sequuntur duo. ibid. Δαὴρ αὖτ᾽ ἐμὸς) *Il.* Γ. *V.* 180. ibid. Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα) *Il.* Ξ. *V.* 156. Corripitur tamen prima in δαέρων *Il.* Ω. *V.* 762. ibid. δύναται γὰρ καὶ οὕτω γίνεσθαι συνίζησις τοῦ ῳ, καὶ ε, εἰς μίαν βραχεῖαν) Ineptit homo: nam istam Synizesin in Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι nemo sanus unquam admiserit. Alia exempla ad sententiam suam stabiliendam adducere debuisset bonus: Nos plura forte de his alias. ibid. συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα) Recte εὐπρεπὲς: Et hinc pro εὐτρέπειαν malebam Supra *pag.* 11. εὐπρέπειαν.

Pag. 80. τῷ δὲ τροχαίῳ, ἢ μὲν βραχεῖα τοῦ βακχείου, ἢ &c.) Hæc mutila sunt: Spondæo conveniunt, quæ de Bacchio & Molosso dicuntur. Trochæo si accedat brevis, fit Amphibrachys, si longa, Antibacchius. sic suppleas igitur; nihil evidentius. ibid. ποσοῦνται τοίνυν οὕτως) *Fiunt*, *conficiuntur igitur ita*; a πόσος verbum deductum: sic ποιοῦν) non indigemus. ibid. ἄλλοι δὲ φασὶ τοὺς

πτρα-

τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν τ͂ συλλαβῶν) Excidiſſe videtur δύο poſt τ͂, ut τ͂ δύο συλλαβῶν ſcripſerit Scholiaſtes. nam vocula requiritur nec ſatis commode ſubaudiri poteſt: Vide præcedentia & ſequentia, ubi adeſt recte. ibid. δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων) Vitium manifeſtum: nam de Quinqueſyllabis ſermo eſt. lege δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ δισυλλάβων. eo pertinent ſequentia. ibid. Ηλιε θοαῖς ἵπποισι) Euripidæum hoc: Vide Phæniſſas ſtatim in principio. ibid. τὸν μὲν α πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον) Hæc etiam mendum ingenue profitentur: ſcribe ποιοῦντες τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον. ibid. τ͂ δὲ δεύτερον) Editio Turnebi τ͂ δὲ δευτέρων, quod ad finem Libelli correctum. ibid. πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τ͂ δύο συλλαβῶν, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι) Sententia non eſt plena: lege adjecta voce, πενταςυλλάβοις ἑκατέραν τ͂ δύο συλλαβῶν προστιθέντες, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι.

Pag. 81. ις, ὧν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι &c.) Hæc numerum expreſſum non conficiunt: lege abſque mora, ις, ὧν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, καὶ ξδ, ἑξασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τ͂ ἁπλῶν. Sexaginta quatuor ἑξασύλλαβοι erant omiſſi ab imperitis: nihil nunc rotundius aut apertius. Præcedens illud, ἄλλους λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ, leviter laborat: ſcribendum enim ἄλλοι λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ. præceſſit γίνονται; hinc caſus primus requiritur: mox ſimiliter ἴσονται οἱ πάντες ſequitur; pueri vident. ibid. ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τ͂ ἐξ ἀλλήλων) Lege ἢ ἐθνῶν: ſimiliter Scholiaſtes *p.* 11. εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων ἢ πόλεων χρησαμένων: pro populis urbes dedit ille. Sequens diviſio ἢ ἀριθμῶν omiſſa eſt ibi; Et recte: nam cum ἰδίῳ τ͂ ποδῶν ὀνόματι ne hilum habet commune. ibid. τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ) Junge Hephæſtionem *pag.* 27. & Scholiaſtam *pag.* 12. ibid. ὧν παραδείγματα) Legendum opinor, ὧν παράδειγμα, τό. ibid. Ἴθι μόλι ταχύποδος &c.) Cujus Verſus hic Proceleuſmaticus? quærendum, ſi forte indagari poſſit: fallor, aut ſic apparebit, pro ἐπιδέξιμα legendum eſſe ἐπὶ δισμά. Quid autem dicemus de illis πτερoφόρον χερσὸν καθημένα? an ita adornari poteſt Verſus Proceleuſmaticus? haud puto equidem: aut pes Proceleuſmati-

cus, aut Anapæſtus vel Dactylus ſaltem pro eo requiritur: Et ſic duo pedes priores ſunt Proceleuſmatici, ſequentes autem duo Anapæſtici, ἴθι μόλις ταχύποδος ἐπὶ δέρμ' ἐλάφου. Quare vix dubito, quin pro illis alia etiam invenies, ſi in locum incidas aliquando, aut Libros hujus Enchiridii nanciſcaris ſyncceriores. Viſne interim ſuſpicionem? dabo, ſed titubans: ſcribendum forte, ἴθι μόλις ταχύπους ἐπὶ δέρμ' ἐλάφου, πτεροφόρον ὄρσο καθημένα, *aligerum*, id eſt, velociſſimum, *excita ocioſa ſedens*: tu, quæ hic ocioſa ſedes, velociſſimum quantocyus excita. Καθῆσθαι aliquando eſt *deſidere*: ut ὄρωρα autem nunc ἐνεργητικῶς, nunc παθητικῶς accipitur, ita & ὄρσο ſimiliter plane accipi poteſt. Quod ſi ὄρσο καθημένα explicare velis *ſurge ſedens*, non repugnabo etiam: nam ſic πτεροφόρον pendebit a verbis ſequentibus, quæ non habemus, & ipſum illud ὄρσο καθημένα interpoſitum fuit inter verba ſocianda; nihil in eo, quod mordet. Quare eligere potes, ſi alterutrum placeat: Ego, ut dixi, titubo & nihil affirmare volo. ibid. ϗ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νηρεῖ) Nomen haud dubie corruptum eſt: Μετάνειρα vel Μεγάνειρα ab Aliis dicitur. Vide Mythologos.

ibid. ἀπὸ τοῦ ἰάζειν, τοῦτ' ἔστι, λόγους μεστοὺς πικρίας λέγειν) Scribendum autumo ἀπὸ τοῦ ἰ βάζειν. βάζειν eſt *dicere*, *loqui*: ἰ βάζειν igitur *dicere i*, qui ſonus eſt iraſcentium & ſignum acerbitatis. ſimiliter βάζειν βα eſt *dicere ba*, quod pueri habent in ore, antequam loquantur: Uſus pro eo dedit βαβάζειν conjunctim, cui gemellum eſſet ἰβάζειν, ſi uſus quoque accederet; ſed is deficit in verbo iſto: Quare legendum, ut dixi, ἰ βάζειν disjunctim.

Pag. 82. ὁ ϗ τροχαῖος ϗ βραχυσύλλαβος) *Qui & Trochæus & Brachyſyllabus dicitur*. an Trochæus, quia temporum menſurâ talis eſt? ita videtur: Et hoc notandum. Si ϗ abeſſet, diceretur conjunctim τροχαῖος βραχυσύλλαβος: Et id convenientius videtur mihi, quia diſtinctionis nota ſic commode accedit. Attende. ibid. τρίμακρος δὲ) Præceſſit ἐκ τριῶν μακρῶν: Et ſic τρίμακρος δὲ ocium agit, ſi ſimpliciter accipiendum ſit. fallor, aut aliud tamen latet: nomen hoc quoque pedis, & qui *Moloſſus* dicitur vulgo, ab his illis dictus aliquando *Trimacer*. ſic nihil ſuperfluum: ſcribendum tamen hoc poſito, ὁ ϗ τρίμακρος, vel τρίμακρος δὲ λέγει, ſcilicet ἐκλήθη, quod præceſſit

cessit & repeti potest ἀπὸ κοινοῦ. Sequentia forte ab Alio sunt addita: nam unus idemque diversas originationes copulasset. Nota autem ibi πῦς τῶ μηκίςυς οἱ παλαιοὶ μολοσσὺς ἐκάλυν: de solis canibus id dicitur vulgo. ibid. ὡς ἐπιλαζομβύη τῆ γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα) Hoc novum quid. ibid. τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ ἰωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσεν) Dubito. Amphimacer ad Pæonica quam proxime accedit iisque amicissimus est: Vide modo Hephæstionem *pag.* 41. Quare scribendum videtur mihi ὅτι πρὸς τὰ παιωνικὰ, & paulo ante ὁ δὲ κρητικὸς καὶ παιωνικός. Vitium est pronum, & etiam alibi in his obvium. ibid. ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος) Excidisse videtur particula ἢ: ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἢ ἐκ τῶν αὐτῶν &c.

Pag. 83. — καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβυ καὶ τροχαίυ συγκείμενος) Adde iterum particulam exulantem, — καὶ βραχείας, ἢ ἐξ ἰάμβυ καὶ τροχαίυ συγκείμενος. De Choriambo sequitur, — καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν &c. ubi etiam ἢ interponam lubens: — καὶ μακρᾶς, ἢ ἐκ &c. ibid. καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) Hoc κυρητικὸς fere requirit pro κρητικὸς: nam quod de Cretico scripsit, pedem ita dictum a Cretensibus ejus inventoribus, non ducit nos ad Hymni memoriam; in Curetico id habemus satis diserte: Vide modo superiora. Quare si vim verborum velimus sequi, probabile est ita scripsisse Scholiastam. ibid. ὁ καὶ διδυμαῖος) Ab Apolline Didymæo, vel ipsis Didymis, unde Deo nomen. ibid. ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς) Posterius nomen Hephæstion dat Epitrito secundo: An igitur Scholiastes dissentit ab Auctore suo? Vix puto. Epitritus secundus hic alio nomine destituitur solus; quod certe iniquum est: scribe igitur, ut Scholiastes olim scripsit, δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ καὶ καρικός. sic primus Epitritus dicitur hic ἵππειος ἢ δόχμιος, tertio nomine sodali concesso. ibid. ὁ καὶ ἀδελφικὸς) ab Hephæstione vocatur ῥόδιος: An forte mendum est, vel legendum potius ὁ καὶ ἀδελφικὸς ἢ ῥόδιος? posterius perquam probabile est: similitudo millenis obfuit. Sequitur mox tertium μεσοχορῆς ex ipso Hephæstione: quare vix puto, Scholiastam post καρικὸν omissurum fuisse ῥόδιον. Ibid. ὁ κρητικὸς, ἤγυν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικὸν) Hoc probat, quod dixi *pag. præced.* de Cretico. ibid. κατακλεῖδά φησι)

 Mallem

Mallem φασι: absolutius hic loquitur Scholiastes, nec vox καταληκτῖδα apud Hephæstionem exstat in Capite περὶ ἀποθέσεως μέτρων. ibid. τὸ δὲ ἐφθημιμερὲς, καταληκτικὸν &c.) Hæc transposita sunt: lege ἀνάπαλιν· καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ δὲ ἐφθημιμερὲς, ποδῶν &c. ibid. ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἔχει) Pro τριῶν ἥμισυ scribe τριῶν ἡμίσεος, *trium & dimidii:* dein lege φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἐστι, *apertum, quod septem partium sit respectu dimidii.* pro καθ᾽ ἥμισυ absolute scriptum ἥμισυ: si dimidium computes, si pedes ad dimidium redigas: quod nunc editur, non intelligo. Totum Tetrametrum Catalecticum εἰς συλλαβὴν, pedibus divisis, partes habet septem καθ᾽ ἥμισυ: hoc quisque intelligit statim.

PAG. 84. Ἰὼ Κάϊκε Μύσιαι τ᾽ ἱππίβοιαι) Fallor, aut Senarius hic mihi lectus in Euripide. ibid. ἀπὸ τοῦ τριμέτρου δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν) Nihil falsius aut ineptius: absit, Scholiastam ita scripsisse putem; Amanuenses interpolarunt, quod ille scripserat: lege ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ἀκαταληκτοῦ τρίμετρον καταληκτικόν. ibid. ὃ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν &c.) Hæc mutila sunt: scribe vel ὃ ω πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκὸν, vel ὃ αὖ πάλιν, εἰ δεύτερον ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. si ω demas Versui Trochaïco, quæ litera syllabam secundam constituit, ex Trochaïco iterum fit Jambicus: pro δεύτερον scriptum erat olim apud Scholiastam β, numeri nota; inde posterius erratum, si Grammaticus ita dederit. ibid. εἰ καὶ συζυγίαν μετροῖτο, ὃ &c.) Hic etiam membrum est avulsum: lege ut sententia sit plena, εἰ καὶ συζυγίαν μετροῖτο τὰ δακτυλικὰ, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. ibid. Ἰλιόθεν με φέρων) *Od.* I. *V.* 39. ibid. τὸ αὐτὸ ἂν ποιεῖ ὃ πάχιν τὸ ἀναπαιστικὸν) De Solo Anapæstico hic locutus non fuit Scholiastes, sed de Dactylico & Anapæstico simul: patet ex sequenti, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακρὰν, quod Dactylicum respicit ex Anapæstico factum adjectione unius syllabæ longæ. Legendum igitur τὸ αὐτὸ ἂν ποιεῖ ὃ πάχιν τὸ δακτυλικὸν ὃ ἀναπαιστικόν. sic singula sibi constant. ibid. Ὡς εἰπὼν πυλέων) *Il.* H. *V.* I. ibid. καὶ μίαν ἀφαιρουμένη ἢ προστιθεμένη) Scribendum videtur συλλαβὴν μίαν ἀφαιρουμένη ἢ προστιθεμένη: nam sequitur ἐν δὲ τούτοις ἴσθ᾽ ὅτι ὃ δύο. Quare καὶ non convenit,

venit, & ex ſcriptura compendiaria male intellecta videtur ortum; niſi potius in ſequentibus iſtis legendum ſit, ἴσ' ὅτι καὶ δύο, vel ἴσ' ὅτι ἓ καὶ δύο, ut ſequitur paulo poſt: Et hoc ſane facilius adhuc, ideoque melius.

PAG. 85. ὑπερκαταπληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν) Hypercatalecticum in unam ſyllabam nihil hic ad Commentatoris ſcopum: lege ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλλαβίαν. Imperiti metuerunt Tautologiam ſcilicet: nihil ſuavius. Illud evidens eſt, pro καταλῆγον rectius ſcribi poſſe hoc loco ὑπερκαταλῆγον: nam ſic ſermo eſt nitidior, & aures percipiunt diſtinctionem ſibi acceptam. Sed hoc leve, ubi rem ipſam tenemus & in Scholiis ſumus. ibid. ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα &c.) Nihil falſius aut ineptius: ſcribe facta verborum tranſpoſitione, ὅτι ταῦτα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ἐκεῖνα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς ἓν &c. nihil manifeſtius: junge Scholiaſtam *pag.* 11. ibid. μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν) Lege μετὰ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος: diſtinctionis nota requiritur & male omiſſa eſt.
ibid. ἐν δὲ τοῖς προσοδίοις, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος) Dele illud πάλιν, quod hic locum habet nullum. ibid. τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας) Lege ἤγουν δύο: β non eſt bis duo, ſed ſemel duo; nihil apertius: Et ſic poſtea ſequitur non una vice. ibid δὶς τέσσαρα λέγων, ἓ ποιῶ η) Cohærentia verborum requirit δὶς τέσσαρα λέγω, καὶ ποιῶ η. paulo ante ſcriberetur perbene, καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο λέγων, ποιῶ τέσσαρας. Et ſic etiam Scholiaſtes relinquere potuit ibi.
ibid. πεντάκις τὰ γ, ιε) *Quinquies ter ſunt quindecim.* γίνονται mox commode additur: πεντάκις ιε, γίνονται οε, *quinquies quindecim fiunt ſeptuaginta quinque.* moneo in gratiam rudiorum.

PAG. 86. — ἢ χώρας ἰαμβικὸν, καθὸ καὶ διποδίαν &c.) Aut male abundat ἰαμβικὸν, aut tranſpoſitum eſt, & legendum Τρίμετρον δὲ ἴφαμεν ἰαμβικὸν, τὸ ἓξ ἔχον πόδας ἢ χώρας, καθὸ &c. ibid. Αρχρει) Scribe Αρηρει: ſecunda in Αραρει corripi ſolet: ex Homero res eſt nota. ibid. Οὐκ ἦν σφι εἰκὸς τὴν φάτιν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν) Laborat Verſus: nam in loco quarto Spondæus ſubſiſtere non poteſt. An legendum τὴν φάτιν πεφυρμένην? prima in φάτια vel φάτις

φάτιν potest esse brevis, ut ipsi pueri sciunt.

Pag. 87. καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον &c.) Junge Suidam in V. ἰαμβίζειν. ibid. Ητ' ὀλίγη μὲν &c.) *Il.* Δ. *V.* 442. ibid. Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρες εἰσὶ δ, τραγικὸς &c.) Hæc Alius iterum scripsit: nam divisio est alia. Quare δὲ a Compilatoribus est, qui hæc perperam copularunt. ibid. Ηκω Διὸς παῖς &c.) Ita incipiunt Euripidis Bacchæ.

Pag. 88. καὶ τὰ μὲν ἐξ κῶλα, φασὶν οἴκους· τὰ δὲ δύο, κουκούλιον) Cur οἶκοι dicebantur ἐξ κῶλα? an quia tot pedes in illis? non adstipulantur exempla adscripta: nam Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον, & Ἀπὸ τῆς φιλης ἐρήμου, non plures, quam quatuor, pedes Disyllabos exhibent; hoc quisque videt. Eadem vero difficultas in Cuculio: nam illud Duada etiam non amat, & in exemplis adscriptis non duos pedes Disyllabos, sed tres Tetrasyllabos habet integros. Ego rationem hujus divisionis, ut verum fatear, non perspicio: Sed an forte menda est in his, & verba transposita sunt, ut ipse Grammaticus scripserit, οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς τὰ κῶλα ἐξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἐξ κῶλα, φασὶ κουκούλιον· τὰ δὲ δύο, οἴκους. καὶ ἐπιδέχονται, οἱ μὲν &c.? Sic certe aliquid in his viderem: Cuculium vocabant Cola sex, quia ad pedes Disyllabos redactum, habebat revera sex pedes sive Cola, ut in fine hujus Sectionis ostendit ipse Grammaticus: tres pedes Tetrasyllabi conficiunt sex pedes Disyllabos; ista conjunctio pedum erat quasi Cucullium, & ab ipsa commissura Cucullii acceperat nomen. Contra οἶκοι dicebantur duo Cola, quia Anapæstus, duo Jambi, & Syllaba, ad pedes Tetrasyllabos redacta, constituunt revera duos pedes sive Cola: videbis, si numeres, statim. Et sic contrarium in utroque genere observatum fuit: Tetrasyllabum vocarunt a Dissyllabis sex Cola; Disyllabum cum suo Trisyllabo, a Tetrasyllabis duo Cola. hoc est, quod ego extricare possum: fors Alii meliora dabunt. ibid. περσιδάμου) Vox est una: κόσμος περσιδάμους. Epithetum more Poëtarum transpositum est, & pro ἁγίων περσιδάμων scriptum κόσμου περσιδάμου. Viri Sancti eleganter dici possunt περσιδάμοι: nam ipsam πέρσιν domant illi. Et κόσμος ἁγίων περσιδάμος est magnus & egregius ille Sanctorum cætus: jam sententia est aperta.

aperta. μυ αἰών non potest esse Pyrrichius cum Spondæo vel Jonicus a minore: mensuram enim Choriambicam exhibet palam. Et eatenus Versus hic a præcedenti leviter discrepat: sunt pedes hi valde amici, ut sequentia etiam probant. ibid. τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοὺς καὶ ἑτέρων &c.) Hæc caute intelligenda sunt. Aliam ejusdem Versus mensuram Scholiastes adfert ex Aliis: hi scilicet per Jonicum a minore metiebantur, illi per Pyrrichium & Spondæum. Versiculi præcedentes ita ad digitos exacti, ut hic dicitur, habent etiam ἴσην ἐφθημιμερῆ, nec ulla in his differitas, si illam metiendi excipias solam. ibid. ὃν ὁ ἀνακλώμενόν φασι) Quid? an Versus ex puris Jonicis dici potest ἀνακλώμενος? hoc ego non adsequor: sed multa Grammatici, quæ nemo intelligat, nisi per Metempsychosin Grammaticus fiat. Ibid. Κέρφιῳ γὰρ ἤδη) Scribe ἤδη, ut apud Hephæstionem est. ibid. Νῦν δὲ καὶ πρὸ τειχέων θούριος Ἄρης) Laborat Versus: lege θούριος vel θουραῖος Ἄρης. ibid. Αἰγαῖον διαπόντιος) Vide Notata ad *pag.* 19.

PAG. 89. Ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τοῦ τέλει ἢ Χίω) Hoc recte intelligendum: nam cæteroquin Versus pateretur crurifragium. τέλος scilicet non est locus ultimus, sed penultimus: — ἀπ' εἰκηρᾶς Χίω δὲ: sic Metrum sibi constat: si ἀπ' εἰκηρᾶς δὲ Χίω legeretur, statim concideret. ibid. ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ) Satis marcidum est illud καταληκτικά: nam nulla Trochaïca in loco quinto vel aliis imparibus Spondæos recipiunt proprie. ibid. Οὐλομένην ἣ μυρί') Versus 2. *Iliad.* Α. ibid. Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν) *Il.* Β. *V.* 441. ibid. Εὗδον παννύχιοι Δία) *Il.* Β. *V.* 2.

PAG. 90 Κύκλωψ, τῆ, πίε) *Odyss.* Ι. *V.* 347. ibid. Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ αἰολικὸν — ἐπιδέχεται αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ) Aliter Hephæstion, ut vidimus. ibid. Θυρωρῷ) An hæc Lectio diversa est, & in aliis Libris pro Θυρωρῷ scriptum fuit Θηρωρῷ? nescio, quid dicam, & plane ambiguum hoc: tu Lector, animo tuo morem gere. Sic pro *januæ custode* haberes illic *feræ* vel *ferarum custodem*, qui Nostrum θηρηγοὶ minus certe adamaret, sed cum θηραίω, itidem Nostro, conspiraret mirum in modum: hoc certum, alia incerta. ibid. Μίνυια καλίσαι) Legendum καλίσαι, ut diximus. ibid. Λογαοιδικὸν

A a

καὶ δὲ — ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, πλειστάκις δὲ τετραχρόνῳ συζυγίαν) Verba non cohærent apte: legendum est — ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, πλειστάκις δὲ τετραχρόνῳ ἐπιδέχεται συζυγίαν. verbum intercidit. ibid. ἀλλὰ τὸ Ἀναπαίστου καλῶς βλέπειζα) Technicus Noster recte habet in Contextu καλῶς ἐμβλέπεται. ibid. καὶ μὲν ἐν τὰς πέντε χώρας δάκτυλον τὸ &c.) Abest ἔχει: nam ἐπιδέχεται non potest commode repeti ἀπὸ κοινοῦ: κατὰ μὲν ἐν τὰς πέντε χώρας ἔχει δάκτυλον καὶ &c. ibid. Οὔτοί μοι αἰτίη ἐσσί) Scribe Οὔτι μοι αἰτίη: ita Homerus, nec aliter potuit Scholiastes. ibid. ἐστιν ἐν τῷ τρεῖς ἀμφίμακροι) Cur non dixit τέσσαρες? αἴτιοι Amphimacer est, ut αἰτίη.

PAG. 91. Οὔτοί μοι αἰτίη) Lege, ut paulo ante, Οὔτι μοι αἰτίη. ibid. Ὡς φάτο δακρυχέων &c.) *Il.* Α. *V.* 357. ibid. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δίδοντο) Hoc exemplum a regula sua discedit: nam post tertium pedem εἰς μέρος λόγου οὐκ ἀπαρτίζει, ut omnes & singuli vident. An bonus ineptias egit? Vix puto. Dicam, quod suspicor: apud Homerum repperit in Libris suis, Ἐξ ἐπιδιφριάδος πύμακτ' οἷς ἱμᾶσι δίδοντο. *Suis loris ligati erant.* οἷς pro ἑοῖς sumitur centies: sic ἀπαρτίζομεν habes loco indicato. In Libris Nostris nunc pro πυμάτοις est πυμάτης: Vide *Iliad.* Κ. *V.* 475.
ibid. Υπέρθυμοι δὲ — ἀπαρτίζον μέρος λόγου) Lege potius ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου: ita solemus loqui. ibid. Τρῶας εἵνεκα τῆσδε &c.) *Il.* Α. *V.* 214. ibid. Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον &c.) *Il.* Χ. *V.* 59.
ibid. Ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν &c.) *Il.* Λ. *V.* 679. ibid. ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς &c.) Lectionem Enchiridii depravatam secutus est bonus Grammaticus: Vide *pag.* 27. & quæ ibi diximus.

PAG. 92. Φιλωτέρα ἄρτι σοι ἡ Σικελὰ Ἐννα) Excidit μὲν post Σικελά, quod apud ipsum Hephæstionem: ἡ pro οἱ comparere potuit in aliis Libris. ibid. Ἡ οἰκέρβροι δμηθέω &c.) *Odyss.* Δ. *V.* 682.
ibid. Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον &c.) *Il.* Ψ. *V.* 2. Alia Lectio apud Hephæstionem, ut vidimus. ibid. Ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα) *Il.* Α. *V.* 70. ibid. Θώρακας ῥήξειν δηΐων &c.) *Iliad.* Β. *V.* 544.
ibid. Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι &c.) *Iliad.* Α. *V.* 17. ibid. Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα) Lege Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα: *Odyss.* Κ. *V.* 60.

V. 60. ibid. Λιπὼν ἢ χάσιν &c.) *Odyss.* Ε. 231. Unde hæc emenda. ibid. Βορέας ἢ Ζέφυρος &c.) *Iliad.* I. *V.* 5. ibid. Πλείονές κε μνηστῆρες &c.) *Odyss.* Σ. *V.* 246.

PAG. 93. Ζεφυρίην πνείουσα) Imo ζεφυρίη: Vide *Odyss.* H. *V.* 119. ibid. εἰ μή τις τὴν ζει, συλλαβὴν διὰ τὸ ι, φύσει γράφοιτο) Quo respiciet φύσει? aut τις excidit, aut φύσεως legendum est in numero plurium: nisi pro τὸ αὐτό φασι paulo superius scribendum sit τὸ αὐτό φησι, scilicet Heliodorus; qui sic commode etiam intelligi posset hic. In Libris autem Homeri nunc vulgo Ζεφυρίη exaratur revera: quod factum haud dubie ab istis Magistellis; quorum ἀκριβείαν ego mehercule miror: quid enim? an ει in Ζεφυρείη non est syllaba communis, quæ nunc produci, nunc corripi potest? de eo sane dubitet nemo, qui in his paulo versatior est: Quare mallem, minus diligentes fuissent illi. ibid. ἤδη δέ τινες ἢ τὸ βορέης τὴν βο &c.) Hæc in mendo cubant & aliter scripta fuerunt olim: lege ἤδη δέ τινες ἢ τὸ βορέης τὴν ρε, ἢ ης, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν βο, συλλαβὴν τὸ ρ, ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τοῦτο γὰρ ἢ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. ρεης contrahitur, & βο producitur propter illud δασὺ, quod in litera ρ delitescit: nunc Grammaticus dicit, quod dicere voluit. ibid. Εως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε &c.) *Iliad.* A. *V.* 193. ibid. Εως ἐγὼ περὶ κεῖνα) *Odyss.* Δ. *V.* 90. ibid. Επίτονος βέβλητο βοὸς &c.) *Odyss.* M. *V.* 423. ubi recte Επίτονος. ibid. ἀπὸ τῶ πρώτων μέχρι τῶ ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων) Hinc rectius pro τοὺς πόδας legeretur τῶ ποδῶν. ibid. Τῷ δ' ἐν μέσσῃ νὶ &c.) *Odyss.* Φ. *V.* 15. unde hæc corrige. ibid. Τριχθά τε ἢ τετραχθὰ &c.) *Iliad.* Γ. *V.* 363. ibid. Αἵματί οἱ δεύοντο &c.) *Iliad.* P. *V.* 51. ibid. Φᾶρος ἀθηραλοιγὸν ἔχειν &c.) *Odyss.* Λ. *V.* 127. & *Odyss.* Ψ. *V.* 275. ubi medicina hisce. ibid. Επίχαρμος μνημονεύει) Ο Επίχαρμος τὸ οἰκεῖον &c.) hoc referendum est ad *pag.* 25. ibid. Εἷς ἂν τῶ πλειάδος) Επὶ τῶ χρόνων Πτολεμαίου &c.) Pertinent ad *pag.* 30. ibid. ἀλλ' ὡς Ομηρος τῆ Βυζαντίας ποιητρίδος) Haud dubie legendum est ἀλλ' ὡς Μυρὼ τῆ Βυζαντίας ποιητρίδος: junge modo Suidam in V. Μυρώ, Ομηρος. & Σωσίθεος. Alia prætereo: res est satis nota in hac Literarum

Aa 2 Luce.

Luce. ibid. Τῶν ἀωρολείων) Αωρόλειοι, οἱ &c.) ad *pag.* 50. respiciunt & Lectionem exhibent veram.

Pag. 94. τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίσου ἢ χορείου) Verba sunt mutila: scribe τὴν δὲ τετάρτην καὶ πέμπτην ἐξ &c. ibid. στίχους δύο μείζους) στίχος hic est Versuum congeries. ibid. παρὰ τὸν βωμὸν) Lege περὶ τὸν βωμὸν: hinc στροφή.

ΠΙΝΑΞ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΕΡΩΝ

ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ.

ΠΙΝΑΞ.

ἐπι-

κατά-

ΠΙΝΑΞ.

N.

Σ.

Τ.

Υ.

Π Ι Ν Α Ξ.

E R R A T A.

PAG. 2. l. 15. pro δυσπραγόζωτος scribe δυσπραγόζωτος. p. 6. l. 4. pro ἄντικυς, ἄντικρυς. p. 7. l. 25. pro ἀφώτα, ἀφώνα. p. 16. l. 22. pro πυῤῥχιον, πυῤῥίχιον. p. 20. l. 11. pro ἀποφαινῶ, ἀποφανῶ. p. 49. l. 9. pro ἀναπαίσους. τὰς, ἀναπαίστους, τας. p. 52. l. 34. pro ὅσπις, ὅπις. p. 71. l. 10. pro ἐπειδὰν, ἐπειδὴ. p. 72. l. 20. pro τὰ ὑπὸ ἀσέλδυ, τὰ δ' ὑπὸ ἀσέλδυ. p. 100. l. 30. pro Γλίχων, γλίχων. p. 101. l. 16. pro Σιλὼν, σιλὼν. p. 104. l. 29. pro νανίᾳ, νανία. p. 160. l. 13. pro *homi*, *homo*.

υ υ υ – υ υ υ υ υ –
Pag. 27. l. 3. pro Ερασ, Ερασ. pro Χαρίλα, Χαρίλα. p. 29. l. 27. pro
υ υ υ – – – – υ υ
κακοῖ, κακοῖ. p. 37. l. 11. pro φασὶ, φασί. p. 40. l. 23. pro τίς', τίς'.
– – υ –
p. 48. l. 14. pro Ερασ, Ερασ.

TRAJECTI AD RHENUM,
Typis PETRI MUNTENDAM.